

Ernest XEMINGUEY

CHOL VA DENGIZ

Qissa

Ibrohim G'OFUROV tarjimasi

Toshkent

«Yosh gvardiya» nashriyoti

1986

Chol qayiqda yolg'iz o'zi Golfstrimda baliq ovlardi. Dengizga chiqayotganiga mana sakson to'rt kun ham to'ldi, ammo hali bironta baliq tutganicha yo'q. U bilan qirq kun bola birga bo'ldi. Hadeganda qo'li quruq qaytaver-gach, ota-onasi unga endi cholning o'ta-ketgan Salao, ya'ni «o'lguday omadi yurishmagan odam» ekanini aytib, bundan buyon boshqa qayiqda dengizga chiqish kerakligini qulog'iga quydilar. Haqiqatan ham birinchi haftaning o'zidayoq bu qayiqda baliq desa arziguday uchta baliq tutib kelishdi. Deyarli har kuni cholning dengizdan quruq qaytayotganligini ko'rib bola ichididan ezilar edi. U cholning uskunalari, changak, garpun va machtaga o'ralgan yelkanlarini tashishga yordamlashgani qirg'oqqa kelardi. Dag'al matodan to'qilgan yelkan yamalaverib, ola-quroq bo'lib ketgan, o'rog'liq holda yaksoni chiqqan polkning yaloviga o'xshardi.

Chol oriq va holdan toygan, ensasini chuqur ajinlar tilib o'tgan, betlari esa quyosh nurining tropik dengiz yuzidan aks etib chiqishidan paydo bo'ladigan beozor teri rakining jigar rang dog'lari bilan qoplangan edi.

Dog'lar cho'zilib gardanigacha tushgan, yirik baliqlarni tortib olayotganda, chizimchalar o'yib yuborgan qo'llarida chuqur chandiq izlari ko'rinardi. Ammo bu izlar ichida yangisi yo'q, hammasi ham uzoq suvsizlikdan qaqrab yotgan biyobon darzlari singari ko'hna edi. Cholda nimaiki bor bo'lsa, bari ham eski, faqat dengiz tusini olgan moviy, mardona odamlarnikiga xos quvnoq ko'zlari bundan mustasno edi.

— Santyago,— dedi bola bog'log'liq qayiq turgan qirg'oqdan yuqorilab ketgan yo'l osha ko'tarilisharkan,— endi yana sen bilan dengizga chnqishim mumkin. Hozir bir oz pul ishlab qo'ydik.

Chol bolani baliq oviga o'rgatgan, shuning uchui ham bola uni yaxshi ko'rardi.

— Yo'q,— dedi chol,— sen baxti chopgan qayiqda ov qilyapsan. O'shanda qolganing ma'qul.

— Esingda bormi, bir vaqtlar rosa sakson yetti kun dengizga chiqib, qup-quruq qaytuvding, keyin ikkalamiz ketma-ket uch hafta kuniga katta-katta baliq ushlab keltirganmiz.

— Esimda,— dedi chol,— sen menga ishonmaganingdan ketganing yo'q, bilaman.

— Otam majbur qildi. O'zim bo'lsam, hali kichkinaman, shuning uchun ularning aytganini qilishim kerak.

— Bilaman,— dedi chol.— O'zi ham shunday bo'lishi kerak.

— Otam bo'lsa, uncha ishonqiramaydi.

— Ha,— dedi chol.— Biz esa ishonamiz. To'g'rimi?

— Bo'lmasa-chi. Istasang, yur, seni Terrasda pivo bilan mehmon qilaman. Keyin asboblarni olib ketamiz.

— Hay, mayli,— dedi chol.— Baliqchi baliqchini siylamoqchi ekan, demak...

Ular Terrasga kelib o'tirishdi. Ko'pgina baliqchilar cholni mazax qilishar, ammo u buni ko'ngliga og'ir olmas edi. yoshi ulg'ayibroq qolgan baliqchilar esa unga qarab xafa bo'lib ketishar, biroq sir boy bermas va oqim haqida, qarmoqni qancha chuqurlikka tashlashlari, obi-havo, nihoyat, dengizda

nimalar ko‘rishgani to‘g‘risida beozor gurunglashib o‘tirishardi. Bugun ishi o‘ngidan kelganlar ovdan allaqachon qaytishgan va o‘lja marlinlarini tozalab, bir juft taxta ustiga ko‘ndalang qo‘yishgancha to‘rtovlashib ularni baliq omboriga eltib topshirishgan edi. Bu yerdan baliqlarni refrijeratorda Gavana bozoriga keltirib sotardilar.

Akula ovlab kelgan baliqchilar esa, ularni ko‘rfazning narigi qirg‘og‘idagi zavodga topshirishardi. U yerda akulalarni bloklarga osib qo‘yib, jigarlarini sug‘urib olishar, qanotlarini kesib, terisini shilishgandan so‘ng, go‘shini tuzlashga parrak-parrak qilib kesishardi.

Shamol sharqdan esdi deguncha, o‘zi bilan akula korxonasining qo‘lansa hidini olib kelardi; ammo bugun hid deyarli sezilmas, chunki shamol shimoldan esa boshlab, ko‘p o‘tmay butunlay tingan edi. Shuning uchun ham Terras serquyosh va so‘lim edi.

— Santyago,— dedi bola.

— Xo‘sh?— javob berdi chol. U stakanidagi pivoga tikilib o‘tirarkan, uzoq o‘tgan kunlarni eslardi.

— Ertaga senga sardin tutib keltirsam, maylimi?

— Ovora bo‘lma. Yaxshisi, borib beysbol o‘yna. Hali eshkak urishga kuchim yetadi. Rodjelio bor — to‘r tashlab turadi.

— Yo‘q, xo‘p deya qolgin. Rost, sen bilan birga baliq ovlashim mumkin emas ekan, ul-bulingga yordamim tegsa deyman.

— Axir, sen meni pivo bilan siylayapsan-ku, — dedi chol.— Endi katta yigit bo‘lib qolding.

— Birinchi marta meni dengizga olib chiqqaningda yoshim nechada edi?

— Beshda. Qayiqqa tirik baliqni tortib olganimda, u sag‘al bo‘lmasa hamma narsani chilparchin qilib yuborayozgan va sen ham bazo‘r jon saqlab qolgan eding, esingdami?

— Esimda. U quyrug‘i bilan urib bankani sindirgan, sen bo‘lsang, uni to‘qmog‘ing bilan rosa do‘pposlagan eding. Meni qayiqning mayda-chuydalar yotgan burniga itqitib yuborgansan, Qayiq zirillab qaltirovdi, xuddi o‘tin chopganday to‘qmog‘ingni to‘q-to‘q ovozi eshitilib turuvdi. Hamma yoqni chuchmal qon hidi bosib ketgan edi. Bularning bari esimda.

— Rostdan ham bularning hammasi esingdami, yoki keyin senga aytib berganmidim?

— Meni o‘zing bilan dengizga olib chiqqan kuningdan tortib, hammasi esimda.

Chol oftobda qizarib ketgan, inonuvchan va mehribon ko‘zlari bilan unga qaradi.

— Agar o‘z o‘g‘lim bo‘lganingda, hozir ham seni o‘ylab-netib o‘tirmay, dengizga olib chiqardim. Amma o‘z ota-onang bor, boz ustiga baxti chopgan qayiqda ov qilyapsan.

— Kel endi, senga sardin tutib keltiray, yo‘q demagin. Innaykeyin, to‘rt dona xo‘rak topib kelamai. Qaerdan topishni o‘zim bilaman.

— Menda hali bugungilari shundoq turibdi. Ularni tuzlik yashikka solib qo‘ydim.

— Senga to‘rtta yangisini tutib kelaman.

— Bittasi ham yetadi,— e‘tiroz bildirdi chol.

U, shunday ham kelajakka na ishonchini va na orzu-omolini yo‘qotmagan bo‘lsa-da, hozir bu hislar uning qalbida, go‘yo dengizdan kishining qulfi-dilini ocha-digan shabboda esgandagidek, mustahkamlana borardi,

— Ikkita,— dedi bola.

— Mayli, ikkita,— taslim bo‘ldi chol.— Mabodo, sen ularni o‘g‘irlab olmaganmisan?

— Kerak bo‘lsa, o‘g‘irlardim ham. Ammo ularni sotib olganman.

— Rahmat,— dedi chol.

Itoatkorlik ruhi qachondan boshlab o‘z qalbida qo‘nim topgani ustida bosh qotirib o‘tirmoqlik uchun chol benihoya soddadil edi. Ammo u o‘zining itoatgo‘y bo‘lib qolganini va bu itoatdan u o‘z nomusi, insonlik qadr-qimmatini yo‘qotmaganligini bilar edi.

— Agar oqim o‘zgarmasa, ertaga kun yaxshi bo‘ladi,— dedi chol.

— Qaerda ov qilmoqchisan?

— Qirg‘oqdan uzoqroq joyda. Shamol o‘zgarganda qaytaman. Tong otmasdan chiqaman.

— Sherigimni ham uzoqroqda ov qilishga ko'ndirish kerak bo'ladi. Agar qarmog'ingga juda katta baliq ilinib qolsa, biz yordamlashib yuboramiz.

— Uning qirg'oqdan ko'proq uzoqlashishga tobi-pobi yo'q.

— Shunaqa,— dedi bola.— Ammo men uning ko'zi o'tmaydigan biron narsani topishga harakat qilaman. Juda bo'lmasa, chaykalar bor-ku o'shanda uni tilla makrel tutamiz deb uzoqroqqa borishga ko'ndirish mumkin.

— Nahotki uning ko'zlari shu qadar ojiz bo'lib qolgan bo'lsa?

— Nimasini aytasan, ko'r desa ham bo'ladi.

— Qiziq. U, axir, hech vaqt toshbaqa ovlamas edi, shekilli. O'zi shu toshbaqa ovi hammadan ham ko'zni o'tmas qilib qo'yadi.

— Lekin sen shuncha yil toshbaqa deb, Moskit qirg'og'iga borsang ham, ko'zlaring baribir, joyidaku.

— Menmi? Mening zuvalam o'zi boshqacha uzilgan.

— Agar juda ham kattakon baliq duch kelib qolsa kuching yetarmikin?

— Yetsa kerak deb o'ylayman. Hamma gap — epchillikda.

— Asboblarni uyga eltib qo'yaylik-a. Keyin men to'rni olib, sardin tutishga boraman.

Ular asboblarni qayiqdan tushirishdi. Chol yelkasiga machtani oldi, bola esa, jigarrang kalava ipdan chambarchas to'qilgan qarmoq chilvirlari solingan yashik, changak va dastali garpunni ko'tardi. Qayiqda xo'raklar solingan yashik hamda yirik baliqlarni suv betiga tortib chiqarilganda, ularni garang qnlash uchun ishlatiladigan to'qmoq qoldi. Cholning asbob-uskunalarini o'g'irlab ketish hech kimning xayoliga ham kelmasa kerak edi, ammo yelkan va og'ir anjomlar tun shabnamidan nam tortib qolmasligi uchun ularni uyga olib borib qo'ygan ma'qul edi. Garchi chol o'z narsalariga shu yerlik odamlardan birontasi ham ko'z olaytirmasligiga amin bo'lsa-da, harqalay, changak va garpunni yomon ko'zdan xoliroq tutishga harakat qilardi.

Ular yo'ldan cholning kulbasiga ko'tarildilar va lang ochiq eshikdan ichkariga kirishdi. Chol machta va unga o'ralgan yelkanini devorga suyadi, bola esa, qo'lidagi narsalarni uning yoniga qo'ydi. Machtaning uzunligi bu yerda ougua deb ataladigan qirol palmalarining yaproqlaridai qurilgan kulbaning bo'yiga teng edi. Kulbada karavot, stol, stul va quruq sahnga pistako'mir bilan obi yovg'on tayyorlash uchun o'yilgan o'choq bor edi. Uning tekislab quritilgan tolasimon yaproqlardan bo'lgan jigar rang devorlarini Tangri qalbi va Santa Maria del Cobre ning rangdor oleagrafiya bilan ishlangan tasviri bezab turar edi. Bular unga marhum xotinidan qolgan edi. Qachonlardir devorda xotining rangdor surati ham osig'liq turardi, ammo, keyin chol uni bekitib qo'ydi, chunki ko'zi tushsa juda-juda ezilib ketardi. Endi surat burchakdagi tokchada, toza ko'ylak ostida yotardi.

— Kechki ovqatga nimang bor?—so'radi bola.

— Bir tovoq sariq guruch bilan baliq. Yeysanmi?

— Yo'q, men uyda ovqatlanaman. Senga o't yoqib beraymi?

— Kerakmas. Keyinroq o'zim yoqaman. Balki, guruchni sovuqligicha yerman.

— To'rni olsam maylmmi? — Bemalol.

To'r-po'r degan narsadan allaqachonoq nom-nishon qolmagan — uni qay mahal pullab yuborishgani bolaning yodida edi. Shunday bo'lsa ham, har ikkovlari buni bilmaganga solishar va o'zlarini go'yo cholda to'r borday tutishar edi. Mis tovoqda sariq guruch bilan baliq ham yo'q edi, bola buni ham bilardi.

— Sakson besh — baxt keltiruvchi raqam,— dedi chol,— Qalay, ertaga ming qadoqli baliq tutishimga ko'zing yetadimi?

— Men to'r topib sardin tutgani boraman. Hozircha ostonada o'tirib tur, bu yerga oftob tushib turibdi.

— Mayli. Menda kechagi gazeta bor. Beysbol haqida o'qib turaman.

Cholda haqiqatan ham gazeta bormidi, yoki bu ham yelg'on gapmidi, bola bilmasdi. Lekin chol

karavot tagidai chini bilan ham gazeta oldi.

— Menga buni vino do‘konida Periko berdi,—deb tushuntirdi chol.

— Men sardin tutamanu qaytaman. O‘zimnini ham, senikini ham birga muzga qo‘yaman, ertalab bo‘lishib olamiz. Qaytib kelganimda, beysbol haqida gapirib berasan.

— «Yanki»ning yutqazishi mumkin emas.

— Klivlend «Hindilari» ularni boplab qo‘ymasa deb qo‘rqaman.

— Qo‘rqma, o‘g‘lim. Ulug‘ Di Madjioni bir eslagin-a.

— Men faqat «Hindilar»dangina emas, Detroyt «Yo‘lbarlari»dan ham qo‘rqaman.

— Xudo ko‘rsatmasin, sen hali tsintsinatilik «Qiziltanlar»dan ham, Chikago «Oq paypoqlari»dan ham qo‘rqib o‘tirarsan.

— Gazetani o‘qib tur, men qaytgach, gapirib berasan.

— Menga qara, sakson besh raqamli lotereya biletini sotib olsak-chi, nima deysan? Axir, ertaga sakson beshinchi kun-ku!

— Olsak, olaveramiz-da,— dedi bola,— Balki sakson yetti raqamligi yaxshidir? Axir, o‘tgan gal sakson yetti kun bo‘lgan edi-ku.

— Bir narsa ikki marta hech qachon qaytarilmaydi. Sen sakson besh raqamli biletini topa olasaimi?

— Qidirib ko‘raman.

— Bir dona. Ikki dollaru ellik tsentligidan. Buni qaerdan qarz olsak ekan?

— Bundan osoni yo‘q. Men ikki dollaru ellik tsentni xohlagan vaqtimda qarz olishim mumkin.

— Olaman desam, men ham ilojini qilardimu, biroq men qarz olmaslikka harakat qilaman. Oldin qarz olasan, keyin sadaqa so‘raysan.

— Ehtiyot bo‘l, qariya, tag‘in shamollab qolmagin. Sentyabr ekanligini unutma.

— Sentyabrda yirik baliq ko‘payadi. May oyida baliq ovlash har kimning ham qo‘lidan keladi.

— Xo‘p, bo‘lmasa, men sardinni to‘g‘rilab kelay, - dedi bola.

Bola qaytib kelganda, kun botgan, chol esa kursida o‘tirganicha, uyquga ketgan edi. Bola karavotdan eski soldat odeyalini olib, kursi suyanchig‘i aralash cholning yelkasini yopib qo‘ydi. Bu yelkalar cholning keksayib qolganiga qaramasdan zabardast, bo‘yni ham, undan qolishmaydigan darajada baquvvat va hozir, chol bo-shini ko‘kragiga solintirib uxlagan tobda, ajinlari ham u qadar ko‘zga tashlanmas edi. Uning ko‘ylagi ham xuddi yelkaniday qirq yamoq bo‘lib ketgan, yamoqlar quyosh taftidan ola-bula tusga kirgan edi. Ammo cholning yuzi harqalay ancha qarimsiq bo‘lib qolgan va hozir ko‘zlari yumilib uyquga ketganda, xuddi jonsizga o‘xshab ko‘rinardi. Cholning tizzasida, uchib ketmasin deb, tirsak bilan bosib olingan gazeta yotardi. U oyoq yalang edi.

Bola uni uyg‘otib o‘tirmay chiqib ketdi, qaytib kyolganda, chol hamon uyquda edi.

— Tur!—uyg‘otdi uni bola va qo‘lini cholning tizzasiga qo‘ydi.

Chol ko‘zini ochdi va bir muddat qaerdandir, juda uzoqlardan qaytayotganday bo‘lib turdi. Keyin u jilmaydi.

— Nima olib kelding?

— Yegulik keltirdim. Hozir ovqatlanamiz.

— Hali uncha ochiqqanim ham yo‘q.

— Kelsang-chi endi, och qoringa baliq ovlab bo‘larmishmi?

— Ba‘zan shunday ham bo‘lgan,— dedi chol o‘rnidan qo‘zg‘alarkan, gazetani taxlay turib, so‘ng u odeyalini yig‘ishtira boshladi.

— Odeyalni yig‘ishtirma, — dedi bola. — Men tirik ekanman, ovqatlanmasingdan turib, seni baliq ovlashga qo‘ymayman.

— Unday bo‘lsa, dard ko‘rmagin, umring uzoq bo‘lsin,— dedi chol.— Qani, nima yeymiz.

— Qora loviya bilan guruch, qovurilgan banan va yaxna go‘sh.

Bola ovqatni Terras restoranidan metall idishda olib kelgan edi. U vilka, pichoq va qoshiqlarni cho‘ntagiga solib olgan, bularning har biri alohida-alohida qog‘oz salfetkalariga o‘ralgan edi.

- Shuncha narsani senga kim berdi?
— Restoran xo‘jayini, Martin.
— Unga rahmat deb qo‘yish kerak.
— Xotirjam bo‘l, men uni rozi qildim,— dedi bola.
— Men unga katta baliqning eng sergo‘sh t joyidan beraman,— dedi chol.— Axir, bu uning bizga qilayotgan birinchi yordami emas-ku.
— Yo‘q, birinchi emas.
— Unday bo‘lsa, bir bo‘lak go‘sh t ozlik qiladi. U bizga ko‘p yaxshilik qilgan.
— Bugun-chi, pivo ham berdi.
— Men hammadan ham konservalangan pivoni yaxshi ko‘raman.
— Bilaman. Lekin bugun u shishada pivo berdi. Shishasini qaytarib beraman.
— Xo‘p, rahmat senga,— dedi chol,— kel, ovqatlanaylik.
— Men senga qachondan beri ovqatlanaylik deyapman,— dedi mehribonlik bilan bola.— Ovqat sovub qolmasin deb, idishning og‘zini ochmay, kutib turib-man.
— Hay mayli, yuvinib olsam bo‘lardi-da. «Qaerda ham yuvinarding?»— o‘yladi bola. Bu yerdan kolonkagacha ikki kvartal bor edi. «Unga sovun va yaxshi sochiq olib berish zarur, suvning ham ketini uzmaslik kerak. Bu to‘g‘rida nega avval o‘ylab ko‘rmagan ekanman. Unga yangi ko‘ylak, qishki kurtka, biron etik-petik va yana bir odevyal ham lozim».
— Lazzatli go‘sh t ekan,— maqtadi chol.
— Beysbol haqida gapirib ber,— so‘radi undan bola.
— Amerika ligasida, men aytganimdek «Yanki» yutyapti, — mamnuniyat bilan so‘zlay boshladi chol.
— Shundayku-ya, lekin bugun ularning tozayam tit-pitini chiqarib yuborishdi.
— Bu hech gap emas. Yana ulug‘ Di Madjio o‘yinning payxovasini olgan.
— Komandada uning bir o‘zi emas-da.
— To‘g‘ri-yu. Lekin hamoi o‘yinning natijasi unga bog‘liq.— Bruklinliklar bilan filadelfiyaliklar o‘ynaydigan ikkinchi ligada esa yutishga faqat bruk-linliklarda imkoniyat bor. Dik Sayzler qanday o‘ynaganligini sen har holda eslasang kerak? Eski parkda bo‘lgan o‘yindagi uning zarbalarini aytmaysanmi? Bay-bay.
— Juda zo‘r-e, qurg‘ur! U hammadan uzoqqa otadi.
— Uning Terrasga kelgani esingdami? Men uni o‘zim bilan birga baliq oviga taklif qilmoqchi bo‘ldim-u, lekin iymandim. Senga taklif qil desam, sen ham uyalding.
— Esimda. Men qo‘rqib tentaklik qildim. Kim biladi, balki, rozi bo‘larmidi? O‘la-o‘lguncha esdan chiqmaydigan ish bo‘lardi-da.
— Qani endi ulug‘ Di Madjioni o‘zimiz bilan birga dengizga olib chiqolsak, a?— dedi chol.— Otasi baliqchi bo‘lgan deyishadi. Kim biladi, balki uning o‘zi ham bir vaqtlar bizga o‘xshagan kambag‘al bo‘lgandir. Aytganimizda, kelishga or qilib o‘tirmasdimi balki.
— Ulug‘ Sayzlerning otasi hech qachon kambag‘al bo‘lgan emas. Mening yoshimda u chinakam komandada o‘ynar ekan.
— Men bo‘lsam sening yoshingda yelkanli kemada yunga bo‘lib, Afrika qirg‘oqlariga suzib borganman. Kechqurunlari yo‘lbarslarning qirg‘oqqa chiqishini ko‘rganman.
— Bir gapirib beruvding.
— Xo‘sh, biz nima haqda gaplashmoqchimiz o‘zi — Afrika to‘g‘risidami yoki beysbol haqidami?
— Yaxshisi beysbol haqida. Menga buyuk Djon Mak-Grou haqida gapirib ber.
— U ham avvallari bizning Terrasimizga kelib turardi. Ammo ichib olsa, tamom, unga hech ham bas kelib bo‘lmasdi. U faqat beysbolgina emas, ot jinnisi ham edi. Har doim cho‘ntagida musobaqa programmasini olib yurar va telefon orqali otlarning nomini atab, ularga pul tikardi.
— U ulug‘ trener edi,— dedi bola.— Otam, u butun dunyoda eng ulug‘ trener bo‘lgan deydi.

— Uni boshqalardan ko‘proq ko‘rgani uchun shunday deydi. Agar Dyuroshe ham biz tomonlarga har yili kelib turganda, otang uni ham dunyoda eng ulug‘ trener, deb maqtagan bo‘lardi.

— Seningcha, eng ulug‘ trener kim? Lyukmi yoki Mayk Gonsalesmi?

— Menimcha, ular bir-birlaridan qolishmaydi.

— Dunyoda eng chapdast baliqchi bo‘lsa — sensan.

— Unday emas. Mendan ham zo‘r baliqchilarni ko‘rganman.

— Qu e Va!¹ — dedi bola.— Dunyoda yaxshi baliqchilar kam emas, juda ajoyiblari ham bor. Lekin sening oldingga tushadigani yo‘q.

— Rahmat. Sen shunday deb o‘ylasang, xursandman. Menga judayam katta baliq tushmaydi, deb umid qilaman, aks holda, ishni do‘ndirolmay qolib hafsalangnn pir qilib qo‘ymasam, deb qo‘rqaman.

— Haqiqatan ham avvalgi kuching bo‘lsa, dunyoda sen eplolmaydigan baliq topilmasa kerak.

— Balki, ilgarigi kuchim qolmagandir. Lekin menda g‘ayrat bor, chidamim ham yetarli.

— Endi sen yotib uxla, ertalab tetik bo‘lib turishing kerak. Men bo‘lsam idishlarni olib borib beraman.

— Mayli. Xayrli kech. Ertalab men seni uyg‘otaman.

— Sen men uchun naq qo‘ng‘iroq soatning o‘zisan,— dedi bola.

— Men uchun qarilikning o‘zi qo‘ng‘iroq soat. Chollar nega juda barvaqt turisharkin-a? Nahotki, buni qolgan umrlaridan bir kunini bo‘lsa ham cho‘zish niyatida qilishsa?

— Bilmadim. Faqat shuni bilamanki, yoshlar qattiq va ko‘p uxlashadi.

— Boshimdan o‘tgan, bilaman,— dedi chol.— Men seni vaqtida uyg‘otaman.

— Negadir meni anovi uyg‘otganini yoqtirmayman. Xuddi men undan qolishadigandek.

— Tushundim.

— Xayrli kech, Santyago.

Bola ketdi. Ular chiroq yoqmasdan ovqatlanishganidan, chol qorong‘ida yechinib yotdi. U kiyimlariga gazetani ham qo‘shib o‘rab, yostiq o‘rniga boshiga qo‘ydi. Chol odeyaliga burkanib, karavotning quruq prujinalariga tashlab qo‘yilgan eski gazetalar ustiga cho‘zildi.

U yotdi-yu, uxlab qoldi. Uyqusida yoshlik chog‘lari o‘tgan Afrika, uning uzun, oltin qirg‘oqlari va ko‘zni qamashirgudek oppoq sayozliklar, yuksak qoya va hay-batli qo‘ng‘ir tog‘lar tushiga kirdi. Endi u yana har kecha uyqusida shu qirg‘oqlarga qo‘nar, uvvos bilan otilgan to‘lqinlarning shovqinini eshitir va yerlilar tushgan qayiqni to‘lqin qirg‘oqqa qanday surib borayotganini ko‘rib turardi. Tushida u hamon palubadan chiqayotgan los va smola isini tuyar, dimog‘iga ertalabki shamol qirg‘oqdan olib kelgan Afrika nafasi urilardi.

Odatda shu bo‘y dimog‘iga kirdi deguncha, chol uyg‘onib ketar va kiyinib, bolani uyg‘otgani jo‘nardi. Ammo bugun o‘sha qirg‘oq hidi juda erta dimog‘iga urildi va bu tushida bo‘layotganini bilgach, dengizdan turtib chiqqan qoyalarning oq cho‘qqilarini, Kanar orollarining gavan va ko‘rfazlarini yana bir bor ko‘rish uchun uyqusidan bosh ko‘targisi kelmadi.

So‘nggi paytlarda uning tushiga na to‘fonlar, na xotinlar va na buyuk voqealar, na ulkan baliqlar va na janjal-suronlar, na kuch sinash musobaqalari va na o‘z xotini kirardi. Endi tushida uzoq o‘lkalar va qirg‘oqqa chiqayotgan sher bolalarinigina ko‘rardi, xolos. Ular xuddi mushukchalar singari g‘ira-shira tun qo‘ynida g‘ujg‘on o‘ynashar va chol bolaga qanchalik muhabbat qo‘ygan bo‘lsa, bularni ham shunchalik sevar edi. Ammo bola hech qachon tushiga kirmasdi.

Chol uyg‘onib ketdi, ochiq qolgan eshikdan oyga nazar tashladi va kiyinib tashqariga chiqdi, yozildi, bolani uyg‘otish uchun yo‘ldan yuqoriga qarab ketdi. Tonggi salqindan junjikdi. Ammo bu vaqtincha ekanini va tezda qayiqqa o‘tirib, eshkak esha boshlashi bilan isib ketajagini chol bilar edi.

Bola yashaydigan uyning eshigi ochiq edi, chol oyoq uchida ichkari kirdi. Bola old xonadagi karavotda uxlab yotar, oyning siniq nurida chol uni tanib ola bilardi. U bolaning oyog‘idan ohista

¹Qo‘ysang-chi!

ushladi va u to uygʻonib, yelkasiga agʻdarilib oʻziga qaramaguncha, tutib turdi. Chol unga imo qildi; bola karavot yonidagi kursidan cholvorini olib, oʻtirganicha kiyib oldi.

Chol uydan chiqdi, bola ham unga ergashdi. U hamon chala uyquda edi va chol uning yelkasidan quchib, dedi:

— Meni kechir.

— Qu e Va! — dedi bola. — Biz erkaklarning qismatimiz shunaqa oʻzi. Nima ham qiliyu boʻlardi.

Ular cholning kulbasiga tushib borishdi. Butun yoʻl boʻylab, qorongʻida oʻz qayiqklarining machtalarini koʻtarib olgan oyoq yalang kishilar borishardi.

Kulbaga kelishgach, bola qarmoq kalavalari solinan savat, changak va garpunni koʻtardi, chol esa, machta va unga oʻralgan yelkanni yelkasiga ortdi.

— Qahva ichasanmi? — soʻradi bola.

— Avval mana bularni qayiqqa eltib qoʻyaylik, keyin qahva ichamiz.

Ular baliqchilar uchun juda erta ochiladigan tamaddixonada konserva bankada qahva ichishdi.

— Yaxshi uxlab turdingmi, qariya? — soʻradi bola; uning issiq oʻrinni saharu mardon boʻlmasdan tark qilganidan qiynalayotgani koʻrinib tursa ham, har qalay, u, boyagiga qaraganda ancha tetik tortgan edi.

— Juda yaxshi, Manolin. Bugun omadimiz kelishiga ishonaman.

— Men ham, — dedi bola. — Endi men sardinlarimizni va sening hoʻraklaringni keltiray. Mening sherigim mayda-chuydasini oʻzi tashiydi. Narsalariga boshqalarning qoʻl urishini yoqtirmaydi.

— Sen bilan biz boʻlsak, unday emasmiz. Yoshing beshlarda ekanligidayoq, senga u-buni tashitib oʻrgatganman.

— Bilaman, — dedi bola. — Toʻxtab tur, hozir qaytaman. Qahva ichib oʻtir. Bu yerda bizga qarz berishadi.

U marjon riflari ustidan yalang oyoqlari bilan shilp-shilp odim tashlab, xoʻraklar saqlanadigan sovuqxona tomonga ketdi.

Chol maydalab ohista qahva hoʻpladi. Hozir qonib qahva ichib olish kerakligi, chunki shu bilan endi uzdu-kun tuz totmasligi cholga ayon edi. Ovqatlanishning oʻzi allaqachon uning joniga tekkan va chol hech mahal dengizga oʻzi bilan yegulik olib chiqmas edi. Qayiqning burnida suv toʻldirilgan shisha saqlanar — cholga kechgacha shuning oʻzi kifoya edi.

Bola sardinlar va gazetaga oʻralgan xoʻraklarni koʻtarib qaytib keldi.

Baliqchilar soʻqmoq boʻylab mayda toshlarni shovdirata-shovdirata suv boʻyiga tushib kelishdi. Ular qayiqning tagidan koʻtarib, suvga siljitishdi.

— Ishing oʻngidan kelsin, qariya.

— Seniki ham.

Chol eshkaklarning arqondan qilingan xalqasini qayiqning ikki chetidagi qoziqlarga oʻrnatib mahkamladi-da, oldinga enkayib, qayiqni qorongʻida gavandan olib chiqa boshladi. Boshqa yerlardagi qayiqlar ham dengizga qarab yoʻl olgan, oy tepaliklar ortiga oʻtib ketganidan chol ularni koʻrmas, ammo eshkaklarning suvga urilgan ovozi baralla eshitardi.

Oʻqtin-oʻqtin quloqqa kishilarning goh u qayiqdan, goh bu qayiqdan chiqayotgan tovushi chalinardi. Ammo aksar qayiqlarda sukunat hukm surar va oʻsha yoqdan faqat eshkaklarning choʻpillagani eshitilardi. Koʻrfazdan chiqqach, qayiqlar turli tomonga tarqab ketdi, qaysi baliqchi qaerdan baliq topishga umid bogʻlagan boʻlsa, oʻsha yoqqa yoʻl tutdi.

Chol qirgʻoqdan ancha olisga ketishni avvaldanoq oʻylab qoʻygan edi; u yerning anvoyi boʻyini ortda qoldirib, toʻgʻri salqin tonggi okean quchogʻi sari eshkak ura boshladi. Okeanning baliqchilar «buyuk quduq» deb atashgan yeridan oʻtib keta turib, chol okean qaʼrida yaltirab turgan suv oʻsimliklarini koʻrdi. Bu yerda chuqurlik deyarli yetti yuz dengiz sarjini² miqdorida tikkasiga tushib

² S a j y e n – sarjin – 2,13 m ga teng uzunlik oʻlchovi (tarj).

borar va bunday oqim okean tubining o'tkir do'nqlariga urilib, aylana hosil qilganidan turli-tuman baliqlar to'planishar, xususan, krivetka va mayda baliqlarning beqiyos to'dalari yig'ilib qolardi, juda katta chuqurliklarda esa, goho ko'pdan-ko'p karakatitsalar g'ujg'on o'ynashadi: ular tunda okean yuziga chiqishadi va daydi baliqlarga yem bo'lishadi.

Chol qorong'ida tong yaqinlashayotganini sezdi, eshkak urarkan, qulog'iga titroq tovush chalindi — uchar baliqlar suvdan chiqar va temirdek qanotlari bilan havoni kesib allaqayoqlarga g'oyib bo'lardi. Chol uchar baliqlarga mehr qo'ygan, ular bu yerda, okeanda unga eng yaxshi hamroh bo'lib qolgan edilar. Chol qushlar va ayniqsa, betinim oziq axtarib uchgan, ammo deyarli hech qachon uni topolmaydigan jimit va nozik dengiz qaldirg'ochlariga achinib ketar va «Qushlar turmushi, qirinqora va katta, kuchli qushlarni hisobga olmaganda, bizning kun kechirishimizga qaraganda ham juda og'ir. Okean gohida shu qadar ham berahm bo'lar ekan, nima uchun qushlarni mana bu dengiz qaldirg'ochlari singari nozik va shikasta qilib yaratganlar. Okean saxiy va go'zal, ammo u goho to'satdan shunday shafqatsiz bo'lib ketadiki, uning ustida oziq ilinjida charx urib sho'ng'ib, ojiz va mungli ovoz bilan bir-birlariga jo'r bo'lib uchgan bu qushlar unga nisbatan benihoya zaif va mo'rt ko'rinadi», deb o'ylardi.

U har doim dengizni, unga muhabbat qo'ygan hamma kishilar kabi xayolidan ispanchasiga la mar deb atardi. Ayrim paytlarda dengizga mehr qo'ygan odamlar, u haqda badxazm gaplar aytishadi, ammo doimo bu gaplar dengiz emas, go'yo ayol ustida borayotganga o'xshaydi. Akula jigarining narxi oshib borayotgan kunlarda sotib olingan motorli qayiqlarda yurib, qarmoqlariga po'pak o'rniga buy³ ishlatadiganlar xilidan bo'lgan yoshroq baliqchilar esa dengizni Vel mar deb ataydigan va unga er kishiga qaraganday qaraydilar. Ularning nazdida dengiz go'yo, hududsiz bir sayhon, go'yo bir raqib, gohida esa, hatto bir dushman bo'lib ko'rinadi.

Chol bo'lsa, doimo dengiz tiyilganda, goh tengi yo'q saxovatlar in'om etib, goh tumtayib turib oluvchi xotin kishini ko'z o'ngiga keltiradi. Agar u yengiltak yoki xunuk ishlar qilib qo'ysa, nima ham qilib bo'lardi, tabiati o'zi shunaqa demoqlikdan boshqa iloji yo'q. «Oy xotin kishining qitig'iga tegib, jo'shtirib yuborganday, dengizni ham javlon urdiradi», deb o'ylardi chol.

U kuchanmasdan, bir me'yorda eshkak urar, chunki oqim girdob hosil qilmagan joylardan tashqari, okean sirti tep-tekis, silliq edi. Chol o'zi bajarishi kerak bo'lgan ishning uchdan bir qismini oqimga qo'yib bergan va kun yorishganda, u xuddi shu mahalda yetishni mo'ljallagan yerdan ham ancha olisga ketib qolganini ko'rdi.

«Juda chuqur joylarda butun bir hafta ov qilib, hech narsa tutganim yo'q, — deb o'yladi chol, — bugun men bonito va albakore to'dalari qaerda bo'lsa, o'sha yerda baxtimni sinab ko'raman. Xudodan bo'lib, yirik baliq uchrab qolsa-ya?»

Hali tong oqarmasdan, xo'rak qistirilgan qarmoqlarini suvga tashladi va qayiqni oqimda ohista boshqarib bordi. Xo'raklardan biri qirq dengiz sarjinicha chuqurlikda edi, boshqasi yetmish besh sarjin pastga tushdi, uchinchi va to'rtinchilari esa yuz va yuz yigirma besh sarjin chuqurlikka cho'mdi. Xo'raklarning bosh qismi pastga osilib turar, qarmoqning o'qi xo'rak-baliq ichidan o'tkazilib, mustahkam qilib qo'yilgan, qarmoqning o'zi — buklamasi va suyrisi yangi sardinlar bilan qoplangan edi. Sardinlar qarmoqqa ikkala ko'zidan o'tkazilgan va ular po'lat buklamada marjondek tizilib turardi. Yirik baliq qarmoqqa yaqinlashganda, uning har bir luqmasi nechog'liq totli va ishtaha qo'zg'aydigan darajada mazali ekanligini sezardi-qo'yardi.

Chol, bola berib yuborgan ikkita yangi tutilgan yirtqich baliq — tunetsni eng uzun chilvirlarga xo'rak qildi, qolgan ikki chilvirga esa, kattakon zangori makrel bilan sariq umbritsani ildi. Bulardan avvalgi ovda foydalargan bo'lsa-da, ular hali ham yangidek turar, ajoyib sardinlar esa, ularni xushta'm qilar, baliqlarning nafsini qitiqlardi. Yo'g'onligi katta qalamday bo'lgan har bir chilvir pishiq, egiluvchan chiviqqa tortilgan ediki, baliqning yemga sal bo'lsa ham tegib o'tishidan chiviq suvga

³ B u y – baken (tarj).

egilardi. Bundan tashqari, chilvirlar har biri qirq sarjin uzunlikda bo'lgan navbatdagi kalava uchlariga ulangan, bu kalavalar yana boshqa ehtiyyat shart kalavalarga ulanishi mumkin edi. Kerak bo'lganda, ilingan baliqni uch yuz sarjin uzoqlikka qo'yib yuborilsa ham bo'laveradi.

Endi chol ko'k chivirlar bortga egilmasmikin, deb kuzatib o'tirar va chilvirning suvga tik hamda lozim bo'lgan chuqurlikka tushishiga e'tibor berib, ohista suzardi. Hammayoq yorishib ketdi, quyosh mana-mana chiqaman derdi.

Quyosh dengizdan bilinar-bilinmas ko'tarildi va boshqa qayiqlar ham cholning ko'ziga tashlandi, ular qirg'oqqa ancha yaqin bo'lib, butunlay oqim bag'rida suvga past cho'kkan holda turar edilar. Keyin oftob shu'lasi o'tkirlashdi, suvda uning yolqini aks etdi, quyosh ufqdan batamom ko'tarilganda, dengizning sip-silliq sirti yolqin nurlarini to'g'ri ko'zga keltirib urdi-yu, qattiq azob bera boshladi: chol suvga qaramasdan, eshkak tortishga harakat qildi. U o'z chilvirlari cho'zilib ketgan sim-siyoh dengiz tubiga tikilib o'tirardi. Uning chilvirlari suvga boshqa baliqchilarnikiga qaraganda tikroq tushar va yemishlar har xil chuqurliklarning tayin bir o'rnida o'z o'ljasini kutardi. Boshqa baliqchilar o'z qarmoqlarini oqimga beparvo qo'yib berishar, natijada yuz sarjingga tashladim deb o'ylagan qarmoqlari ayrim paytlarda oltimish sarjin chuqurlikka zo'rg'a yetgan bo'lardi.

«Men qarmoqlarimni doimo bexato tashlayman,— deb o'yladi chol.— O'zi ishim o'ngidan kelmayapti. Yana kim biladi? Ehtimol, baxt bugun menga ham kulib boqar. Har kunning o'z taomili bor. Albatta, kishining ishi yurashib turganiga nima yetsin. Ammo men o'z ishimning puxta bo'lishini ma'qul ko'raman, Baxt kelgan chog'da, uni kutib olmoqqa tayyor turaman».

Quyosh ko'tarilgandan beri ikki soat atrofida vaqt o'tdi, endi sharq tomonga bemalolroq qarash mumkin edi. Uzoqda hozir faqat uchtagina qayiq ko'zga tashlanardi. Bu yerdan qaraganda, ular suvdan zo'rg'a ko'tarilib turganday tuyular, qirg'oqdan hech bir uzoqlashmaganga o'xshardi.

«Ko'zlarimni bir umr tong yog'dusi qamashtirib keladi,— deb o'yladi chol.— Ammo ular hali ham o'tkir. Kunbotarda quyoshga bemalol qaray olaman, biroq shun-da ham ko'zim jimirlashib ketmaydi. Kechqurun bo'lsa, quyosh kuchliroq nur sochadi. Ammo ertalablari u menga azob beradi».

Shu payt u qarshisida uzun qora qanotlarini yozib, ko'kda charx urgan dumdor qush — fregatni ko'rdi. Qush qanotlarini yig'ib, o'zini o'qdek suvga urdi, keyin yana gir aylanib ucha boshladi.

— O'lja sezganga o'xshaydi,— dedi chol o'ziga o'zi.— Bekorga aylanmayapti.

Chol qayiqni qush kezayotgan tomonga qarab ohista va bir meyorda boshqarib borardi. U chilvirlar suvga tikkasiga tushib borsin deb, shoshmasdan ularni kuzatib kelardi. Shunday bo'lsa ham qayiq, harqalay oqimdan ko'ra picha tezroq borar va chol hamon rasamadi bilan ov qilayotganiga qaramasdan xatti-harakatlari qush ko'ringunga qadar bo'lgandan ko'ra, birmuncha tezlashgan edi.

Fregat balandroqqa ko'tarildi va qanotlarini muallaq tashlab, yana chir aylana boshladi. Birdan u sho'ng'idi va chol uchar baliqning suvdan otilib chiqqanini, dengiz sirti bo'ylab jon-jahdi bilan qanot shopirib ucha ketganini ko'rib qoldi.

— Makrel,— dedi chol baland ovoz bilan.— Yirik tilla makrel.

U eshkaklarni suvdan ko'tarib qo'ydi va qayiq burnidagi taxta kat ostidan chilvir oldi. Chilvir uchiga ingichka sim bilan mahkamlangan maydaroq qarmoqqa u sardinlardan birini ildi. Chol chilvirni suvga tashlab, bir uchini qayiqning quyrug'iga bo'rab o'rnatilgan halqaga bog'lab qo'ydi. Keyin u boshqa chilvirga ham xo'rak o'rnatdi-da, kalavani yoymasdan katning soyasiga tashladi. Eshkakni qo'lga oldi va suv ustida endi past uchib ov qilayotgan uzun qanot, qora qushni kuzatishda davom etdi. Qush qanotlarini yig'ib yana suvga sho'ng'idi. So'ng uchar baliq ortidan quvarkan, ojiz va uquvsiz qanot qoqdi. Chol suv sal-pal to'zg'iyotganini ko'rdi,— tilla makrel o'zidan qochayotgan baliqni ta'qib etardi. Baliq suvga tushadigan onda, xuddi uning ostida paydo bo'lmoqlik uchun, makrel shiddat bilan suzib, baliq qarshisidan kesib chiqishga intilardi

«U yerda juda katta makrel to'dasi borgan o'xshaydi,—o'yladi chol.— Ular bir-birlaridan ancha narida suzishadi, baliqning qochib qutulishi amri mahol. Qushning bo'lsa, uni changalga olishga hech qanday umidi yo'q. Uchar baliq fregatga haddan tashqari yiriklik qiladi. U qushni o'ziga yetkazib

bo'пти».

Chol uchar baliqning suvdan qayta-qayta otilib chiqayotganini, qush esa uni tutish uchup noshud va o'ng'aysiz harakatlar qilayotganini kuzatib borardi. «Mak-rel qo'ldan chiqdi,—deb o'yladi chol.— U juda ham uzoqqa juda ham tez suzib ketadi. Ammo, balki menga to'dasidan ayrilib qolgan makrel duch kelib qolar, ajab emas, yana uning yaqinida menga atalgan katta baliq ham suzayottan bo'lsa! U qaerdadir bo'lishi kerak-ku, axir».

Yer ustida bulutlar endi xuddi tog' tizmalari kabi yuksalib ko'rinar, qirg'oq esa uzun yashil qiyqaga o'xshar, uning ortida och zangori tepalar cho'zilib ketgan edi. Suv to'q ko'kimtir, deyarli binafsha rang tusga kirdi. Chol suvga qaragan kezlarda, u zim-ziyo okean qa'rida planktonlarning qizg'imtir jilvalari, hamda quyosh nurlarining ajib tovlanishlarini ko'rardi. U chilvirlar suvga tik kirib borayotibdimi, yo'qmi deb kuzatib turar va atrofida planktonning ko'pligidan, bu esa baliq inoyat qilishi mumkinligidan shodlanar edi. Hozir, shu tobda, kun ko'tarilib qolganda, nurning suvdan akslanib chiqayotgan ajib tovlanishlari ham xuddi qirg'oq tarafda osilib turgan bulut avzoyi kabi yaxshi havo bo'lishidan darak berardi. Aytganday, qush allaqachon uzoqlab ketgan, suv betida esa, oftobda kuyib ketgan sargass suv yo'sinlarining sap-sariq tutamlari, hamda qayiqdan picha narida suzib yurgan nofarmon, jilvaguy shilimshiq hubob - portugal fizaliyasidan boshqa hech vaqo ko'rinmasdi. Fizaliya yon tomoniga ag'darildi, keyin yana o'zining avvvalgi holatini tikladi va o'z ortidan deyarli bir metrcha masofada ajal tashuvchi uzun siyoh rang panjalarini sudrab kelaverdi.

— Voy, qanjig'-ey!—dedi chol

Yengilgina eshkak esha turib, u dengiz tubiga qaradi va u yerda juda ham mayda, suvda sudralib yurgan mana shu qisqichpanjalar qanday rangda bo'lsa, shunday tus olgan baliqlarni ko'rди; ular panjalar orasida va suv oqizayotgan xubob soyasida suzib yurishardi. Bularga panjalardan chiqadigan zahar ta'sir qilmas edi. Odamlarga bo'lsa, boshqa gap: xuddi mana shunga o'xshagan shilimshiq va nofarmon panjalar chilvirga yopishib olgan mahallarda, chol baliqni chiqarib olguncha, qo'llari to tirsagigacha, xuddi zaharli chirmovuqdan hosil bo'lgan jarohatlar singari yaralar bilap qoplanardi. Zaharlanish juda tez ro'y berar va xuddi qamchi bilan urgandek badanda qattiq sirqiroq og'riq uyg'otardi.

Anvoyi jilolar bilan tovlanuvchi xuboblar beqiyos rangin ko'rinadi. Biroq ular dengiz maxluqlari orasida eng ashaddiysi hisoblanar ediki, chol ulkan dengiz toshbaqalarining ularni yamlab yutishidan zavqlanar edi. Fizaliyalar ko'ringan zamonog, toshbaqalar ko'zlarini yumib, har qanday xavf-xatardan xoli bo'lgan holda ularga qarshidan yaqinlab borishar va zum o'tmay, fizaliyalarni changal-pangallari bilan qo'shib yutib yuborar edilar. Toshbaqalarning fizaliyalarni g'ipillatib tushirishlarini tomosha qilish cholga juda yoqar edi. Uning o'zi ham to'fondan so'ng, qirg'oqda ular ustidan yurib, qadoq tovonlari bilan mijig'lab o'tarkan, pufaklarning yorilishiga quloq solishni yaxshi ko'rardi.

U yashil toshbaqalarni ko'rkam va epchil bo'lgani, qolaversa, savdoda qadrga ega ekanligi boisidan yoqtirar va sap-sariq qalqon kosasiga burkanib olgan, ishqiy mojaralarda injiq, portugal fizaliyalarini ko'z yumib yutadigan lanj va landavur, qalbaki karettlarga bir qadar nafrat bilan qarardi.

Juda ko'p yillar davomida toshbaqa ovlovchilar bilan birga eshkak tortishgan bo'lsa-da, o'zida bu jonivorlarga nisbatan xurofiy bir qo'rqinch sezmas edi. Chol ularga achinar va hatto, terisi qalin, uzunligi qayiq bo'yicha keladigan, bir tonna chamasi og'irlikdagi lut deb ataluvchi ulkan toshbaqalarga ham rahmi kelar edi.

Ko'pchilik odamlar toshbaqalarga berahm munosabatda bo'ladilar. Axir, bu jonivorni o'ldirib, nimta-nimta qilganlaridan keyin ham, uning yuragi anchagacha urishdan to'xtamay turadi-ku. «Ammo lekin,— deb o'yladi chol,— yuragim yuragidan farq qilmaydi, qo'l-oyoqlarim bo'lsa, uning panjalariga juda ham o'xshab ketadi». U o'ziga quvvat bo'lsin deb, oppoq toshbaqa tuxumidan yerdi. Haqiqiy yirik baliqlar ko'payadigan sentyabr va oktyabr oylarida bardam bo'lish uchun butun may oyi shuni iste'mol qilardi.

Chol har kuni ko'pchilik baliqchilar o'z asbob-uskunalarini asrab qo'yadigan saroydagi kattakon

bochkada saqlanuvchi akulaning jigar moyidan ham keragicha ichib olar edi. Moydan kimligidan qat'iy nazar, istagan baliqchi foydalanishi mumkin edi. Aksar baliqchilar bu moyning tamini o'lguday qo'lansa deb topishar, biroq uni ichish kallai saharlab turishga qaraganda yoqimsiz emasdi, ustiga ustak u shamollab qolinganda qo'l kelar, ko'zga ham foydali edi.

Chol ko'kka qaradi va yana dengiz ustida fregat aylanib uchayotganini ko'rdi.

— Baliq topibdi,— dedi u ovoz chiqarib.

Na biron uchar baliq sokin suv betini bezovta qilar va na atrofda mayda chavaqlar ko'rinar edi. Ammo chol shu onda uncha katta bo'lmagan tunets havoga sapchib ko'tarilib, bir o'mbaloq oshgancha, yana dengizga kalla urib g'oyib bo'lganini ko'rdi.

Tunets oftobda kumushday yarqirab ketdi, uning ketidan mayda baliqlarga sapchib-sapchib otilib, boshqa tunetslar ham chor atrofda suvni mavjlantirib di-kirlasha boshladilar. Ular mayda baliqlar yonida chir aylanishar, oldilariga solib quvlashar edi.

Tunetslarning suvni ko'piklantirib charx urishiyu, fregatning tunetslar dahshati yuzaga chiqishga majbur qilgan baliqchalarni tuta turib, sho'ng'iganini kuzatar ekan: «Agar ular juda tez suzib ketishmasa, men butun to'dani quvib yetaman»,— deb dilidan o'tkazdi. — Qush baliqchining sadoqatli ko'makchisi,— dedi chol.

Shu payt quyruqdan tushirilgan bir o'rami oyog'i ostida bo'lgan kalta chilvir tarang tortildi. Chol eshkaklarni tashladi va kalavaning uchidan mahkam ushlab oldi-da, jon achchig'ida qarmoqni tortqilayotgan o'rta miyona tunetsning zalvorini his qilgan holda, uni yig'ishtira boshladi. Chilvir qo'lida borgan sari kuchliroq yulqinardi. U o'ljani qayiqqa chiqarib olib, bordan oshirib tashlamasidanoq, baliqning zangori sirti va oltinsimon jilva qilgan biqinlarini ko'rdi.

Miqtidan kelgan, xuddi quyib qo'yilgan o'qdek tunets qayiqning kungay sahnida yotar va ma'nisiz katta ko'zlarini ola-kula qilib, sip-silliq, serharakat quyrug'ini jonholatda bilanglata-bilanglata hayot bilan vidolashardi. Rahmi kelib ketgan chol uning boshiga urib o'ldirdi va hali joni tamom chiqib ulgurmagan baliqni katning tagiga, soyaga oyog'i bilan itqitib yubordi.

— Albakore,— dedi u ovoz chiqarib,— undan ajoyib xo'rak chiqadi. O'ziyam o'ldim deganda, o'n qadoqdan kam emas.

Chol qachondan boshlab o'z-o'zi bilan ovoz chiqarib so'zlashadigan bo'lib qolganini endi eslolmas edi. Avvallari tanho qolganda, u xirgoyi qilardi. Katta elkanli kemalarda suzib, vaxtada turgan yo toshbaqa oviga borgan kezlari goho-goho u kechalari ham qo'shiq aytardi. Ehtimol, bola undan ketgandan keyin, yolg'iz o'zi qolgach, o'zi bilan o'zi gaplasha boshlagandir. Hozir buni eslay olmaydi. Ammo bola bilan birga ov qilgan mahallarida ham, bunga zarurat tug'ilgan chog'dagina gallashar edilar. Gaplashganda ham ko'pincha kechalari yoki buzuq ob-havo tufayli majburan bo'sh qolganlaridagina gaplashar edilar. Dengizda huda-behudaga gapiravermaslik odat tusiga kirgan. Nurli-nursiz gaplarni cholning o'zi ham yoqtirmas va shu odatni hurmat qilardi. Mana endi bo'lsa, u, o'z o'ylarini juda ko'p marta ovoz chiqarib takrorlar, nafsilamrga buning birovga ayil botadigan o'rni ham qolmagan edp.

— Agar o'zim bilan o'zim gaplashyotganimni bitta-yarimta eshitib qolganda, u meni jinni-pinniga chiqarib qo'yardi,— dedi chol. Ammo men esdan og'magan ekanman, kimning bu bilan qanchalik ishi bor? Davlatmandlarning xo'p ham oshig'i olchi-da: qayiqdarida radiolari bor, ularga har turli voqealarni so'zlab beradi, beysbol yangiliklarini eshittirib turadi.

«Hozir beysbol haqida o'ylashning vaqtimas,— dedi chol o'ziga.— Endi faqat bir narsa ustida bosh qotirish kerak. Gap mening nima uchun tug'ilganim ustida boradi. Ehtimol, qaerdadir, mana bu tunets galalari bilan yonma-yon bo'lib mening ulkan balig'im ham daydiyotgandir. Axir, men boryo'g'i birgina albakore ushladim, u ham to'dasidan ayrilib qolgani. Ular bo'lsa sohildan ancha yiroqda ov qilishadi, yana juda ham tez suzishlarini aytmayisizmi. Bugun dengizda nima uchrayotgan bo'lsa, hammasi ham juda tez suzib, shimoli sharqqa qarab boryapti yoki kunning mana shu paytida doimo shunday bo'larmikin? Balki, bu havoning o'zgarishidandir va men uning belgisini bilmaman».

Ko'm-ko'k sohil sathi cholga allaqachon ko'rinmay qolgan edi; uzoqda bu yerdan xuddi qor bilan qoplangandek oppoq bo'lib ko'rinuvchi zangori tepaliklarning boshlarigina ko'zga tashlanar edi. Ularning ustida turgan bulutlar ham yuksak qorli tog'larga o'xshab ko'rinardi. Dengiz qop-qora tusga kirib, quyosh nurlari suvda sina boshladi. Endi planktonning son-sanoqsiz jilvalari tikkaga kelgan quyosh tufayli so'nib qolgan, chol hozir faqat qoramtir suvda sinib qaytayotgan quyosh nurlaridan hosil bo'lgan yirik va rangin dog'laru, pastga qarab tippa-tik ketgan chilvirlarnigina ko'rardi. Chuqurlik esa bu yerda bir milga yetib qolardi.

Tunetslar (baliqchilar bu turkumga kiruvchi hamma baliqlarni tunets deb atashar va ularning asl nomlarini bozorga sotish uchun olib borgan yoki xo'rak o'rnida pullagan paytlaridagina farq qila boshlardilar) yana dengiz tubiga tushib ketishdi. Qizdirgandan qizdirib borayotgan quyosh ensasini kuydirib o'tayotganini chol sezib turardi. U eshkak tortayotganda, ter yelkasidan duvillab oqardi.

«Qayiqni oqimga qo'yib berishim, vaqtida uyg'onish uchun esa chilvirni oyog'imning boshmaldog'iga bog'lab qo'yib, mizg'ib olishim mumkin edi,— deb o'yladi chol.— Ammo bugun — sakson beshinchi kun, shuning uchun ham hushyor bo'lish kerak».

Shu payt u yashil qarmoqlardan birining qimirlab ketib, suvga egilib tushganini paypqa qoldi.

— Ana xolos,— dedi u.— Aytmovdimmi!—va qayiqni bezovta qilmaslikka harakat qilib, eshkaklarni suvdan tortib oldi.

Chol chilvirga tomon enkayib, uni o'ng qo'lining bosh va ko'rsatkich barmoqlari bilan avaylab tutdi. U baliqning zo'r berib kuchanmayotganinn sezib turar, shun-dan bo'lsa kerak chilvirni siqimlamay, yengilgina ushlab olgan edi. Biroq chilvir mana yana qaltirab ketdi. Bu safargi siltov oldingisiga qaraganda ehtiyotkorona va zaifroq ediki, chol buning nima ma'no anglatishini aniq bilar edi. Ya'ni, yuz dengiz sarjinicha tubanda marlin qarmoq ilgagining uchi bilan buklamasiga tizilgan sardinlarni yamlamay tushirar, qo'lbola qilib yasalgan qarmoq ilgagining o'zi esa maydaroq tunets kallasidan teshib o'tkazilgan edi.

Chol kalavani yengilgina tutib turib, chap qo'li bilan uni qarmoq dastasidan yechib oldi. Endi kalava barmoqlari orasidan baliqni seskantirmay sirg'alib chiqa olar edi.

«Qirg'oqdan shunchalik olisda, yana yilning mana bu faslida, baliq juda ham katta bo'lsa kerak. Yeyaver. Yegin endi, ol, yegin. Sardinlar biram mazali, sen bo'l-sang juda sovqotgansan, olti yuz fut chuqurlikda suv juda ham sovuq va qop-qorong'i bo'ladi. Qorong'ida yana bir marta aylanib kel, orqangga qayt va ol, ye, yeyaver!» U yengil, sergak siltov sezdi, sal o'tmay bu kuchliroq bo'lib takrorlandi — bitta-yarimta sardinni qarmoqdan yulib olish mushkulroq bo'layotgani ko'rinib turardi. Keyin jimjit bo'lib qoldi.

— Bo'la qolsang-chi,— dedi chol ovoz chiqarib,—yana bir burilib kel. Hidini qara, hidini. Qanday ajoyib-a, to'gri emasmi? To'yib-to'yib yeb ol! Keyin qarab-sanki, tunetsni totib ko'rish gali keladi! Axir u shunday ham so'lqillagan, muzdakkina, bir shirinki, qo'yaverasan. Qisinib-qimtinib o'tirma, baliq. Yegin, ol, yesang-chi, o'tinaman sendan.

U, bosh va ko'rsatkich barmoqlari bilan kalavani tutib, baliqning joydan-joyga suzib o'tish ehtimoli borligidan bir paytning o'zida boshqa chilvirlardan ham ko'z uzmay kutardi. Birdan u yana qarmoq ipining yengil, bilinar-bilinmas tortqilanganini payqadi.

— Cho'qiydi — dedi chol ovoz chiqarib.— Cho'qiydi, xudoyo dard ko'rmagur!

Ammo u cho'qigani yo'q. Ketib qoldi. Chilvir ham qimir etmasdi.

— Uning butunlay ketishi mumkin emas,— dedi chol.— Xudo shohid, uning ketishi mumkin emas. U bor-yo'g'i qayrilib kelyapti. Ehtimol, u biron marta qar-moqqa tushib chiqqan va bu hali xayolidan ko'tarilmagandir.

Shunda u yana qarmoq ipining ohista tortqilanganini sezdi va dili taskin topdi.

— Aytmovdimmi, u faqat qayrilib kelyapti deb... — dedi chol.— Mana endi cho'qiydi!

U baliqning hurkib-hurkib chilvir tortqilashidan o'zini qo'yarga joy topmasdi. To'sindan, chol qandaydir, favquloda bir zilu zambil og'irlik sezdi. Sezdi-yu, chilvirni bo'shatib, ehtiyotdagi

kalavalardan birini chuvatgancha, uning borgan sari quyi, quyi, quyiga tushib borishi uchun imkon berdi. Chilvir barmoqlardan osongina sirg'alib chiqib pastga ketib borar, uni ushlar-ushlamas tutib turganiga qaramasdan, chol o'ramni yamlab ketayotgan g'oyat zo'r og'irlikni his qilib turardi.

— Asti qanday balo baliq bo'ldi o'zi!—dedi u ovoz chiqarib.— Qarmoqni yamlab olib, endi uzoqroqqa juftakni urmoqchi.

«U baribir orqasiga qayriladi, qarmoqni ham yutib yuboradi»,— deb o'yladi chol. Biroq bir kori hol bo'lib o'tirmasin, deb cho'chidi shekilli, ovoz chiqarmadi. Chol bu baliqning qanchalik totli ekanini bilar, xayolan uning lunjida ko'ndalang tiqilgan tunets bilan qorong'ida borgan sari uzoqroqqa ketayotganini ko'z o'ngiga keltirardi. Qandaydir bir muddat ichida harakat to'xtadi, ammo chol hali ham baliq vaznini his qilib turardi. Keyin tortish avjga chiqdi, chol yana o'ramni bo'shatdi. U bir nafas chilvirni to'xtatib ko'rdi, tortim birdan kuchayib ketdi va o'ram tikkasiga pastga yulqindi.

— Cho'qidi,— dedi chol.— Endi bir burnidan chiqquncha to'yib yeb olsin-chi.

U chilvirni o'z holiga qo'yib berdi-da, chap qo'li bilan ikki ehtiyot kalavaning bo'sh uchini, boshqa qarmoqning ikki ehtiyot kalavasiga uladi. Shu bilan hammasi taxt bo'ldi. Hozir qo'lidagidan tashqari, unda yana har birining uzunligi qirq sarjindan keladigai uchta ehtiyot shart kalava ipi ham bor edi.

— Yana picha yesang-chi,— dedi u.— Yeyaver, uyalma. «Shunday yeginki, toki qarmoq ilgagi naq yuragingga borib yetsinu, til tortqizmay gumdon qilsin seni,— deb o'yladi u.— O'zing yonimga chiqqin, bu yog'iga garpun sanchishni menga qo'yib ber. Shundoq bo'lsin. Qalay, tayyormisan? Rosa to'yib oldingmi?»

— Boshladik!— dedi u ovoz chiqarib va chilvirni qattiq yulqib, bir yardcha⁴ tortib chiqardi, keyin esa qayta-qayta yulqib, har yulqishda qo'llari va jismining bor quvvat-madorini ishga solib, o'ramni sigir soqqanday, goh u qo'li, goh bu qo'li bilan tortib chiqara boshladi.

Hamma urinishlari zoe ketdi. Baliq erinmaygina ilgarilab borar, chol uni o'ziga bir dyuym ham yaqin keltira olmasdi. Uning chilviri katta baliqlarga mo'l-jallangan, pishiq edi. Chol uni yelkasiga olib, shunday ham tarang tortdiki, hatto suv zarralari sachrab-sakrashib ketdi. Keyin chilvir suvda zaif vishilladi, chol bo'lsa, o'rindiqqa tiranib, hamon uni bo'shatmas edi. Qayiq birmuncha shimoli-g'arb tomonga og'a boshladi. Baliq suzgandan suzib borar, ular zilol suv bo'ylab ohista uzoqlab ketishardi. Boshqa xo'raklar dengizga qanday tashlangan bo'lsa, hamon shundayligicha turar, chol ularni nima qilishni bilmasdi.

— Qani endi, yonginamda bola bo'lsa!—dedi u.— Baliq meni shatakka oldi, o'zim-ku buksir bitengiga⁵ o'xshab qolyapman. O'ramni asli qayiqqa bog'lab qo'yaversa ham bo'laverardi. Ammo bunaqada baliq, xudo ko'rsatmasin, uzib qochishi mumkin. Men uni mahkam ushlashim va keragicha bo'shatib turishim kerak. Xudoyimdan o'rgilayki, u chuqurlikka ketmaygina suzib yuribdi. Mabodo u chuqurroq tushishni xohlab qolsa, men nima qildim? Agar u tosh bo'lib dengiz qa'riga ketsa, o'sha yerda o'lib qolsa, nima qilaman? Bilmayman. O'shanda ma'lum bo'lar. Nimalar qilmasligim mumkin mening!

U o'ramga yelkasi bilan tirkalib turarkan uning suvga qanday og'ayotgani-yu, qayiqning shimoli-g'arbgaga tomon ohista jilib borishini kuzatar edi.

«U ko'p o'tmay o'ladi,— o'ylardi chol.— Doimo suzib yuraverish mumkin emas».

Biroq to'rt soat o'tsa hamki, baliq hamon qayiqni o'z ortidan sudragancha, tinim bilmay, ochiq dengizga ketib borardi, chol esa, o'sha-o'sha, yelkasida sirtilgan chilvir, oyog'i bankaga tirog'liq o'tirardi.

— Uni ushlaganimda, ayni peshin edi,— dedi chol.— Shu paytga dovur ham o'zini ko'rganimcha yo'q.

Baliqni ushlash oldidan peshonasiga bostirib kiyib olgan somon shlyapasi manglayini qiyib yuborganidan, og'riq turgan edi. Chol tashna bo'lgan, suv ichkisi kelardi. U o'ramni tortqilab

⁴ Y a r d – (uzunlik o'lchovi) – 0,95 m ga barobar.

⁵ B i t y e n g – kemanding old qismiga o'rnatilgan po'lat yoki cho'yan g'o'la. Kema shatakka olinganda arqon shunga yuog'lanadi.

yubormaslik uchun, ohista tizzalab, qayiq burniga iloji boricha yaqin bordi va bir qo‘li bilan shishani oldi. Uning og‘zini ochib, bir necha qultum yutdi. So‘ng shu yerga yonboshlab, nafas rosladi. U yelkan o‘ralgan machtaga o‘tirib, hech narsani o‘ylamaslikka va huda-behuda kuch sarf qilmaslikka harakat qilib dam olardi.

Keyin chol kelgan yo‘liga nazar tashladi va yer allaqachon ko‘rinmay ketganini ko‘rdi. «Hechqisi yo‘q,— deb o‘yladi u.— Men o‘zim istagan mahalda, Gavana chiroq-larini qora qilib, orqaga qaytishim mumkin. Kun botishiga ikkn soat qoldi, u shu payt ichida suzib chiqsa, ajab emas. Agar chiqmasa, oydinga yuqoriga ko‘tarilar. Bu ham bo‘lmasa, balkim, tong bilan chiqar. Qo‘lim ham ayilib ketayotgani yo‘q, bardam-baquvvatman. Qarmoqni men emas, u yutgan-ku. Ammo tortishi shunchalik bo‘lsa, o‘zi qanday baliq bo‘ldiykin! Aftidan, chilvirni ham mahkam qisib olganga o‘xshaydi. Unga shunday bir qarab ololsam edi, o‘shanda u bilan qanday muomala qilishni o‘zim bilardim».

Cholning yulduzlarga qarab qilgan taxminiga ko‘ra, baliq o‘z yo‘lini o‘zgartirmasdan tun bo‘yi suzib chiqdi. Quyosh botgandan so‘ng sovuq turdi, butun orqasi, yelkalari, keksalik asar qilgan oyoqlarida ter qotib qoldi, u sovuqotdi. Kunduzi chol xo‘rakli yashik ustiga tashlab qo‘yilgan qopni olib, quritish uchun oftobga yoyib qo‘ygan edi. Kun botgach, u qopni bo‘yni atrofiga o‘radi-da, o‘ram ipi ostidan ohista o‘tkazib, orqasiga tushirdi. Endi o‘ram zalvoridan yelkasi avvalgidek qiyilib-qirchilmas, qayiq burniga yonboshlagancha, qulaygina o‘rnashib olganidan, anchayin yengillik tug‘ilgan edi. To‘g‘risini aytganda, bu yengillik nomigagina adi. Ammo u o‘zini bularning bari go‘yo shohona bir qulaylik deb ishontirardi.

«Men uni bir yoqli qilolmayman,— lekin u ham meni bir yoqli qilolmaydi,— dedi chol o‘ziga.— U boshqacha biron lo‘ttibozlik o‘ylab chiqarmaguncha, shunday bo‘ladi».

U bir marta o‘rnidan turdi, bortosha yozildi, yulduzlarga qarab, qayiqning qayoqqa yo‘l tutayotganligini belgiladi. Chilvir uning yelkasidan to‘ppa-to‘g‘ri suvga tushib turgan nozikkina nur bo‘lib ko‘rinardi. Qayiqning harakati endi sekinlashgan, Gavana chiroqlari ham pilpillab xira ko‘rinar edi, oqim ularni sharq tomonga surib ketayotganga o‘xshardi. «Gavana chiroqlari ko‘rinmay ketyaptimi, bas, demak biz borgan sari sharqqa qarab boryapmiz,— deb o‘yladi chol.— Agar baliq yo‘lini o‘zgartirmagan bo‘lganda, men ularni hali yana bir necha soat ko‘rib turgan bo‘lardim. Qiziq, bugungi o‘yinlarning natijasi qanday bo‘ldiykin? Qani endi qayig‘ingda radio bo‘lsa!» Ammo o‘z o‘yini o‘zi bo‘ldi: «Hadeb alahsiyverma! Qilayotgan ishingni o‘yla. Qovun tushirib qo‘ymaslik uchun, o‘yla».

Keyin ovoz chiqarib dedi:

— Bolaning yonimda yo‘qligi yomon bo‘ldi. Harna madad edi. Ham bularning barini o‘z ko‘zi bilan ko‘rgan bo‘lardi.

«Keksayganda, kishi yolg‘iz o‘zi kimsasiz qolmasin ekan,—deb o‘ylardi u.— Ammo bu ko‘rgilikdan qochib qutulib bo‘larmidi. Tunets hidlanib qolmasdan burun yeb olishni unutmam bo‘lgani, axir, men kuchdan qolmasligim kerak. Unchalik ochiqmagan taqdirimda ham, uni erta bilan yeb olish xotiramdan ko‘tarilmasa bas. Ishqilib, nima bo‘lganda ham unutmay-da, unutmay»,— deb takrorlardi u.

Tunda qayiq yoniga ikki dengiz cho‘chqasi suzib keldi. Chol nar cho‘chqaning pishqirganini, modasining go‘yo homuza tortganday, eshitilar-eshitilmas, pishillayotganini eshitdi.

— Qurg‘urlar-e,— dedi chol.— O‘ynashadi, sho‘xlik qilishadi va bir-birlarini yaxshi ko‘rishadi. Ular bizga xuddi uchar baliqlar singari yaqin.

Keyin u qarmog‘iga tushgan katta baliqqa juda ham achinib ketdi. «Turgan-bitgani mo‘‘jiza-ku bu baliqning. Uning dunyoda necha yil umr surganini xudoyim-ning o‘zi biladi. Mening qo‘limga hech qachon bunaqangi kuchli baliq tushmagan. O‘zini tutishini qarang, aql bovar qilmaydiya bunga. Ehtimol, uning sakrab chiq-mayotgani ham benihoya aqlli bo‘lganidandir. Agarda u bor kuchi bilan oldinga intilsa yoki sapchiy qolsa bormi, tirik qo‘ymasdi meni, axir. Ammo, balki bu uning qarmoqqa birinchi marta tushishi emasdir va u jonini saqlash uchun mana shu alpozda kurashmoqni a‘lo bilar.

O'z muxolifi yolg'iz bir kishi, u ham bo'lsa, chol ekanini qaerdan bilsin. Lekin bu baloyi azim baliq ekan, agar uning go'shti mazali bo'lsa, qanchadan-qancha pul keltiradi! U xo'rakka ham norday tashlandi, nor-day sudrayapti, buning ustiga men bilan qo'rquv nima bilmasdan olishyapti. Qiziq, u o'zining nima qilishi kerakligini bilarmikin yoki xuddi menga o'xshab, bosh-ketiga qaramay suzyaptimi?»

U, bir safar qarmoqda moda marlin tutganini esladi. Nor baliq doimo modasini yemishga birinchi bo'lib qo'yadi. Qarmoqqa tushgan moda dahshat ichida jon-jahdi bilan zo'r berib olisha boshladi, bu uni hash-pash deguncha holdan toydinib qo'ydi, nor baliq bo'lsa, undan bir qadam ham orqada qolmasdan, dengiz yuzida yonma-yon suzar, charx aylanar edi. U shunday yaqin kelib suzardiki, chol, baliq xuddi o'roq kabi o'tkir, ko'rinishi ham deyarli o'roqnikidan qolishmaydigan dumi bilan chilvirni qirqib yuboradimi, deb qo'rqardi. Chol moda baliqni changak bilan sanchib olib, xuddi qilich singari keskir, g'adir-budur og'zidan ushlab turib, to'qmoq bilan miyasiga tushirgan paytida ham, to uning rangi o'zgarib, ko'zgular toshiga surtiladigan amalgama tusiga kirmaguncha savalagan chog'larida ham va nihoyat, bola yordamida uni qayiqqa tortib chiqargan kezlarida ham nor baliq shu yerda edi. Keyin, chol chilvirni o'rab, gapun tayyorlayotganda, nor baliq o'z yo'ldoshiga nima bo'lganini ko'rish uchun qayiq yonida havoga baland sakrab ko'tarildi, shundan so'ng, tiniq safsar rang ko'krak qanotlarini yoyib, umurtqasi uzra cho'zilib ketgan keng och pushti, yo'l-yo'l tasmalari ravshan ko'ringanicha, dengizga chuqur sho'ng'ib ketdi. U qanday fusunkor bo'lganini chol sira unutilmasdi. Buning ustiga o'z yo'ldoshini to'singgi damgacha tashlab ketmagan edi.

«Dengizda men bunchalik qayg'uli bo'lgan boshqa hech narsani ko'rmaganman,— deb o'yladi chol.— Bola ham ma'yus bo'lib qolgandi va biz moda baliqdan kechirim so'rab, ko'z ochib yumguncha saragini sarakka, puchagini puchakka ajratgan edik».

— Afsuski, yonimda bola yo'q,— dedi u ovoz chiqarib va yelkalarini bosib tushgan o'ram orqali o'zining qandaydir nuqtasi sari og'ishmay borayotgan ulkan ba-liqning qudratli kuchini muttasil his qilgan holda, qayiq burnining dumaloq taxtalariga qulayroq o'rnamashib oldi.

— Mening hiylam tufayli u o'z fikrini o'zgartishga majbur bo'ldi, aql ham bovar qilmaydi bunga!

«Uning peshonasiga turli-tuman tuzoqlar, to'rlar va inson hiyla-nayranglaridan uzoqroqda, zim-ziyo okean tubida yashamoqlik yozilgan edi. Menga esa, yolg'iz boshim bilan uning ketidan tushib, hali hech kim kelib yetmagan joyda topish nasib bo'ldi. Ha, hech zot kelib yetmagan joyda. Endi bo'lsa har ikkovimiz tushdan beri bir-birimizga bog'lanib qoldik. Shunday. Na unga va na menga hech kim yordam qo'lini cho'za olmaydi».

«Ehtimol, men baliqchi bo'lmasligim kerak edi,— deb o'ylardi u.— Lekin xuddi shu kasb uchun tug'ilganman-ku, axir. Tong otishi bilan tunetsni yeb olish yodimdan chiqmasa bo'lgani».

Quyosh ko'tarilmasdan sal burun orqa tomondagi qarmoqlardan biriga baliq ilindi. U qarmoq dastasining singan tovushini va chilvirning qayiq ziyi osha sirg'alib tushayotganini eshitdi. Qorong'i ichida u pichog'ini g'ilofidan sug'urib oldi va baliqning butun og'irligini chap yelkasiga tushirgan holda, orqasiga en-kaydi-yu, ziydagi chilvirni kesib yubordi. Keyin u yonidagi chilvirni qirqdi va ehtiyot kalavalarining uchlarini tasmollab topib bir-biriga mahkam bog'lab qo'ydi. Chol tugunlarni yechib bo'lmaydigan qilish uchun kalavalarni oyoqlari bilan tutib turganicha, bir qo'llab chaqqon ishlardi. Endi uning ixtiyorida olti ehtiyot chilvir o'rami bor edi — har bir kesilgan chilvirdan ikkitadan to'rtta va baliq ilinganidan ikkita, har bir o'ram bir-biriga ulanib ketar edi.

«Tong yorisha boshlashi bilan,— deb o'ylardi chol,— qirq sarjinchacha tashlangan chilvirni olishga harakat qilaman-da, uni ham kesib, ehtiyot kalavalariga ulab qo'yaman. To'g'ri, bunday qilganda, ikki yuz sarjinchacha pishiq katalon arqonidan mahrum bo'laman. Ilmoqlaru, cho'ktirgichlarni hisoblab o'tirmasa ham bo'ladi. Hechqisi yo'q, bu narsalarni qayta topish mumkin. Ammo agarda qarmoqqa boshqa qandaydir baliq ilinib, mana bunisidan benasib qilsa, kim menga yana xuddi shunaqasini topib bera olardi? Hozir cho'qigani qanday baliq ekan, bilmayman. Balki, marlindir, balki nayza baliq yoki akuladir. Nima bo'lganini hatto payqamay qoldim. Undan tezroq qutulish kerak edi».

Ovoz chiqarib dedi:

— Eh, yonginamda bola bo‘lsaydi!

«Ammo yoningda bola yo‘q,— deb o‘ylardi u.— Sen faqat o‘zinggagina ishonishing mumkin. Shunday zkan, hozirning o‘zidayoq qorong‘i bo‘lsa ham, anavi oxirgi chilvirni olib, kesishing kerakda, ikki ehtiyot o‘ramini ulab qo‘yganing ma‘qul».

U shunday ham qildi. Qorong‘ida ishlash og‘ir edi, Bir gal baliq shunday siltaladiki, u yuz tuban yiqilib tushdi va ko‘z ostini yorib oldi. Qon yonog‘idan oqib tusha boshladi, ammo hali iyagiga yetib ulgurmasdan quyulib to‘xtadi va qotib qoldi. O‘zi bo‘lsa, nafas rostlamoq uchun qayiq burniga qarab surgaldi va yetib kelib yonboshlab oldi. Chol qopni o‘rnashtiribroq qo‘ydi, chilvirni ehtiyot bilan yelkasinnng hali lat yemagan qismiga o‘tkazib, butun og‘irlikni yelkasiga tushirdi-yu, baliqning qanchalik kuch bilan tortayotganini aniqlashga urindi, so‘ngra, qo‘lini suvga tushirib, qayiq tezligini bilishga harakat qildi.

«Nega u bunchalik siltandiykin, qiziq,— deb o‘yladi u.— Har nechuk chilvir yelkasidagi katta o‘rkachdan sirg‘alib tushgan bo‘lsa ajab emas. Uning yelkasi me-nikichalik og‘rimaydi, albatta. Ammo u qanchalik yirik bo‘lmasin, qayiqni bir umr tortib yurolmaydi-ku, axir. Endi xalaqit berishi mumkin bo‘lgan narsalarning baridan qutuldim. Bundan tashqari, chilvirni ham keragicha g‘amlab qo‘ydim, kishiga shundan boshqa yana nima kerak o‘zi?»

— Baliq,— deb chaqirdi u sekingina,— o‘lsam o‘lamanki, sendan ajralmayman.

«U ham, har holda mendan ayrilmasa kerak»,— deb o‘yladi chol va tong yorishini kuta boshladi. Bu azon pallasi havo sovuq edi va u sal bo‘lsa ham isinish uchun qayiq taxtalariga bag‘rini berib qattiqroq yopishdi. «U chidayotibdimi, men ham chidayman».

Ko‘p o‘tmay tong shafag‘i dengiz qa‘riga ketgan tarang chilvirni yoritdi. Qayiq to‘xtovsiz ilgari siljirdi: quyosh ham ufq betida tirnog‘ini ko‘rsatdi-da, cholning o‘ng yelkasiga nur to‘kdi.

— Shimolga qarab suzyapti,— dedi chol.— Oqim-ku, bizni ancha sharq tomonga surib ketganga o‘xshaydi. U oqimga qarab burilsa qaniydi. Uning holdan toyga-nini shundan bilsa bo‘ladi.

Ammo quyosh yana ham yuqori ko‘tarilganda, baliq charchashnn hatto xayoliga ham keltirmayotganligi cholga ayon bo‘ldi. Ko‘ngliga faqat bir narsa taskin berib tu-rar, u ham bo‘lsa, baliqning endi anchagina yuzada suzayotganligi edi, buni chilvirning suvga qanday qiyalikda ketayotgani aniq ko‘rsatib turardi. Ammo bu — baliq, albatta suv, yuziga qalqib chiqadi degan gap emas edi. Biroq, har qalay u chiqib qolishi ham mumkin.

— E xudo o‘zing uni bu yoqqa chiqish majbur qil!— dedi chol.—Surobini to‘g‘rilash uchun esa, xudoga shukur, yetarli kalavam bor.

«Yoki chilvirni andak tarangroq tortsammikin, og‘riq jonidan o‘tsa, otilib chiqib qolarmidi deyman-da,— deb o‘yladi chol.— Mabodo chiqadigan bo‘lsa, kun yorug‘ligida chiqib qo‘ya qolsin. O‘shanda umurtqasi yoqalab ketgan pufaklari havo bilan to‘lib qoladi. Keyin u dengiz ostida o‘lish uchun hech qachon u yerga tushol-maydigan bo‘ladi».

U chilvirni yana ham tarangroq tortishga urinib ko‘rdi, ammo chilvir busiz ham avval boshdan shunday taranglashgan ediki, hozir uni tortay deb, o‘zini orqaga tashlashi bilan yelkasini chunonam o‘yib yubordi-ki, bunaqada chol hech vaqo chiqara olmasliginn bildi. «Siltab tortish mumkin bo‘lmasa, bu falokatni,— deb o‘yladi chol.— Har siltovda qarmoq tishlagan joy kengayib bo‘shshaveradi, mabodo baliq yuzaga chiqib qolsa, qarmoq ham ayilib ketishi mumkin. Har holda o‘zimni hozir, quyosh chiqib turganda, yaxshi his qilyapman. Bu safar oftob ham ko‘zimga tushmayapti».

Chilvirlarni sariq suv o‘tlari chirmab oldi. Ammo chol shunga ham xursand edi, chunki ular qayiq harakatini sekinlashtirib turishardi. Bu o‘sha, tunda yaltirab ko‘rinadigan sariq suv o‘tlarining o‘zginasi edi.

— Baliq,— dedi u,— seni juda ham yaxshi ko‘raman va hurmat qilaman. Ammo bilib qo‘y, kun botmasdan seni gumdon qilaman.

«Har holda, men buning uddasidan chiqsam kerak»,— deb o‘yladi u.

Tirnoqdakkin qush shimol tomondan qayiqqa yaqinlashdi. U suv betida pasayib uchardi. Chol uning nihoyatda holdan toyganini ko'rdi.

Qush nafas rostlash uchun qayiqning quyrug'iga qo'ndi. Keyin u cholning boshi ustida aylanib uchdi-da, o'zi uchun qulayroq bo'lgan chilvir ustiga qo'nib oldi.

— Yoshing nechada?—deb undan so'radi chol.—Hoyna-hoy, bu sening birinchi sayohatingdir?

Qush javob o'rniga cholga qaradi. U juda ham charchagan edi, hatto chilvir o'zini ko'taradimi, yo'qmi, shunga ham qarab o'tirmadi, murg'ak panjalari bilan uni changallab olganicha, chayqalibgina turardi, xolos.

— Qo'rqma, kalava mahkam tortilgan,—deb uni yupatdi chol.—Hatto haddan ziyod mahkam. Sokin tunda sen bu qadar holdan toymasliging kerak edi. Eh, endigi qushlar, endigi qushlar!

«Lochinlar bo'lsa-chi,— deb o'yladi u,— dengizning har qarichida sizlarning tumshug'ingiz tagidan chiqib qolishi mumkin». Ammo buni qushga aytib o'tirmadi, aytganda ham, u baribir tushunib yetarmidi. Hechqisi yo'q, o'zi tezda lochinning nimaligini bilib oladi.

— Yaxshilab dam olgin, mitti qush,— dedi u.— Keyin sohilga qarab uchgin, har bir odam, qush va baliq singari sen ham chinakamiga hayot uchun qattiq turib kurashgin.

Qush bilan bo'lgan bu suhbat o'ziga andak madad berganday bo'ldi. Chunki tuni bilan yelkasining akashagi chiqqan va u endi rosmana zirqirab og'rib turardi.

— Agar xohishing bo'lsa, qush, men bilan yana picha birga bo'l,— dedi u.— Nima qilayki, shabada g'imirlab qolgan bo'lsa ham, yelkan o'rnatib, seni qirg'oqqa olib borib qo'yolmayman. Bu yerda esa do'stim ham bor. Uni tashlab ketolmayman.

Xuddi shu onda baliq to'satdan qattiq yulqindi va cholni qayiq quyrug'iga yumalatdi; agar u qo'li bilan bortga tayanab qolmaganda, chilvirni bo'shatmaganda, baliq uni ilashtirib ketishi ham hech gap emas edi.

Chilvir yulqingan paytda qush uchib ketgan edi. Uning qanday g'oyib bo'lganini chol hatto payqamay qoldi. U kalavani o'ng qo'li bilan paypaslab ko'rganida, qo'lidan qon oqayotganini ko'rdi.

— Baliqning ham joni rosa qiynalgandir,— dedi u o'ziga-o'zi va baliqni boshqa tomonga burib bo'lmasmikin degan niyatda, chilvirni aldab tortdi. Oxiriga-cha tortib bo'lgach, avvalgi holatida tek qotdi.

— Mazang qochyaptimi, baliq?— deb so'radi u.— Xudoyim ko'rib turibdi, menga ham oson emas.

Kim bilan bo'lmasin juda ham gaplashgisi keldi. Atrofga alanglab qushni izladi. Ammo undan nom-nishon ham qolmagan edi.

«Darrov ketib ham qolibsana,— deb o'yladi chol. Ammo sen ketgan yoqda shamol xiylagina kuchliroq va u to sohilga dovur esib boradi. Bir siltashda baliqqa o'zimni yarador qilishga yo'l qo'yib berganimni qara-ya? Rostdan ham, juda merov bo'lib qopman. Yoki bo'lmasa, shunday o'zim, qushga mahliyo bo'lib, faqat u to'g'rida o'ylab qolgandirman? Endi men mana bu haqda o'ylayman va mador bo'lsin deb, tunetsni tamaddi qilib olaman».

— Afsus, yonimda bola ham yo'q, tuz ham yo'q,—dedi o' o'ziga-o'zi.

U baliqning og'irligini chap yelkasiga olib, ohista cho'kkaladi-da, qo'lini yuvdi, uni bir muddat suv ichida tutib turarkan, yoyilib borayotgan qon izi hamda o'tkin-chi oqimning qo'lni yalab, aylanib o'tishini kuzatdi.

— Baliq boyagidan xiyla sekin suzyapti,— dedi u. Chol sho'r suvda qo'lini uzoqroq tutib turishni istardi-yu, ammo baliq yana tortqilab qoladimi, deb qo'rqdi: shuning uchun ham u o'rnidan turib, chilvirni yelkasi bilan tortibroq qo'ydi va qo'lini oftobga tutdi. Chilvir qo'lning bor-yo'g'i birgina, ammo xuddi ishga eng asqatadigan yumshoq joyini tilib ketgan edi. Ish dolzarbga kelishda qo'li hali toza ham kerak bo'lishini chol tushunar, kelib-kelib, boshdanoq uning dardisar bo'lib qolganligidan g'ijinardi.

— Endi,— dedi u qo'li qurigach,— tunetsni yeb olishim kerak.— Uni bu yoqqa changak bilan tortib ololaman, kiftini keltirib qorin to'ydirish ham qo'limdai keladi.

Chol yana cho'kka tushdi va quyruq tagini changak bilan timirskilab, tunetsni topdi. Chilvir o'ramini avaylab tutgancha, tunetsni o'ziga tomon surdi. Baliqning butun og'irligini yana chap yelkasiga olib, so'l qo'li bilan qayiq chetiga tayandi-da, tunetsni qarmoqdan ajratib oldi va changakni o'z o'rniga qo'ydi. Baliqni tizzasiga siqib oldi va uning qoramtir qizil tusli go'shtini bo'ynidan tortib to dumigacha uzunasiga tilimlab chiqdi. Tilim-tilim qilib olti bo'lak kesib olgach, ularni qayiq burnining taxtalariga terib qo'ydi, pichoqni pochasiga surtdi, tunets skletini dumidan ushlab olib dengizga itqitdi.

— Hoynahoy, butun bir bo'lakni yeya olmasman — dedi u va bo'laklardan birini ikkiga bo'ldi.

Chol ulkan baliqning tin olmasdan, kuchdan qolmay tortib borayotganini, chap qo'li esa tamomila ayilib ketayotganiyi sezib turardi. Bu qo'li og'ir arqonni titrab-qaqshab tutamlar edi. Chol unga ijirg'anish bilan sarasof soldi.

— Xudo haqi, shu ham qo'l bo'ldiyu!— dedi u.— Ko'ngling sust ketayotgan bo'lsa mayli, ayilib tushaver! Menga desa, qushpanjasiday bo'lib qolmaysanmi, baribir buning senga nafi tegmaydi.

«Biroz totinib ol,— deb o'yladi u qop-qora suv va unga qiyalab ketgan o'ramga nazar solar ekan,— bilaging baquvvatroq bo'ladi. Bu qo'lda nima gunoh bor? Axir, sen qatorasiga necha soatdan beri baliqni ushlab turibsan o'zing. Ammo baribir oxirigacha undan ayrilmaysan. Hozircha totinib ol».

U baliqning bir bo'lagini olib, og'ziga soldi, va ohista chaynay boshladi. Mazasi u qadar ko'ngil aynitar darajada emas edi.

«Hatto uvog'ining ham tamini yo'qotmaslik uchun yaxshilab chayna,— deb o'ylardi u.— Qani endi buni limon yoki juda bo'lmasa, tuz bilan qo'shib tushirsang, dodiga kim yetsin».

— Xo'sh, qalay, o'zingni yaxshi sezyapsanmi?—deb so'radi u xuddi murdaniki singari tarashaga aylanib ketgan qo'lidan.— Seni deb, yana bir bo'lakni yeyman.

Chol boya o'rtasidan bo'lingan tilimning ikkinchi bo'lagini og'ziga soldi. Erinmay chaynab, keyin po'stini tupurib tashladi.

— Xo'sh, nechuk, yengil tortdingmi? yoki hali ham hech nima sezmayapsanmi?

U yana bir bo'lakni olib, uni ham yeb oldi.

«Ajoyib, etli baliq ekan, - deb o'yladi u.— Yaxshiyamki, qo'linga makrel emas, tunets tushdi. Makrel o'lgiday chuchmal bo'ladi. Bu baliqda bo'lsa, shira deyarli yo'q va buning ustiga taom sifatida baquvvat. Aytganday, bekorchi xayollar bilan miya chalg'itishning nima hojati bor,— deb o'yladi u.— Qittakkina bo'lsa ham tuzning bo'lmagani chatoq bo'ldida. Bu qolgan bo'laklar oftobda nima balo bo'ladi — qoqlanadimi, yoqi hidlanib qoladimi, bilmayman. Shuning uchun, och bo'lmasam ham, yaxshisi uni yeb qo'ya qolay. Ulkanvoy ham o'zini muloyim va mo'min tutyapti. Men tunetsni oxirigacha yeb tugatamanu, so'ng boshga tushganini ko'rishga hozir bo'laman».

— Sabr qil, qo'l,— dedi u.— Ko'ryapsanmi seni deb, o'lar-tirilarimga qaramay harakat qilyapman.

«Katta balikni ham mehmon qilishim kerak edi aslida,— deb o'yladi u.— Axir, u menga yo'ldosh bo'lib qoldi. Ammo men uni o'ldirishim kerak. Buning uchun esa kuch-quvvat lozim bo'ladi».

Chol tunetsning hamma tilimlarini ohista va pok-pokiza yeb bitirdi. Qo'lini ishtoniga surta-surta, qaddini rostladi.

— Xo'sh, endi, qo'l,— dedi u,— sen chilvirni qo'yib yuborsang ham bo'lar. Maynavozchiliging tugamaguncha, o'ng qo'lim bilan evini qilib turaman.

Oldin so'l qo'li bilan ushlab turgan yo'g'on o'ramni, endi chol chap oyog'i bilan qisib oldi va baliqning og'irligini yelkasiga olarkan, o'zini orqaga tashladi.

— Xudoyo, ishqilib, bu tomir tortish o'tib ketsa bo'lgani!—dedi u.— Kim biladi, hali bu baliqning boshiga nima xayollar kelmaydi.

«Ko'rinishdan hozircha ipakday,— deb o'yladi u,— bamaylixotir harakat qilyapti. Ammo xayolida nima bor? Va men nima qilishim kerak? U shunchalik ulkan-ki, men o'z rejamni uning rejasiga muvofiqlashtirmasam bo'lmaydi, axir. Agar u suzib chiqsa, men uni o'ldira olaman. Mabodo u butunlay chiqmay qolsa-chi? Unda men ham u bilan birga qolaman».

U tomir tortishishdan changak bo‘lib qolgan qo‘lini ishtoniga surtib, barmoqlarini yozishga urindi. Ammo qo‘l ochilmas edi. «Ehtimol, u oftobdan yozilib ketar,— deb o‘yladi chol.— Ehtimol, xom tunets hazm bo‘lgandan keyin yozilib ketar. Agar u menga kerak bo‘lib qolsa, qanday bo‘lmasin uni ishga solaman, vassalom. Biroq, hozir men bunga kuch sarf qilib o‘tirishni istamayman. Mayli, u o‘zi ochilsin, o‘z ixtiyori bilan jonlanib ketsin. Nima bo‘lganda ham, kechasi jamiyki kalavalarni kesib, bir-biriga ulash kerak bo‘lganda, u sho‘rli mendan ko‘p aziyat chekdi».

Chol olis-olislariga boqib, endi o‘zining naqadar yop-yolg‘iz ekanligini tushundi. Ammo bu tubsiz sim-siyoda sinib akslangan rangin quyosh nurlari, pastga ketgan tarang chilvir va dengiz sathining ajabtovur to‘lg‘oqlarini ko‘rib turardi. Passat bo‘lishidan xabar berib bulutlar to‘dalanardi. Chol oldinga qarab, osmon betida yaqqol ko‘zga tashlanib uchgan yovvoyi o‘rdaklar to‘dasini ko‘rdi; ana to‘da xiralanib yoyildi, keyin yana avvalgidan ham tiniq bo‘lib ko‘zga tashlaidi va chol dengizda kishi hech qachon yolg‘iz o‘zigina qolmasligini tushundi.

Ba‘zi odamlarga kichkina qayiq bilan ochiq dengizda qolish juda ham qo‘rqinchli ko‘rinadi. Chol shu haqda o‘ylar ekan, ularning bu qo‘rqinchlari havo to‘satdan aynib qoladigan oylardagina asosli degan fikrga keldi. Ammo, hozir dovullar uvvos tortadigan fasl kirganu, dovulning o‘zidan darak yo‘q ekan, demak yilning eng sara vaqti ham xuddi shuning o‘zi bo‘ladi.

Dovul yaqinlashganda, uning havodagi belgilarini dengizda turib har doim bir necha kun oldindan ko‘rish mumkin. Quruqlikda esa uni payqamay qoladilar, deb o‘ylardi chol, chunki nimaga qarash kerakligini o‘zlari ham bilishmaydi. Bundan tashqari quruqlikdagi bulutning ko‘rinishi ham tamomila boshqacha. Nima bo‘lganda ham hozir dovul turib qoladi, deb kutishga hojat yo‘q.

Osmonga qarab, u oppoq tubsiz sentyabr ko‘kida o‘zi suyib yeydigan morojenoega o‘xshash ukpar bulutlarning harir pardalarini ko‘rdi.

— Tezda yengil epkin turadi,— dedi chol.— U bo‘lsa, baliq, senga qaraganda, menga ko‘proq qulaylik tug‘diradi.

Uning chap qo‘li hali hamon tarashaday qotgancha turar, ammo endi sal-pal qimirlatsa bo‘ladigan edi.

«Qo‘limning tomir tortishini shunday yomon ko‘ramanki,— deb o‘yladi chol.— Tana o‘zingniki bo‘lsa-da, yana mana bunday dard ustiga chipqon bo‘lib tursa! Baliq yeb zaharlansang-da, odamlar ichida hadeb burning oqib ketaversa yo qayt qilging kelaversa, qanchalik sharmanda bo‘lasan kishi. Ammo tomir tortishi (buni u xayolida calambre deb atardi) undan ham yomon sharmanda qiladi va yana, ayniqsa, bir o‘zing bo‘lsang».

«Agar yonimda bola bo‘lganda,— deb o‘yladi chol, — qo‘limni tirsakdan boshlab uqalab qo‘ygan bo‘lardi. Mayli, hechqisi yo‘q, shunday ham yaxshi bo‘lib ketadi». Qo‘qqisdan chol hali suvga tushgan chilvirning qiyaligi o‘zgarib qolganini payqab ulgurmasdan, uning o‘ng qo‘li tortish kuchi susayganini sezdi. U o‘zini orqaga tashladi, kuchi boricha chap qo‘li bilan soniga tushira boshladi va shunda chilvirning asta-sekin yuqoriga ko‘tarila boshlaganini ko‘rdi.

— Ko‘tariyapti,— dedi u.— Qani, qo‘l, bo‘la qol, qimirla! O‘tinaman sendan!

Chilvir uzunasiga borgan sari cho‘zilgandan cho‘zilib borar va nihoyat, qayiq qarshisidagi dengiz sathi bo‘rtib ketdi, baliq suvdan chiqdi. U chiqqandan chiqib borar, chiqqandan chiqib borar, go‘yoki bosh-keti yo‘qqa o‘xshar, suv esa uning yonlaridan duv-duv oqib tushardi, Baliq butun borlig‘i bilan quyoshda tovlanib yonar, boshi va usti to‘q binafsha rangda, enli yon tasmalari esa, tiniq shu‘lalarda mayin safsar rangda ko‘rinar edi. Uning tumshug‘i o‘rnida xuddi beysbol chavg‘oniday uzun va uchi rapira singari o‘tkir tig‘ turar edi. U suvdan bor bo‘yi bilan ko‘tarildi, keyin xuddi mohir suzuvchidek jim sho‘ng‘idi, uning o‘roq tig‘iga o‘xshash haybatli quyrug‘i suvga botib ulgurmasdan, kalava shitob bilan bo‘shala boshladi.

— U mening qayig‘imga qaraganda, ikki futcha uzunroq,— dedi chol.

Chilvir dengizga tez, ammo bir me‘yorda ketib borar, baliqning hech bir narsadan

cho'chimaganligi yaqqol ko'rinib turardi. Chol chilvirni ikki qo'llab oxirigacha tortishga urinar edi. Agar baliqning harakatni bir me'yordagi qarshilik bilan sekinlatishga muvaffaq bo'lmasa, u holda baliq bor-yo'q kalavasini tortib, uzib-yulqib ketajagini chol bilardi.

«O'zi ham baliqmisan baliq ekan. Endi men uning o'zida qanday kuch yashiringanini bilib olishiga yo'l qo'ymayman,— deb o'ylardi u.— Agar juftakni rostlab qoladigan bo'lsa, meni nima ko'ylarga solishi mumkinligini unga bildirish kerak emas. Uning o'rnida men bo'lganimda, yo o'lish, yo qolish deb, to o'pka tushguncha olg'a siljigan bo'lardim. Ammo, ming qatla shukurki, baliqlar o'zlarini qiruvchi odamlar singari aqlli emaslar; vaholanki, ular bizga qaraganda ham enchil, ham olijanobroqdirlar».

Chol o'z umrida juda ko'p katta baliqlarga duch kelgan edi. Vazni ming qadoqdan ham og'irroq kelgan baliqlardan talayini ko'rgan, o'zi ham bir mahal shunday xilidan ikkisini tutgan, ammo hech qachon bunday ishni bir o'zi qilishiga to'g'ri kelmagan edi. Mana endi umrida ko'zi bilan ko'rmagan, qulog'i bilan eshitmagan bu qadar katta baliqqa ochiq dengizda, yolg'iz o'zi chambarchas bog'lanib o'tiribdi, chap qo'li esa boyagi boyagi, akashak. Go'yo burgutning yumuq panjalariga o'xshaydi.

«Be, qo'lim yozilib ketadi hali,— deb o'yladi u.— Jilla qursa, o'ng qo'limga ko'maklashish uchun, albatta yozilib ketadi. Bor ekanda, yo'q ekan, ko'k dengizdan narida uch og'a-ini: bir baliq va mening ikki qo'lim: bo'lgan ekan... Albatta yozilib ketadi. Lo'q bo'lib turishi sharmandalik-ku, axir».

Baliq sekinlashdi, endi u avvalgi tezlikda borardi.

«Qiziq, nima sababdan u kutilmaganda yuqoriga chiqib qoldi,— fikrlay boshladi chol.— Yo o'zini qanday ekanligini menga ko'rsatgani chiqdimi. Hay, bu ham yomon emas, endi uni bilaman. Attang, unga men o'zimning qanday odam ekanligimni ko'rsata olmayman. Aytaylik, bunda u mening mana bu rasvoyi olam bo'lgan qo'limni ko'rgan bo'lardi. U men haqimda aslida o'zim arzimam ham yaxshiroq fikrda bo'lishini istayman. O'shanda men chindan ham yaxshi bo'laman. Men baliq bo'lishni, uning nxyorida nimaiki bo'lsa, menda ham bo'lishini, yolg'iz chidam va kalla bilan cheklanib qolmaslikni xohlardim».

Qayiqning taxta qoplamasga suyanib, chol o'zini beto'xtov qiynagan og'riqqa g'ing demay dosh bernb, jimgina, xotirjam o'tirib olay, baliq bo'lsa, boyagi-boyagi, hech to'xtamay olg'a suzib borar, qayiq ham qoramtir suvda asta harakat qnlardi. Sharqdan esgan shamol picha yirik to'lqin ko'tardi.

Tushga kelib cholning chap qo'li asl holiga qaytdi.

— Sho'ring quridi endi, baliq,— dedi u va yelkasidagi chilvirni bir oz surib qo'ydi.

Og'riq o'sha-o'sha, jondan o'tib turganiga qaramay chol o'zini yaxshi his qilardi; faqat og'riqdan qanchalik aziyat chekayotganligini xayoliga keltirmas, tan olmasdi.

— Men xudoga ishonmayman.— dedi u.— Ammo bu baliqni tutish uchun o'n qayta «yo padar»ni va yana shuncha marotaba «Bibi Maryam» duosini tilovat qilishga tayyorman. Agar uni chini bilan tutsam, ont ichamanki, bir ko'p tabarruk joylarga topinmoqqa boraman. So'z beraman.

Chol duo o'qiy boshladi. Ayrim o'rinlarda u o'zini shunday ham horg'in sezar ediki, aytiladigan so'zlarni unutib qo'yar, shunda ular o'z-o'zidan, qiroat ichida ay-tilib ketsin uchun, iloji boricha tez o'qishga harakat qilardi. «Yo padar»ga qaraganda «Bibi Maryam»ni qaytarish osonroq,— deb o'yladi u.

— Mufarrax o'l, yo tangri onasi bibi Maryam, tangri senga yor bo'lsin. O'zing iffatli zavjai muhtarrama, zuryoding boshimizga xaloskor o'zing yaratgansan, o'zing posbon bo'lgaysan. Omin.— Keyin qo'shib qo'ydi:— yo mukarram Bibi Maryam ona, duo qil, baliq o'lsin. Tengi yo'q, topilmas bo'lsa ham duo qil, o'lsin.

Duodan chol o'zini bir qadar yaxshi seza boshladi, biroq og'riq qittakkina bo'lsin pasaymadi, balki battarroq azob bera boshladi. U quyruq qoplamasiga suya-nib oldi-da, chap qo'lining barmoqlarini beixtiyor mashq qilib o'qalay boshladi. Quyosh qizdirgandan qizdirar, shabada asta-sekin kuchayib borardi.

— Xo'p, endi mayda qarmoqqa xo'rak joylab qo'ysak ham bo'lar,— dedi chol.— Baliq bu kecha

ham yuzaga chiqmasa, men yana totinib olishim kerak bo'ladi. Suv bo'lsaku, shishaning tagidagina qolgan. Bu yerda makreldan boshqa biron narsani tutib bo'lmasa ham kerak deyman. Ammo uni darrov yeyilsa, unchalik yoqimsiz tuyulmaydi. Qani endi tunda uchar baliq tushib qolsa. Ammo uni jalb qilishga menda chiroq yo'q. Ajoyib taomda bu uchar balig'i, uni tozalab o'tirishning ham hojati yo'q. Men bo'lsam, kuch asrashim kerak. E xudo-vando, axir men uning bunaqa kattakon bo'lishini qaydan bilay!.. Ammo baribir men uni yengaman,— dedi u.— Nechog'li ulkan, nechog'li buyuk bo'lmasin, baribir.

«Garchi adolatdan bo'lmasada,— fikran davom etdi u,— men odam bolasining nimalarga qodir ekanligi va hamda nimalarga dosh berib, chidashi mumkinligini ko'rsatib qo'yaman».

— Mening zuvalam boshqacha uzilgan deb bolaga aytmovdimmi, axir,— dedi u.— Buni amalda isbot qilishning payti keldi.

U allaqachon buni yuz karra, ming karra amalda isbot qilgan edi. Nima bo'libdi endi? Yana qaytadan isbot qilish kerak bo'lsa, isbot qilaveradi. Buning sanog'i har safar yangidan boshlanadi: shu sababdan ham u biron narsani qilayotganda, hech qachon o'tib ketgan narsalarni eslab o'tirmas edi.

«Qani endi uyquga keta qolsa, keyin men ham mizg'ib olardim va tushimda sherlarni ko'rgan bo'lardim,— deb o'yladi u.— Nima uchun sherlar mening hayotimda qolgan narsalarning eng yaxshisiykin?»

— Xayol surmaslik kerak, qariya,— dedi u o'ziga, - Taxtalarga suyangin-da, osoyishta bo'l, dam ol, hech narsa to'g'risida o'ylama. U hozir urinib yotibdi. Sen-chi, sen iloji boricha kamroq uringin.

Quyosh ufqqa og'ib qolgan, qayiq bo'lsa, sekin, ammo beto'xtov suzgandan suzib borar, suzgandan suzib borardi. Uni sharqdan esayotgan shamol ohista haydamoqda, chol yelkasini o'yib tushgan arqon yetkazayotgan og'riqni yengilgina, bilintirmay o'tkazib beozor to'lqinlarda asta-asta chayqalib borardi.

Nima bo'ldiyu, tushdan keyin chilvir yana ko'tarila boshladi. Biroq aytarli hech narsa yuz bermadi. Baliq sal yuzaroqda suza boshlagan edi. Quyosh cholning orqasi, chap qo'li va yelkasini qizdirar edi. U bundan baliqning shimoli-sharqqa tomon burilganini bildi. Endi u, baliqqa bir nazar solgandan keyin uning suv ostida binafsha rang ko'krak qanotlarini charx urgan qushdek keng yoyib, qudratli quyrug'i bilan qorong'ilikni tila-tila suzib borishini ko'z o'ngiga keltira olardi. «Qiziq, bunaqangi chuqurlikda u nimani ham ko'ra olardi?—deb o'yladi chol.—Ko'zlari juda yirik-yirik, lekin otning ko'zi, unnikidan necha hissa kichigu, ammo qorong'ida ko'radi. Men ham qachonlardir kechasi yaxshi ko'rardim. To'g'ri, zim-ziyo tun bo'lsa, unda boshqa gap, ammo bir hisobga ko'zimning o'tkirligi mushuknikidan qolishmas edi».

Changak bo'lib qolgan chap qo'l to'xtovsiz mashq ham quyosh tufayli o'z holiga qayta boshladi, chol arqondan tortayotgan azobini bir ozgina bo'lsa ham yengillatish uchun yelka mushaklarini ishga solib, butun og'irlikni asta-sekin so'l qo'lga o'tkazishga kirishdi.

— Agar sen hali ham charchamagan bo'lsang,— dedi u ovoz chiqarib,— gapning o'g'il bolasi shuki, mislsiz baliq ekansan.

Endi u o'zini benihoya horg'in sezar, buning ustiga tezda qorong'i tushajagi yuragini timdalar, shu sababdan boshqa bir chet narsalar ustida o'ylashga harakat qilar edi. U o'zi uchun Gran Ligas bo'lib qolgan mashhur beysbol ligalari hamda Nyu-York «Yanki»si bilan Detroyt «Yo'lbars»i o'rtasida bo'ladigan bugungi o'yin ustida o'ylardi.

«juegos»⁶ natijalari haqida mana ikki vundan beri hali hech narsani bilmayman,—deb o'yladi u.— Ammo men o'z kuch-quvvatimga ishonishim va nima ishga qo'l urmayin, barini qotirib tashlaydigan, bunda hatto tovonidagi suyak qadog'i beradigan azobga ham qarab o'tirmaydigan buyuk Di Madjioga loyiq bo'lishim kerak. Suyak qadog'ining o'zi nima? Un espulia de hueso.

Biz, baliqchilarda bu narsa bo'lmaydi. Nahotki buning og'rig'i urishqoq xo'roz pixi bilan tovonga

⁶ Sport o'yinlari (isp.).

tepganchalik bo'lsa? Men ehtimol, na bu kabi tepkiga va na bir yoki har ikki ko'zdan ayrilishga tobi toqat qilgan va na urishqoq xo'rozlar singari jangni davom ettira olgan bo'lardim. Kishini benihoya hayratga soladigan ajoyib qushlar va hayvonlar oldida odam bolasi — nima degan gap o'zi. Men hozir shu tobda, huv o'sha dengiz tubida suzayotgan maxluq bo'lib qolishni istar edim».

— Ha, faqat akulalar bosqin yasamasagina, bu yaxshi,— dedi u ovoz chiqarib.— Akulalar hujum qilib qolsa-chi, unda menga ham unga ham o'zing rahm qil, xudo!

«Nahotki, buyuk Di Madjio baliqni hozir sen ushlab turganchalik matonat bilan ushlab tura olardi, deb o'ylaysan?—deb so'radi u o'zidan.— Ha, aminmanki u ham xuddi shunday qilgan bo'lardi va ehtimol, menga qaraganda navqiron ham zabardast bo'lganligi uchun, avloroq qilishi ham mumkin edi. Ustiga ustak otasi baliqchi o'tgan... Suyak qadog'i juda ko'p azob berarmikin unga?»

— Qaydam,— dedi u o'ziga o'zi.— Men umrim bino bo'lib suyak qadog'ining nimaligini bilmayman.

Quyosh botgandan keyin chol o'ziga dalda berish uchun bir mahallari Kasablanka tavernasida butun portda eng kuchli odam hisoblangan senfuegoslik barzangi negr bilan kuch sinashganligini eslay boshladi. Ular stol ustiga bo'r bilan chizilgan chiziqqa tirsaklarini tiraganlaricha, bilaklarini egmay, panjalarini chambarchas siqqan holda bir sutka qimir etmay, o'tirib chiqqan edilar. Har ikkovi ham bir-birlarining qo'llarini stolga yotqizishga urinar edi. Atrofdagi odam-lar garov o'ynashar, kerosin lampa g'ira-shira yoritgan xonaga kirib chiqishar, u bo'lsa negrning qo'li, tirsagi, basharasidan ko'z uzmas edi. Sakkiz soat o'tgandan keyin, sudyalari uxlab olish maqsadida, har to'rt soatda almashadigan bo'ldi. Har ikki raqibning ham tirnog'i ostidan qon siljiy boshladi, o'zlari bo'lsa, hamon bir-birovlarining ko'zlari, qo'llari va tirsaklaridan ko'z olmas edilar. Bahs boylashganlar xonaga kirishar, chiqishardi; ular devor yoqalab qo'yilgan baland stullarga o'tirib olib, musobaqaning nima natija bilan tamom bo'lishini kutishardi. yog'och devorlar to'q zangori bo'yoq bilan bo'yalgan, lampalardan ularga soyalar tashlanardi. Negrning soyasi juda ham bahaybat bo'lib, shamol lampalarni tebratgan paytlarda devorda lopillar edi.

Butun kecha davomida goh uning, goh buning qo'li balaid kelib turdi, negrga rom quyib tutishar va sigaretalarini tutatib berishardi. Romni ichib olgandan so'ng negr shunday ham zo'r berardiki, hatto bir safar cholning qo'lini (chol u paytlarda chol emasdi, uni Santyago EL Campeon⁷, deb atashar edi) deyarli uch dyuymga bukib ham qo'ydi. Ammo chol bilagini qayta to'g'rilab oldi. Shundan keyin u o'zi yaxshigina yigit va obro'li polvonlardan bo'lgan bu negrni yengishiga shubha qilmadi. Nihoyat, tongda odamlar sudyadan durang talab qila boshlagan, sudya esa nima qilarini bilmay, faqat yelka qisganda, chol butun kuchini bir yerga to'pladi va to negrning qo'li stolga qapishmaguncha bukib tushaverdi.

Olishuv dam olish kuni ertalab boshlanib, dushanba kuni saharda tamom bo'ldi. Bahs boylashgaklardan ko'pchiligi durang bo'lsin, deb talab qila boshladilar, chunki ularning portga ishga chiqish vaqtlari bo'lib, bu yerda Gavana ko'mir kompaniyasni uchun ko'mir yoki qoplangan shakar yuklashardi. Shu bo'lmasa, hammasi ham musobaqani oxiriga yetkazishning tarafdori edi. Ammo chol yengdi, yengganda ham yuk tashuvchilarning ish vaqti boshlanmasdan burun yengdi.

Keyin uni uzoq vaqt Chempion deb atab yurishdi, bahor chiqqanda esa u negr bilan yana olishdi. Biroq bu safar garovlar oz pulga o'ynaldi va chol ikkinchi marta ham oson g'alaba qozondi, chunki senfuegoslik negrning o'z kuchiga bo'lgan ishonchi birinchi o'yindayoq shikast topgan edi. Keyin Santyago yana bir qancha mu-sobaqalarda qatnashdi, ammo ko'p o'tmay bu ishni tashladi. Chunki astoydil xohlasa, har qanday odamni ham yengajagiga amin bo'ldi va endi bunday musobaqalar baliq ovlash uchun kerak bo'ladigan, o'ng qo'lga zarar keltirishi mumkinligini angladi. Bir necha marotaba u chap quli bilan kuch sinashmoqqa harakat qilib ko'rdi. Ammo bu qo'li uni doimo uyaltirib qo'yar, egasiga bo'ysunishni istamas va chol ham unga ishonmas edi.

⁷ Chempion (isp.).

«Endi uni quyosh yaxshilab qizdiradi,— deb o‘yladi chol.— Agar kechasi juda ham sovuq bo‘lmasa, bundan keyin jo‘rttaga, menga achchiq qilib uvushib o‘tirgani jur‘at qilmaydi. Qani, ko‘raylik-chi, bu tun bizga nimalarni ravo ko‘rarkin?»

Uning tepasidan Mayamiga uchgan samolyot o‘tib ketdi, chol samolyotning soyasi -hurkitib uchirgan uchar baliqlarning to‘dasini ko‘rdi.

— Bu yerda uchar baliq shunchalik ko‘p ekan, demak, shu yaqin o‘rtada makrel ham bo‘lishi kerak,— dedi u va baliqni salgina bo‘lsa-da, yaqinroq siljitishning iloji yo‘qmikin deb ,elkasi bilan chilvirga qattiqroq tirkaldi. Ammo buning mumkin emasligi tezda anglashildi, chunki chilvir xuddi tor kabi uyilib ketay deb, yana zirillab qaltilladi, undan suv zarralari sakrab otila boshladi. Qayiq oldinga ohista suzib borardi. Chol to samolyot ko‘zdan yo‘qolguncha, uni kuzatib turdi. «Samolyotdan hamma narsa juda g‘alati bo‘lib ko‘rinsa kerak,—deb o‘yladi u.—Qiziq, shuncha balandlikdan dengiz qanday ko‘rinarkin? Agar ular bunchalik yuqorida uchmaganlarida o‘sha yerdan mening balig‘imni ap-aniq ko‘rgan bo‘lishardi. O‘z balig‘imga yuqoridan bir nazar tashlash uchun ikki yuz sarjin balandlikda sekin-sekin uchib o‘tishni xohlardim. Bir paytlar toshbaqa oviga chiqqan kezlarim, machta uchiga chiqib, o‘sha yerdan ham juda ko‘p narsalarni bir-biridan ajrata olardim! Makrel yuqoridan ko‘kimtirroq bo‘lib ko‘rinadi va hatto uning binafsha rang yo‘l-yo‘l chiziqlari-yu, dog‘larini ajratib olish, butun to‘da qay yo‘sinda suzayotganligini ham ko‘rish mumkin. Qorong‘i chuqurliklarda suzuvchi barcha uchqur baliqlarning usti, ko‘pincha, yo‘l-yo‘l tasmalari ola-bula dog‘lari ham nima sababdandir, binafsha rangida bo‘ladi. Nega endi shunaqa bo‘larkin? Makrel ko‘rinishdan ko‘kimtir bo‘lsa ham, aslida rangi tillaga o‘xshaydi. Ammo u rosa ham

ochiq biron narsaning ketidan quvganda, biqinlari-da xuddi marlinniki singari binafsha rang yo‘l-yo‘l chiziqlar paydo bo‘ladi. Nahotki bu qahrdan bo‘lsa? Balki, odatdagidan tez harakat qilganidandir?»

Qorong‘i tushmasdan sal oldin, yengil to‘lqinlar qo‘ynida go‘yo sariq odeyal ostida okean kim bilandir quchoqlashayotgandek chayqalgan va to‘lg‘ongan sargass suv o‘simliklarining kattagina oroli yonidan o‘tib ketayotganlarida, kichik qarmoqqa makrel ilindi. Baliq quyoshning so‘nggi nurlarida musaffo oltin jilolar bilan turlanib, qo‘rquvdan yarim bukilgan holda, qanotlarini havoda jonholatda silkita-silkita yuqoriga sapchiganda, chol uni ko‘rib qoldi. Makrel shovvoz akrobatdek qayta-qayta sapchib ko‘tarilardi. Chol bo‘lsa quyruqqa o‘tib oldi, cho‘nqaydi, yirik chilvirni o‘ng qo‘li va tirsagi bilan tutganicha, baliq tushgan dastani yalang so‘l oyog‘ida bosib turib, makrelni chap qo‘li bilan chiqarib oldi. Makrel qayiqning shundoq yonginasiga kelib, jon achchiq talvasa ichida o‘zini har tomonga urganda, chol quyruq osha engashdi va qayiqqa misli oltindek lov-lov yongan, binafsha rang tasmali baliqni ko‘tarib oldi. Makrel iztirob ichida og‘zini ochib yopar, jonholatda qarmoqni tishlardi, Uning uzunchoq yassi tanasi, boshi ham dumi to chol tilla rang tusda tovlanib turgan kallasiga urib tinchitmaguncha, qayiq tubiga urilib turdi, keyin bir oz titrab-qaqshadi-da, qimir etmay qoldi.

Chol baliqni qarmoqdan chiqarib oldi, unga yana qaytadan xo‘rak ildi-da, dengizga tashladi. Qeyin u ohista quyruqqa o‘tib oldi. Chap qo‘lini chayib, ishto-niga surtdi, chilvirni o‘ng yelkasidan chap yelkasiga o‘tkazdi va quyoshning okeanga botib borishi bilan chilvirning suvga qanday qiyalikda ketayotganini kuzatgan holda, o‘ng qo‘lini yuvdi.

— Hammasi boyagi-boyagicha,— dedi u.

Ammo, suvga qo‘l tiqib, chol qayiqning harakati ancha susayib qolganini sezdi.

— Kechasi harakatni picha susaytirish uchun har ikkala eshkakni bir-biriga bog‘lab, qayiqqa ko‘ndalang qilib mahkamlayman,— dedi u.— Bu baliqning kuchi hali butun kechaga yetib ortadi. Men ham undan qolishmayman, albatta.

«Makrelni yana bir oz turib, keyin tozalasam, ma‘qul bo‘ladiganga o‘xshab qoldi,— deb o‘yladi u,— shunda hamma qoni oqib ketmaydi, men buni saldan keyin qilaman va birvarakay eshkaklarni ham bog‘lab qo‘yaman. Ungacha, yana ayniqsa kun botar chog‘ida baliqni bezovta qilmaganim durust. Quyoshning botishi har qanday baliqqa ham yomon ta‘sir qiladi».

U qo‘lini shamolda quritib oldi, keyin chilvirni tutdi-da, baliqqa birmuncha erk berdi. Baliq uni

taxta qoplama tomon yaqinroq surib keldi va chol shu bilan og'irlikni o'z gavdasidai qaynqqa ko'chirdi. «Qo'limdan uncha-muncha ish keladigan bo'lib qolib-di,— deb o'yladi u.— Hozircha men baliqni uddalayman. Buning ustiga u xo'rakni yutib yuborganidan beri hali hech narsa totimaganini ham unutish kerak emas, o'zi kattakon bo'lsa, unga juda ko'p oziq kerak. Menku, butun boshli bir tunetsni yeb oldima. Ertaga makrelni yeyman.— Chol makrelni dorado deb atardi.— Ehtimol, uni tozalayotganimda, bir bo'lakchasini yeb olarman. Makrelni yeyish tunetsni yeyishdan og'irroq. Ammo dunyoda osonlik bilan bitadigan ishning o'zi yo'q».

— Ahvollaring qalay endi, baliq?— baland ovoz bilan so'radi u.

— Men o'zimni juda yaxshi his qilyapman. So'l qo'limning og'rig'i pasaydi, oziq ham butun bir kechayu, yaia bir kunga yetadi. Mayli, baliq, qayiqni tortaver.

Chol o'zini, aytganiday, juda yaxshi his qilayotgani yo'q edi. Chunki yelkasiga arqon berayotgan azob endi shunchaki og'riqdan o'tib, zirq-zirq lo'qillashga aylan-gan, bu esa cholni xavotirga solayotgan edi. «Bundan battarroq narsalarni ham ko'rganmiz,— deb yupatardi u o'zini.— Bir qo'lim sal-pal shikastlangan, ikkinchisi bo'lsa, endi tomiri tortishayotgani yo'q. Oyoqlarim bardam. Oziq-poziq masalasida ham men baliqqa qaraganda o'zimni poshsho deb his qilsam bo'ladi».

Qorong'i tushdi, sentyabr oyida tun doimo birdan, quyosh botishi bilanoq kiradi. U, tuzdan yeyilib ketgan taxtalarga yonboshlab yotar va bor kuchi bilan dam olishga harakat qilardi. Osmonda ilk yulduzlar ko'rindi. U Rajul yulduzining nomini bilmasada, ammo unga ko'zi tushishi bilanoq tezda barcha qolganlarni ham chiqishini va shunda, bu olis hamrohlar yaia o'ziga esh bo'lishini tushundi.

— Baliq ham menga oshna,— dedi u.— Men bunday baliqni hech qachon ko'rgan emasman, shundaylari bo'lishini eshitmaganman ham. Ammo men uni gumdon qili-shim kerak. Yaxshiyamki, yulduzlarni ham gumdon qilishga zarurat yo'q!

«Tasavvur qilib ko'rgin-a, odam uzun kun oyni bo'g'izlashga harakat qilib yursa! Oy bo'lsa, undan qochib ketadi. Bu ham mayli-ya, agar odamga har kuni quyoshni ovlashga to'g'ri kelib qolganda, nima bo'lardi? Yo'q, nima desang ham bizning toleimiz bor», deb o'yladi u.

Keyin u totinib olishga imkoni bo'lmagan katta baliqqa achinib ketdi. Ammo bu qayg'urish, uning baliqni o'ldirish haqidagi qat'iy qaroriga hech qanday monelik qilmas edi. Qanchadan-qancha odamlarni to'ydiradi u! Biroq kishilar u bilan qorin qappaytirishga arzisharmikin? Yo'q, albatta. Dunyoda hech kim uni og'ziga olishga loyiq emas; axir, unga bir qarang, o'zini qanday tutyapti, qanday sharofat ko'rsatyapti.

«Men juda ko'p narsalarni tushunmayman,— deb o'yladi u.— Ammo bizga quyosh, oy va yulduzlarni o'ldirishga to'g'ri kelmaganligi qanday yaxshi. Dengizdan bor yo'q rizqi ro'zimizni qoqishtirib olayotganimiz va yana o'z birodarlarimizni o'ldirayotganimiz ham yetib ortadi.

Endi men eshkaklardan bo'ladigan tormoz haqida o'ylab ko'rishim zarur. Buning ham yaxshi, ham yomon tomoni bor. Men ancha-muncha kalavadan ayrilib qolishim mumkin, keyin, baliq siltanib qolsa, tamom, uni ham qo'ldan chiqarib qo'yaman, tormoz bo'lsa, qayiqni tez harakat qilishdan mahrum qilib qo'yadi! Qayiqning yen-gilligi esa ham baliqning, ham o'zimning azob-uqubatlarimni oshiradi, ammo bu uqubattan xalos bo'lishimning garovi ham shunda. Axir, bu baliq, agar istaguday bo'lsa, bundan ham tez suzishi mumkin. Hay, nima bo'lsa bo'lar, hozir, hidlanib qolmasdan burun makrelni tozalab qo'yish va picha totinish kerak. Quvvat bo'ladi.

Endi yana biror soat dam olaman, keyin agar baliq o'zini tinch tutadigan bo'lsa, quyruq tomonga o'tib, lozim bo'lgan ishlarni qilaman va eshkaklar to'g'risida bir fikrga kelaman. Ungacha baliqning o'zini qanday tutishini quzatib boraman. Eshkak bilan bo'ladigan hangoma yaxshi o'ylab topildi, biroq hozir bo'lsa-bo'lmasa ishga qat'iy kirishish kerak. Baliq hali kuchga to'liq. Men qarmoq baliq lunjining xuddi o'zginasida sanchilib turganini, og'zi esa mahkam qisib olin-ganini payqagan edim. Qarmoqning unga berayotgan azobini azob dsmasa ham bo'ladi. Uni ko'proq ochlik va o'zi nimaligini aniq bilib yetmaydigan xavf-xatar sezgisi qiynaydi. Hordiq olaver-chi, chol. Senga navbag kelguncha, baliq zaxmat tortaversin».

Uning nazarida, o'zi ikki soatga yaqin dam olgan edi. Oy endi kech ko'tarila boshlaganidan, u vaqtni aniq belgilay olmadi. To'g'risini aytganda, uning dam olishi shunchaki, xo'ja ko'rsinga bo'lgan dam olish edi. U baliqning og'irligini o'z yelkasida boyagi-boyagi his qilar, shunday bo'lsa ham chap qo'li bilan quyruq plan-shiriga tayangan holda og'irlikni imkoni boricha qayiqqa solishga urinardi.

«Chilvirni qayiqqa bog'lab qo'yishim mumkin bo'lganida, hamma narsa oppa-oston hal bo'lgan bo'lardi-qo'yardi,— deb o'yladi u.— Ammo u salgina siltana qolsa bormi, tamom, chilvir chirt uziladi ketadi. Men chilvirga tushadigan kuchni o'z gavdam bilan beto'xtov qirqib, har daqiqada kalavani ikki qo'llab bo'shatishga tayyor turishim kerak».

— Ammo sen, axir, hali uxlaganing yo'q-ku chol,— dedi u ovoz chiqarib.— Yarim kun va bir kecha, keyin yana bir kunduz o'tsa hamki, sen hamon uxlaganingcha yo'q, ha. U to'polon ko'tarmay, xotirjam to'rgan mahalda, sen nima qilib bo'lsa ham ozgina uxlab olishning g'amini ye. Bo'lmasa, kalovlanib qolasan.

«Hozir miyam juda yaxshi ishlayapti,— deb o'yladi u.— Hatto juda ham ravshan. Shunchalik ravshanki, go'yo hamshiralirim bo'lgan yulduzlarga o'xshaydi. Ammo nima bo'lganda ham, men uxlab olishim kerak. Yulduzlar ham uxlaydi, oy ham uxlaydi, quyosh ham uxlaydi va hatto oqim bo'lmagan, jimjit sukunat cho'kkan kezlari okean ham uxlaydi.

— Uxlab olishni yodingdan chiqarma,— deb uqtiradi o'ziga o'zi chol. — Uxlashga o'zingni majbur qil. Kalavadan bir amallab xoli bo'lishning oson va to'g'ri yo'lini axtar. Endi quyruqqa o'tib, makrelni tozalab qo'y. Eshkakdan qilingan tormoz esa, xudo ko'rsatmasin uxlab qolguday bo'lsang, nihoyatda xatarli bo'ladi.

— Ammo men uyqudan voz kechishim ham mumkin, — dedi u o'ziga.— Ha, mumkin, biroq bu ham o'lguday xavfli.

U baliqni bezovta qilmaslikka harakat qilib, emaklab quyruq tomonga siljiy boshladi. «U ham ehtimol, pinakka ketayotgan bo'lsa ajabmas,— deb o'yladi u — Ammo men uning nafas rostlab olishini istamayman. U to jon berguncha qayiqni tortib borishi kerak».

Quyruqqa yetib olgach, u aylanib baliqning butun og'irligini chap qo'lga o'tkazdi, o'ng qo'li bilan esa pichoqni g'ilofdan sug'urib oldi. Yulduzlar bodrab-bodrab nurlanar, makrel ularning shu'lasida yaqqol ko'zga tashlanar edi. Chol uning kallasiga pichoq sanchib, quyruqning taxta kati ostidan tortib oldi-da, oyog'i bilan bosib turib, dumidan to ostki jag'ining tagigacha chaqqon tilib chiqdi. So'ng pichoqni qo'ydi. O'ng qo'li bilan baliqning ichak-chavog'iyu, jabrasini sug'urib oldi. Uning qorin qopchig'i og'ir va shilimshiq edi. Tilinganda, ichidan ikki uchar baliq chiqdi. Ular hali buzilmagan, qattiqqina edi, chol har ikkovini ham qayiq tubiga yonma-yon qo'ydi, ichak-chavoqlarni esa dengizga uloqtirdi. Ular cho'kkan joyda yaltillagan iz qoldi. Yulduzlarning rangsiz shu'lasida makrel iflos bo'z tusiga kirgan edn. Chol baliq boshini oyog'i bilan bosib turib, uning bir yonidan terisini shilib oldi. Keyin makrelni ag'darib qo'ydi va ikkinchi yonining terisini shildi. Go'shtini boshidan to dumigacha tilib chiqdi.

Makrel skeletini dengizga uloqtirgach, suvda doiralar paydo bo'ladimi, yo'qmi deb, qarab turdi, ammo sekin-sekin cho'kib borayotgan baliq ashqol-dashqoli-ning yaltiroq izidan boshqa hech vaqo ko'rinmadi. Chol o'girilib oldi, har ikkala uchar baliqni makrel bo'laklari orasiga qo'ydi va pichoqni g'ilofiga solib, yana qayta qayiq burniga tomon ohista o'tib oldi. Uning yelkasi chilvir zalvoridan engilgan, o'ng qo'li bilan esa baliqni tutib borardi.

Joyiga qaytib kelgach, makrel bo'laklarini taxtalar ustiga terdi, bularning qatoriga uchar baliqlarni qo'ydi. Shundan keyin chilvirni yelkasining hali lat yemagan joyiga surib oldi va yana og'irlikni planshiga tayangan chap qo'lga o'tkazdi. Bort osha engashib, uchar baliqni dengizda chayib oldi. Bu orada qo'li ostida suvning qanday oqayotganiga ham e'tibor berdi. U makrel po'stini shilganida, yaltirab qolgan qo'li atrofida suvning doira yasab o'tishiga mahliyo bo'lib turdi. Hozir u avvalgidan sekiproq oqardi. Chol kaftining chetinn qayiq ziyiga ishqab turib, quyruq tarafga ohista suzib ketayotgan fosfor zarralarini ko'rdi.

— U yo toldi, yo nafas rostlayapti,— dedi chol. — Tezroq ovqatlanib, ozgina uxlab olish kerak.

U go'sht bo'laklaridan birining yarmini va yulduzlar yorug'ida tozalab qo'yilgan uchar baliqlardan birini yeb oldi. Ovqatlanar ekan, chol tun havosi borgan sari sovuqlashayotganini seza boshladi.

— Agar qovurib yeyilsa bormi, makreldan ko'ra lazziyroq narsa yo'q,— dedi u.— Ammo xomligida naqadar bemaza bu. Dengizga baniy tuzsiz va limonsiz chiq-maganim bo'lsin.

«Menda kalla degan narsa bo'lganda,— deb o'yladi u,— kun bo'yi qayiq burniga suv quyib, selgitib turmasdim,— kech kirganda, qo'limda tuzim bo'lardi. Aytmoqchi, makrelni kun botish oldidagina tutgan edim-a. Shunday bo'lsa ham men juda ko'p narsalarni nazardan qochirib qo'yibman. Qarang-a, butun bir bo'lakni chaynab bo'libman-ku, ammo ko'nglimni aynitayotgani yo'q».

Sharq tomonda osmon beti bulutlarga burkanmoqda edi va tanish yulduzlar birin-sirin o'cha boshladi. U go'yo bulutlar darasiga kirib borayotganday ko'rindi. Shamol tindi.

— Uch yoki to'rt kundan keyin havo ayniydi,— dedi u.— Ammo bu hali na bugun bo'ladi, na ertaga. Baliq o'zini osoyishta tutayotgan ekan, mizg'ib ol, qariya.

U chilvirni o'ng qo'lga oldi va bor gavdasi bilan bortga yonboshlagan holda, qo'lini dumg'azasi bilan bosib tushdi. Keyin yelkasidagi chilvirni sal quyiroqqa siljitdi va uni chap qo'li bilan ushlab oldi.

«Barmoqlarim bo'shshib ketmaguncha, o'ng qo'lim chilvirni qo'yib yubormaydi. Mabodo uyquda barmoqlar chilvirni qo'yib yuborsa, uning dengizga qarab silji-shini chap qo'lim sezadi-da, meni uyg'otadi. Albatta o'ng qo'lga oson bo'lmaydi. Ammo u qiyinchilikka bardosh beraverib, o'rganib qolgan. Juda bo'lmaganda yigirma minut yoki yarim soat uxlab olsam, shu ham katta gap».

U bortga yonboshladi, baliqning og'irligini o'ng qo'lga o'tkazdi va uxlab qoldi.

Bu safar tushiga arslonlar emas, sakkiz yoki o'n milga cho'zilib ketgan dengiz cho'chqalarining hududsiz to'dalari kirib chiqdi. Hozir hirs fasliga kirganlari-dan, ular havoga baland sakrashar, keyin o'zlari chiqib kelgan suv o'yig'iga sho'ng'ishar edi.

Keyin tushida ko'rsa qishloqda o'z karavotida yotibdi. Kulbasida shimoldan esgan shamol g'uvillar emish. Chol juda sovqotibdi. Boshiga yostiq o'rniga qo'ygan o'ng qo'li bo'lsa, uvushib qolibdi.

Va nihoyat, uning tushiga cho'ziq zardob rang sohil kirdi va g'ira-shirada bu yerga chiqqan birinchi arslonni ko'rdi, uning ketidan boshqalari ham chiqib kelardi. Chol langar tashlab turgan kemanding bortiga iyagini tirab qararmish, qirg'oqdan esgan kechki shamol uni yelpib o'tarmish, o'zi boshqa arslonlar paydo bo'lmasmikin deb kutayotganmish va baxtiyor emish.

Oy bo'lsa allaqachon chiqqan, u esa hamon uyqudan bosh ko'tarmas, uxlar, baliq bo'lsa qayiqni bulutlar darasi tomon sokin sudrab borardi.

U siltovdan uyg'onib ketdi, o'ng qo'li musht bo'lib yuziga kelib urildi, chilvir qo'lni qizdirgandan qizdirib, shitob bilan dengizga ketib borardi. Chap qo'li hech narsani his qilmaganidan, u chilvirni o'ng qo'li bilan to'xtatishga urindi, ammo chilvir allaqapday kuchli bir sur'at bilan dengizga ketib borardi. Nihoyat chap qo'l ham chilvirni seza boshladi, chol chilvirga yelkasi bilan tirkaldi, endi chilvir orqasi bilan baliqning butun og'irligini o'ziga olgan chap qo'lini jizillatib o'ta boshladi. Chol ehtiyot kalavalarga o'girilib qaradi va ularning juda tez bo'shalayotganini ko'rdi. Shu on baliq okean sirtini o'pirib, otilib chiqdi va yana dengizga zalvor bilan tushib ketdi. Keyin bu yana takrorlandi, undan so'ng yana va yana. Chilvirning dengizga to'xtovsiz ketib borishiga qaramay, qayiq olg'a bosardi, chol chilvirni bor kuchi bilan tortishga harakat qilar, goh bir zungina bo'sh qo'yib berar, goh yana uzilib ketadimi deb qo'rqa-qo'rqa o'ziga tortardi. Uning o'zi ham qayiq burniga yopishtirib tashlangan edi. Yuzi bir bo'lak makrel go'shtiga tir-kalgancha yotar cholning qimirlashga imkoni yo'q edi.

«Bizga xuddi mana shu narsa kerak edi,—deb o'yladi u.— Endi mahkam bo'l... Chilvirni qanday sug'urib ketishni ko'rsatib qo'yaman unga! Ha, ko'rsatib qo'yaman hali!»

Unga baliqning irg'ib chiqishlari ko'rinmas edi. U, okean bag'ining shov-shuv suron bilan qo'porilganiyu, baliq qaytib suvga tushayotganda, quloqni batang qi-lib shaloplaganini eshitardi, xolos. Bortdan oshib borayotgan chilvir qo'lni ayovsiz tilib o'tar, ammo chol shunday bo'lishini avvaldan

bilar va kafti yo panjalari yaralanmasin uchun chilvir yo'liga qo'lining qadoqli yerini to'g'rilashga harakat qilardi.

«Bola yonimda bo'lganda,— deb o'yladi chol,— chilvirni ho'llab bergan bo'lardi. Eh, bola yonimda bo'lganda-ya! Qaniydi u shu yerda bo'lsa! Qaniydi!»

Chilvir ketgandan ketib borar, ketgandan ketib borar, ammo boyagiga qaraganda sur'ati susayinqirab qolgan va chol baliqni chilvirning har tutamini mashaqqat bilan yulib olishga majbur qilardi. U boshini ko'tarib yuzini parchinlanib ketgan makrel go'shtidan chetga olishga muvaffaq bo'ldi. U avval tizzasiga turdi, so'ng ohista oyoqqa bosdi. Chol chilvirni hamon bo'shatib turar, lekin borgan sari o'larmonlik bilan oz-ozdan bo'shatardi. U kalava o'ramlari turishi kerak bo'lgan joyga surildi-da, oyog'i bichan paypaslab hali o'ramda chilvirning ko'pligiga qanoat hosil qildi. Suvga esa, shunchalik ko'p chilvir ketgan ediki, hali baliq shuning o'zini eplab ulgursa ham xo'p gap edi.

«Mana endi,— deb o'yladi u.— Baliq o'n marotabadan ham ko'p irg'ishlab chiqib pufaklarini havo bilan to'ldirdi. Endi uning borsa kelmasga qochib qutulishi va u yerda o'lib ketishi mumkin emas. U tezda doira yasab, chir aylana boshlaydi, ana o'shanda qo'l-qo'lga tegmay ishlashga to'g'ri keladi. Qiziq, nima sabab-dan u bunchalik bezovta bo'ldiykin? Ochlik jonidan o'tdimi yoki qorong'ida biron narsa hurkitdimi? Balki u to'sindan dahshatga tushgandir. Ammo bu vazmin va kuchli baliq edi-ku. U menga juda dov va o'ziga amin bo'lib ko'ringan edi. Tavba!»

— Menga qara, chol, yaxshisi qo'rqib-po'rqib o'tnirishni bir yoqqa yig'ishtirib qo'y-da, ko'proq o'z kuchingga ishon,— dedi u.— Sen uni qo'lingda ushlab turgan bo'l-sang ham, bir qarichgina chilvirni o'zingga tortib ololmaysan. Ammo u tezda aylana boshlaydi.

Chol endi chilvirni chap qo'li va yelkalari bilan to'xtatib turardi; yuzidan makrel go'shtining parchalarini yuvib tashlash uchun egilib o'ng qo'lida suv oldi. U ko'ngli behuzur bo'lib, qayt qilishdan, natija-da, madorsizlanib qolishdan qo'rqardi. Yuzini yuvib bo'lgach, chol subhi sodiq uyg'onib kelayotgan ko'kka ter-milganicha, o'ng qo'lini bortdan oshirib, sho'r suvda tutib turdi. «Hozir u aytarli og'ishmay, to'g'ri sharqqa qarab suzyapti,— deb o'yladi u.— Bu uning charchab qolib, oqim bo'ylab borayotganini ko'rsatadi. Unga hali zamon doira qilishga to'g'ri kelib qoladi. O'lib-tiriladigan payt ana o'shanda boshlanadi».

Qo'lini sho'r suvda bir necha muddat tutib turgach, chol uni ko'zdan kechirdi.

— Unchayam xavfli emas ekan,— dedi u.— Og'riq bo'lsa er kishi uchun bir gapi, xolos.

Chol chilvirni qo'lining yangi qirqilib ketgan yerlariga tekizib yubormaslikka harakat qilib, avaylabgina ushladi va chap qo'lini ham ikknchi bortdan oshirib suvga solish uchun gavdasini qulay o'rnatirib oldi.

— O'lguday tirik notavon bo'la turib ham, har holda, o'zingni yomon tutganing yo'q,— dedi u chap qo'liga.— Ammo meni chuv tushirib qo'yay degan payting ham bo'ldi.

«Nimaga ham men tog'ni ursa talqon qiladngan ikki zabardast qo'l bilan tug'ilmadim?—deb o'ylardi u.— Balki chap qo'limning mana shu ko'yga tushishiga o'zim aybdordirman? Uni achchiq-chuchukka bardosh berishga o'z vaqtida o'rgatish kerak edi. Ammo bandasi bo'lmasa, xudoyimning o'zi ko'rib turgandir, bu narsalarni uning o'zi ham o'rganib olsa bo'lardi. Rostini aytganda, bugun kechasi u menga yomon xizmat qilmadi; bor-yo'g'i bir marta tomir tortishdi, xolos. Lekin, mabodo, bu yana qaytariladigan bo'lsa, yaxshisi chilvir uni cho'rt qirqib keta qolsin!»

Shuni o'ylagandan so'ng, chol boshi aylanib ketayotganligini sezib qoldi. Aslida yana bir bo'lak makrel go'shtini yeb olish kerak edi-ya. «Yo'q, yeya olmayman,— dedi u o'ziga.— Ko'ngil ozib, behol bo'lgandan ko'ra, bosh aylanib turgani ma'qul. Bundan tashqari, yuzi mijig'lagan go'shtni og'zimga sololmayman. Bu go'shtni to buzilmaguncha, har ehtimolga qarshi saqlab qo'yaman. Baribir hozir u-bu totib olishning vaqti o'tdi. Kallavaram chol!—deb koyindi u.— Axir, qolgan bir uchar baliqni yeyishing mumkin-ku».

— Mana u meni ye deb, tozalab qo'yilganicha yotibdi,— chol uni chap qo'liga oldi-da, suyaklarigacha qo'yamay mijib, paq-paqqos yeb bitirdi.

«U boshqa har qanday baliqqa qaraganda ham to‘q tutadi,— deb o‘yladi u.— Harqalay unda menga kerakli bo‘lgan narsa bor... Mana endi qo‘limdan nima kelsa shuni qilib bo‘ldim. Qani, u aylanaversin-chi, bellashib ko‘ramiz hali».

U dengizga chiqqandan beri quyosh mana uchinchi marta bosh ko‘tarib chiqyapti, xuddi shuni kutib turganday baliq ham doira chizishni boshlab yubordi.

Chilvirning dengizga qanday qiyalikda tushib borishiga qarab baliq aylanayotibdimi yoki yo‘qmi, chol bilolmasdi. Bilishning hali fursati ham yetmagan edi. U chilvirning picha bo‘shashganligini sezdi xolos va o‘ng qo‘li bilan uni ohista o‘ziga torta boshladi. Chilvir boyagi-boyagi yana qattiq tortildi, ammo chol, ana endi uzilib ketadi deb turganda, u to‘sindan bo‘shashib qoldi. Shunda chol enkayib yelkalarini ezib turgan chilvirdan bo‘shatdi va shoshmasdan, maromi bilan uni o‘ziga tortmoqqa kirishdi.

U butun erkini qo‘llariga berib ishlardi. Yoshlik kuch-quvvatini yo‘qotgan oyoqlari bilan yelkalari ularga ko‘mak berib turardi.

— U juda ham olislab aylanyapti, ammo nima bo‘lsa ham ishqilib aylanyapti-ku.

To‘satdan chilvir siljishdan to‘xtab qoldi. Ammo chol chilvirni to undan quyoshda tovlanib porlagan suv kukunlari sachrab chiqmaguncha o‘ziga tortaverdi. Keyin chilvir orqaga tortilib keta boshladi. Chol cho‘kkalab olgancha, xushlamaygina, asta-sekin yana sim-siyo suvga bo‘shatmoqqa kirdi.

— Endi baliq o‘z doirasining eng olis qismni o‘tayapti,— dedi u.

«Uni iloji boricha qattiq ushlab kerak. Tarang tortilgan chilvir doirani har safar toraytiraveradi. Ehtimol, biror soatdan keyin u ko‘rinib ham qolar. Men uni avval o‘z kuchimga ishontirishim kerak, keyin tushovlab olaman».

Biroq ikki soat o‘tibdi hamki, baliq hamon qayiq atrofida imillab aylangani aylangan edi. Chol qora terga botgan, charchaganidan burni yerga tekkuday bo‘lgan edi. To‘g‘ri, baliq aylanayotgan doira anchayin qisqarib qolgan, bundan tashqari, chilvirning suvga tushib borishidan baliqning borgan sari yuqoriga ko‘tarilib kelayotganligi ko‘rinib turardi.

Bir soatdan beri cholning ko‘z o‘ngi qorong‘ilashib borar, sel bo‘lib oqqan ter ko‘zini ham, ko‘zi ustidagi jarohatni ham, va yana manglayidagi boshqa bir yarani ham achishtirgandan achishtirardi. Ko‘z o‘ngining qorong‘ilashib borayotgani uni qo‘rqitmas edi. Chilvirni shunchalik zo‘riqish bilan tortayotgani oldida bu uncha-lik hayron qolarli ish emasdi. Lekin ikki safar unga jismi go‘yo sochilib ketayotganday bo‘lib tuyuldi, bu esa uni hazilakam tashvishga solmay qo‘ymadi.

«Nahotki men povilg‘onilik qilib qo‘ysam va xudo bexabar bir baliq deb o‘lib ketsam?— o‘z-o‘ziga savol berardi u.— Kelib-kelib, hozir — hamma narsa ko‘n-gildagiday bo‘layotgan mahalda-ya. yo rabbiy, o‘zing menga chidam ber! Men yuz bor, «Yo padar» bilan yana yuz bor «Bibi Maryam»ni o‘qiganim bo‘lsin. Faqat hozir emas. Hozir o‘qiy olmayman».

«Hozircha ularni go‘yo o‘qiganday bo‘la qolay,— deb o‘yladi u.— Keyinroq o‘qib qo‘yaman».

Shu dam u ikki qo‘llab ushlab turgani chilvirga zarb tushayotgani, hamda siltanish ro‘y berganini sezib qoldi. Siltov juda ham keskin va benihoya kuchli edi.

«U qarmoq ulangan simga qilich tumshug‘i bilan uryapti,— deb o‘yladi chol.— Xuddi o‘zi. Uning shunday qilishi ham kerak edi. Biroq bu uni sakrab chiqishga majbur qilib qo‘yishi mumkin, men bo‘lsam uning hozir aylana turgani ma‘qul deb bilardim. Boya unga havo olish uchun yuzaga sakrab chiqish kerak bo‘lgan edi, ammo endi har bir yangi sakrash qarmoq ilinib turgan joyni kengaytirib qo‘yishi, oqibat natijada baliq qo‘ldan chiqishi mumkin».

— Baliq, sakramagin,— iltimos qilardi u.— O‘tinaman, sakrama!

Baliq qayta-qayta simga zarb urar va har gal chol bosh chayqab, chilvir bo‘shatar edi.

«Men unga quyushqondan tashqari azob bermasligim kerak,— deb o‘ylardi u.— Mening dardim — o‘zimda. Uni yengib o‘tishim mumkin. Ammo baliq og‘riqdan esi-ni yo‘qotib qo‘yishi hech gapmas».

Birmuncha muddatdan so'ng baliq simga urishdan to'xtadi va yana ohista aylana boshladi. Chol maromi bilan chilvirni o'ziga tortib yig'ishtirardi. Ammo u yana o'zini lohas seza boshladi. Chol dengiz suvidan hovuchlab olib boshidan quydi. Keyin yana bir oz suv olib boshiga quygach, ensasini uqalab qo'ydi.

— Shukurki, hartugul tomir tortishmayapti,— dedi u.— Baliq tezda yuzaga chiqadi, men bo'lsam hali turib beraman. Sen turib berishing kerak, chol. Chidamim yetmaydi deb, hatto xayolingga ham keltira ko'rma.

U tizzalab o'tirib oldi va omonatgina bo'lsa ham chilvirni yana yelkasiga oldi. «Baliq aylanib turguncha, men nafas rostlab olaman, keyin o'rnimdan turaman-da, u yaqinlab kelishi bilan chilvirni o'zimga torta boshlayman».

Chol qayiq burnida turib ko'proq dam olgisi, chilvirni o'z holiga tashlab, ortiqcha bir aylanib chiqish uchun baliqqa yo'l qo'yib bergisi kelardi. Ammo tor-tish maromidan baliqning burilib, yana qayiq tomonga qaytayotganligi ma'lum bo'lgan zamon chol o'rnidan turdi va qo'lga iloji boricha ko'proq chilvir kiritay deb, gavdasini dam u tomonga, dam bu tomonga o'girgancha qulochlab chilvir torta boshladi.

«Shunday charchabmanki, umrim bino bo'lib bunaqangi ahvolga tushmaganman,— deb o'yladi chol,— mana shamol ham kuchayib boryapti. Nafsilamrga baliqni uyga olib borayotganimda, bu shamol asqatadi. Ha, juda, juda asqatadi bu shamol».

— U yangidan aylana boshlashi bilan men dam olaman,— dedi u.— O'zimni ham boyagidan ko'ra ancha yaxshi his qilyapman. O'ldim deganda, yana ikki-uch aylanishdan keyin baliq meniki bo'ladi-qo'yadi.

Uning poxol shlyapasi ensasiga surilib tushgan edi. Baliq oldinga qarab yana sudrab keta boshlashi bilan chol butunlay holdan toyib, o'zini qayiq burniga tashladi.

«Mana endi sen chigilingni yoz, baliq,— deb o'yladi u.— Sen orqaga qaytding deguncha, men ishimni boshlayman».

Dengiz bo'ylab yirik dolg'a sirpana boshladi. Ammo suvni ochiq havoning yo'ldoshi bo'lgan xayrli shamol haydab kelmoqda edi. U cholning uyga yetib olishi-da hali ham mador, ham madad bo'ladi.

— Qayiqni janub va g'arbga tomon boshqarib boraman,— dedi u. — Vassalom. Dengizda ham adashib bo'larmishmi? Orolimizku, kichkina emas, cho'zilgandan cho'zilib ketgan.

Chol baliqni uchinchi aylanish vaqtida ko'rdi.

Nazari avvalo qayig'i ostidan hadesa bosh-kechi ko'rinmay cho'zilib o'tgan timqora soyaga tushdi. O'z ko'zlarining ko'rganiga o'zi ishonmay qoldi.

— Yo'q,— dedi u.— Uning bunaqangi botmondaxsar bo'lishi mutlaqo mumkin emas.

Ammo baliq chindan ham ulkan edi. Uchinchi aylanish oxirlab qolganida, u qayiqdan o'ttiz yardcha narida yuzaga suzib chiqdi. Uning quyrug'i dengizdan qan-chalik ko'tarilib chiqqanini chol o'z ko'zlari bilan ko'rdi. U eng katta o'roqdai ham kattaroq bo'lib, qoramtir-moviy suv betidan nimsafsar tusga kirgandek ko'rinardi. Baliq yana boshqatdan sho'ng'ib ketdi, ammo bu gal u qadar chuqur tushmadi. Uning butun alp siyosat gavdasini chirmab olgan binafsha rang tasmalari cholga yapyqqol ko'rinib turardi. Baliqning umurtqa qanoti shalpayib tushgan, juda ham ulkan ko'krak suzg'ichlari bo'lsa keng yoyilgan edi.

Baliq aylanar ekan, chol uning ko'zlarini, shu ko'zlar atrofida suzib yurgan ikki kul rang yelim baliqni ko'rdi. O'qtin-o'qtin ular baliqning badaniga zu-lukdek yopishar, keyin jonholatda ura qochishardi. Gohida esa yirik baliqning soyasida o'ynoqlab suzishardi. Yelim baliqlardan har birining bo'yi uch futdan oshiqroq kelar edi. Ular suzayotganlarida xuddi ilon baliqqa o'xshab, bor bo'ylari bilan bilanglab ketishardi.

Cholning yuzidan endi faqat quyosh taftidangina emas, azbaroyi zo'riqqanlikdan ham ter reza-reza bo'lib oqardi. Ko'rinishdan juda sokin va bamaylixotir doira yasayotgan baliqning har yangi

aylanishida chol borgan sari ko'proq chilvir yig'ib olar, yana ikki aylanishdan keyin baliq ko'ksiga garpun urajagiga endi u amin bo'lib qolgan edi.

«Ammo men uni bundan ham yaqinroq olib kelishim kerak, ha, yaqinroq,— deb o'ylardi u.— Mo'ljalga ham boshini olmasdan, naq yuragiga urish kerak».

«O'zingni bos, bardam bo'l, chol»,— dedi u o'ziga o'zi.

Keyingi aylanish vaqtida baliqning sirti suv yuzasida ko'rindi, ammo u hali ham qayiqdan ancha narida suzib borardi. Baliq yana bir marta aylanib chiqdi, biroq suv betiga boyagidan ko'ra sezilarliroq chiqib qolgan bo'lsa-da, hamon o'sha-o'sha qayiqdan ancha olisda edi. Chol chilvirni yana bir oz tortqilab olganida, hozir baliqni naq bortning yonginasiga keltirib qo'ygan bo'lishini bilardi.

U garpunni allaqachon shay qilib qo'ygan edi; ingichka tros o'rami kajava savatda yotar, uning bir uchi qayiq burnidagi ilgakka mahkamlangan edi.

Beqiyos vazmin va suluv bo'lgan bu baliq doirasini yasab, ulkan quyrug'ini bilinar-bilinmas qimirlatib yaqinlashib kelardi. Chol uni qayiqqa mumkin qa-dar yaqinroq olib kelish uchun kuyib-pishib chilvir tortardi. Bir muddat baliq yonboshiga ag'darilib qoldi. Keyin u o'zini rostlab oldi va yangidan aylanishga o'tdi.

— Men uni o'rnidan jildirdim,— dedi chol.— Nima bo'lganda ham men uni ag'darilishga majbur qildim.

Uning yana boshi aylanib ketdi, shunga qaramasdan chilvirni o'lib-tirilib tortishdan to'xtamadi. «Axir, bo'lsa-bo'lmasa, uni yoniga to'ntarib qo'yish qo'limdan keladiku,— deb o'yladi u.— Ajab emas, uni bu safar chalqanchasiga ag'darib olsam. Tort xooo, tort!— O'z qo'llariga buyurdi u.— Qani, ha-ha, oyoqlar, bardam-bardam! Kalla, bo'la qol, anqayma! Ish ko'rsat! Axir, sen hech qachon meni yerga qaratmagansan-ku. Bu safar men uni charxpalak qilib tashlayman!»

Hali baliq qayiqqa yaqin kelib ulgurmasdanoq, u bor kuchini yig'ib, o'lar-tirilariga qaramay torta boshladi. Biroq baliq yonboshiga ag'darildi, xolos. Keyin yana o'zini o'nglab oldi-yu, olislab ketdi.

— Menga qaragin, baliq!— dedi chol unga.— Sen baribir o'lasan.— Shunday bo'lgach, meni ham o'zingga qo'shmozor qilishdan bir ma'no bormi?

«Bunaqada ikki qo'limni burnimga tiqib qolaverishim ham hech gap emas»,— ko'nglidan o'tkazdi u. Og'zi shunday ham qaqrab ketgan ediki, hatto labini labiga qovushtirishga majoli yetmas, suv solingan shishani cho'zilib olish uchun esa madori yo'q edi. «Bu gal men endi uni qayiqqa sudrab keltirmasam bo'lmaydi,— deb o'yladi u.— Kuning bitib qolganga o'xshaydi, chol». «Yo'q,— deb cho'rt kesdi u o'zini,— bitib qolgani yo'q. Umring hali yuz yillarga yetadi, chol».

Keyingi aylanish paytida chol sal bo'lmasa baliqni qo'lga kiritay dedi-yu, biroq u yana o'zini rostlab olib, ohista uzoqlab ketdi.

«Meni xarob qilyapsan, baliq,— o'ylardi chol.— Bu, albatta, sening ishing. Umrim bino bo'lib hali biron martaba senchalik ulkan, senchalik suluv, osuda va olijanob maxluqni ko'rmaganman. Mayli, istasang meni o'ldir. Kim-kimni halok qiladi — endi menga baribir».

«Yana miyang ayniyapti, qariya! O'zing bilasan-ku, boshing ravshan bo'lishi shart. Esingni yig'ib ol. Uqubatni insonlarcha... yo bo'lmasa, xuddi mana bu baliqchalik yengib o'tishga harakat qil»,— deb xayolan qo'shib qo'ydi u.

So'ng o'z-o'ziga:

— Qani, bo'l-chi, kallani ishlat,— dedi. Ovozi shunday ojiz chiqdiki, uni hatto o'zi bazo'r eshitdi.— Ishlat, deyapman senga.

Yana ikki aylanish davomida ham hech narsa o'zgarmadi.

«Nima qilsam bo'larkin?—o'ylab o'yiga yetolmasdi chol. Har gal baliq olislay boshlashi bilan unga go'yo o'zi hushdan ketayotganday bo'lib tuyulardi.— Nima qi-lish kerak? Yana bir unnab ko'raman».

U yana bir urinib ko'rib, hushdan ajralayotganini sezdi. Ammo shunday bo'lsa ham baliqni chalqancha ag'darishga muvaffaq bo'ldi. Keyin baliq qaytadan o'zini rostlab oldi va bahaybat dumini

havoda bilanglata-bilanglata yiroqlab ketdi.

Qo'llari jonsizday bo'lib qolgani va ko'z oldi xiralashib, tuman bosganiga qaramay chol: «Yana bir urinib ko'raman», — deb ahd qildi.

Shunday qildi ham, biroq baliq yana chap berib ketdi. «E, hali shundaymi?—deb o'yladi u. Uyladiyu, o'zini muzlab ketayotgandek his qildi.— Men yana bir urinib ko'raman».

U o'zining butun azob-uqubati, qolgan-qutgan kuch-quvvati va allaqachonlardan buyon yo'qolib ketgan g'urur, oriyatini bir yerga to'pladiyu, ularni baliq chekayotgan abgorliklar bilan yakkama-yakka olishuvga tashladi. Shunda baliq yonboshiga ag'darilib tushdi va shu ko'yicha ohista, qayiq qoplamasiga qilich tumshug'i bilan tegay-tegay deb suzib o'ta boshladi; uzun degandan uzun, enli degandan enli, kumushdayin tovlangan, binafsha rang tasmalardan kamar bog'lagan, boshi ho'atta, keti ho'batta bo'lib tuyulgan bu baliq sal bo'lmasa qayiq yonidan qilpillab o'tib ketay dedi.

Chol chilvirni tashlab, uni oyog'i bilan bosib oldi, garpunni qurbi yetgancha baland ko'tarib, shu onda yiqqan bor kuchi bilan baliqning dengiz sirtidan odam ko'kragicha ko'tarilib turgan to'sh qanotlarining xuddi orqasiga urdi. U temirning yumshoq go'shtga qanday kirib borayotganini tuydi va butun og'irligini garpunga solib, uni borgan sari chuqur suqa bordi.

Shunda baliq o'lim bilan hamnishin bo'lib qolganiga qaramay harakatga kirdi, go'yo o'zining tengi yo'q bo'y-basti, bor go'zalligi va qudratini namoyish qilganday dengizdan baland ko'tarilib chiqdi. Go'yo u chol bilan qayiq ustida muallaq osilib qoldi. Keyin u chol va cholning butun qayig'iga ko'lob-kob suv yog'dirib dengizga gumburlab tushdi.

Cholni behollik va behuzurlik o'z komiga oldi, ko'zlari deyarli hech narsani ilg'amay qo'ydi. Biroq garpun arqonini bo'sh qo'yib, uni tilimlanib ketgan qo'llari-da ohista tutamlay boshladi. Ko'zlari yana ravshan tortganda esa, u baliqning kumush rang qornini osmonga qaratib to'ntarilib yotganini ko'rdi. Orqasidan garpun dastasi qiyalab chiqib turar, dengiz tegrasi esa uning qora qoniga bo'yalgan edi. Boshda go'yo butun bir chaqirim keladigan moviy suvni g'ij-g'ij baliqlar to'dasi qoplab yuborganday qora dog' bosdi. Keyin bu dog' yoyilib ketdi va pag'a-pag'a bulutga o'xshab qoldi. Kumushsimon baliq to'lqinlarda ohista tebranib turardi.

Chol to ko'zi yana tinib ketmaguncha, baliqdan ko'z uzmay turdi. So'ngra u garpun arqonini bitengga ustma-ust ikki marta o'rab bog'ladi va qo'llari bilan ikki chakkasini ushlab munkaydi.

«Nima balo bo'la qoldi-ya, bu boshimga o'zi?—dedi (u yuzini quyruq qoplamasiga bosarkan.— Men keksayib qolgan odamman. Qattiq charchadim. Ammo men nima bo'lganda ham mana bu baliqni o'ldirdim. U menga tug'ishgan birodarimdan ham ortiqroq. Endi bo'lsa mayda-chuyda ishni bir yoqlik qilishgina qoldi.

Hozir baliqni qayiqqa qantarib olishim uchun arqonni taxt tutib, uni sirtmoq-sirtmoq qilib qo'yishim kerak. Mabodo biz ikkovlashib baliqni qayiqqa ortgan bo'ldigo, uni suvga liq to'ldirib qo'ydigo, boringki, keyin chelaklab bo'shatdigo, baribir, qayiq bunaqangi yukka dosh berolmaydi. Men nima lozim bo'lsa hammasini tappa-taxt qilib qo'yishim kerak. Keyin baliqni bortga tortib keltirishimu, chandib tashlashim, yelkanni ko'tarib, kuch-ko'ron bilan juftak rostlashim kerak bo'ladi».

Chol arqonni baliq jabrasi va jag'laridan o'tkazib, boshini quyruqqa tirband qilish maqsadida uni bortga tortib keltira boshladi.

«Uni ko'rgim kelyapti,— deb o'yladi u,— o'z qo'llarim bilan ushlagim, qanday baliq ekanligini bir bilib qo'ygim kelyapti. Axir u — mening boyligim. Lekin, faqat shuning o'zi uchungina uni ushlab ko'rgim kelayotgani yo'q. Men allaqachon, ho' o'shanda, garpunni sopiga dovur urganimda, uning yuragiga qo'l tekizib ko'rganday bo'ldim,— deb o'ylardi u.— Hay, mayli, endi uni yaqinroq olib kel, boyla, dumiga sirtmoq tashla, qayiqqa yopishib tursin desang, tanasini ham sirtmoqlab ol».

— Qani, qariya, harakatingni qil,—dedi u o'ziga va bir qultum suv yutindi.— Endi jang tamom bo'ldi, ammo hali mayda-chuyda ish boshdan oshib yotibdi.

Chol avval zilol osmonga, keyin ulkan baliqqa nazar soldi. Ayricha diqqat bilan quyoshga qaradi, «Hozir kun peshindan sal og'ibdi. Passat bo'lsa, avjiga minyapti. Shu tobda chilvirni ulab-chatib

qo'yay desam, bundan naf yo'q. Buni bola bilan uyda do'ndirib qo'yamiz».

— Qani, beri kel-chi, baliq!

Ammo baliq beri kelishni hatto xayoliga ham keltirmas, to'lqinlar og'ushida sokin chayqalar edi. Cholning o'ziga qayiqni unga tomon olib borishga to'g'ri keldi.

Chol unga shundoq yonma-yon kelib, baliqning boshi qayiq quyrug'iga uchma-uch kelganda, yana bir karra uning azim haybatidan dang qoldi. Keyin garpun ar-qonini bitengdan yechib olib, uni baliq jabralaridan o'tkazdi, bir uchini jag'idan tortib chiqardi, baliqning qilich tumshug'iga aylantirib o'radi, keyin arqonni yana jabralardan o'tkazdi, yana baliq tumshug'iga o'radi va ustma-ust bitengga chandib tashladi. Qolgan arqonni kesib olib, baliq dumini sirtmoqlash uchun quyruqqa o'tdi. Baliqning tusi zarrin binafsha rangdan sof kumush rangga o'tdi, tasmalari bo'lsa, xuddi quyrug'i kabi siniq safsar tusini oldi. Bu tasmalar erkak kishining kerilgan qo'llaridan enliroq edi, baliqning ko'zlari esa, xuddi periskop oynaklari singari lo'q bo'lib qolgan, ayni choqda salb chopqinlari vaqtidagi avliyolarning qiyofasini eslatib turardi.

— Men uni bundan boshqacha qilib o'ldirolmas edim,— dedi chol.

U suv ichib, o'zini ancha tetik his qildi. Endi u o'zining bundan keyin hushdan ketmasligini bilardi, miyasi ham ravshan tortgan edi. «Bu baliq yarim tonna kelsa keladiki, kam emas,— deb o'yladi u.— Balkim, undan ham ko'proqdir». Agar bunaqangi baytalmorning uchdan ikki qismi go'sht bo'lsa, har funti o'ttiz tsentdan turganda, qo'lga qancha pul kirarkin?

— Qalam-qog'oz bo'lmasa, hisobiga yetib ham bo'lmaydi buni,— dedi chol.— Hisobini chiqarish uchun bosh tiniq bo'lishi kerak. Ammo, fahmimcha, ulug' Di Mad-jio bugun men bilan faxrlansa arziydi. To'g'ri, menda suyak qadog'i bo'lgan emas. Lekin qo'llarim va yelkam bebiliska og'ridi-e. Darvoqe, suyak qadog'ining o'zi nima? Ehtimol, u bizda ham bo'lsa bordir, faqat borligini xayolimizga keltirmasak kerak, xolos.

Chol baliqni qayiq burni, quyrug'i va o'rindiqlariga bog'lab qo'ydi. Baliq shunchalik ham azim ediki, cholga go'yo u qayig'ini yirik kemanding bortiga tirkab qo'yganday tuyular edi. Chilvirdan bir bo'lak kesib oldi-da baliqning og'zi ochilib qolib, suzishni qiyinlashtirmasin uchun uning pastki jag'ini tig'iga ko'tarib bog'lab qo'ydi. Keyin u machtani o'rnatdi, tayoqdan gafel o'rnida foydalandi, shkotni tortib qo'ydi. Olaquroq yelkan g'o'ppaydi, qayiq olg'a jildi, chol quyruqqa yarim yonboshlab, janubi-g'arbga suzib ketdi.

Janubi-g'arb tomonni aniqlash uchun cholga kompasning keragi yo'q edi. Buning uchun unga passatning qayga esayotgani-yu, yelkanning qay tarafdan shamolga to'la-yotganini bilish kifoya edi. «Harqalay qarmoqni suvga tashlab qo'ysam yomon bo'lmasdi — yolg'ondaka xo'rakka baliq-maliq ilinib qolarmidi deyman, bo'lmasa ochdan o'laman-ku». Ammo u yolg'ondaka xo'rakni axtarib topolmadi, sardinlar esa hidlanib qolibdi. Shunda u sariq suv o'simliklari yonidan suzib o'ta gurib, ular-dan bir tutamini changak bilan ilib olib, silkitdi. Qayiqqa mayda qisqichbaqalar to'kilib tushdi. Deyarli bir dyujinadan oshiqroq bo'lgan bu maxluqlar xuddi burgalar singari dikirlab sakrashar, o'rmalashardi. Chol ularning boshini pkki barmog'i orasiga olib uzib tashladi va hech narsasinn qo'ymay obdon chaynab yeb yubordi. Qisqichbaqalar nnhoyati mayda edi. Ammo chol ularning kishini juda ham to'q tutishi, buning ustiga behad lazzatli ekanligidan xabardor edi.

Chol ularnn batamom yeb bitirgandan so'ng, shishada qolgan ozginagina suvning chorak qismini ichdi.

Bortiga zil-zambil baliq tirkalganiga qaramay, qayiq rasamadi bilan borar, chol rumpelni tirsagi bilan tutganicha, uni boshqarar edi. Baliq unga muttasil ko'rinib turar, o'z qo'llariga ko'zi tushib qolsa yoki yelkasi qayiq chetiga tegib ketgan hamon — bularning bari tushida emas o'ngida sodir bo'lganini butun vujudi bilan his qilardi. Huv bir payt, hamma narsa hal bo'lishga kelib qo'qqisdan mazasi qochib qolganda, bularning bari cholga roppa-rosa tush kabi ko'-rinib ketgan edi. Nimasini aytasiz, undan keyin ham baliq suvdan chiqib qayta tushib ketish oldidan havoda muallaq osilib qolganda, unga bularning hammasida qandaydir antiqa bir g'aroyibot bordek tuyuldi va chol o'z ko'zlariga ishonmay

qoldi. To'g'ri, u paytda ko'zlari ham nafsilamrga yaxshi ilg'amay qolgan edi, endi bo'lsa ular yana ravshan tortdi.

Mana endi baliqning haqiqatan ham mavjudligi, qo'llari va yelkalaridagi og'riqning ham tushida bo'lmayotganligi unga ayon. «Qo'llarimning yarasi tez bitib ketadi,— deb o'yladi u.— Yaralar ifloslanib zo'rayib ketmasin deb, ozmuncha qon oqizdimmi, sho'rgina suv bo'lsa, hoynahoy ularga malham bo'ladi. Ko'rfazning qoramtir suvi — dunyoda tengi yo'q davo. Faqat xayolim chalg'ib ketmasa bo'lgani! Qo'llar o'z vazifasini ado etib bo'ldi, qayiq ham joyida ketyapti. Baliqning og'zi bekik, quyrug'i bo'lsa tig'dek tik, o'zimiz ham yonma-yon xuddi birodarlardek suzib boryapmiz». Uning boshi yana bir oz gangib ketdi. «Kim kimni uyga eltayapti o'zi — men unimi yo u menimi? Agar men uni shatakka olib borayotgan bo'lganimda, boshqa gap edi. Yoinki, u o'zining turgan-bitgan savlatini boy berib, qayiq ichida yotganda edi, bunda ham hamma narsa boshqacha, ochiq-oydin bo'la qolardi. Ammo biz yonma-yon, bir-birimizga zanjirband bo'lib suzib ketyapmiz. Bor-e, menga nima, meni yetaklab ketayotgan bo'lsa ketavermaydimi. Unga shu ma'qul bo'lsa, biz rozi. Nafsilamrga, men ustomonlik ishlatibgina undan ustun chiqdim; baharhol, u menga hech qanday yomonlik ko'zlagani yo'q».

Ular suzgandan suzib borishar, chol o'qtin-o'qtin qo'lini dengiz suviga chayqab olar, kalovlanib qolmaslikka harakat qilib borardi. To'p-to'p bulutlar balandda imillar, ulardan ham yuksakda ukpar bulutlar suzishar edi; chol, shamol tuni bilan esib chiqishini bilardi. U haqiqatan ham, baliqni tushida emas, o'ngida ko'rib turganiga amin bo'lish uchun, damba-dam unga qarab qo'yardi. Birinchi akula uni quvib yetguncha, bir soat chamasi vaqt o'tdi.

Akula uni tasodifan quvib yetgani yo'q. Baliq qonining qoramtir bulutlari avval quyug'lashib, keyin suv bo'ylab butun bir chaqirim chuqurlikka yoyilib ke-tishi bilanoq, u dengiz qa'ridan bosh ko'tarib, hech bir hadik bilmasdan, oynaday moviy dengiz sirtini shitob bilan tilib, yorug' dunyoga suzib chiqqan edi. Keyin yana ortiga qaytdi, yana qon hidini tuydi va nihoyat baliq ham qayiq qoldirgan izdan ketma-ket ta'qib eta boshladi.

Gohida u izni yo'qotib qo'yardi. Biroq, yoxud yana izga tushib olar, yoinki bilinar-bilinmas anqib turgan is dimog'iga urilardi-da, yangidan tinimsiz ta'qib eta boshlardi. Bu — dengizning eng uchqur balig'i qanchalik tez suza bilsa, shunchalik tez suza olish uchun dunyoga kelgan, mako jinsidan bo'lgan juda ham yirik akula edi. Uning komi deyilmasa, butun sumbati bilan mana men deb turar edi. Usti xuddi qilich baliqniki kabi moviy, qorni kumush rang sirti silliq va chiroyli, hozir mahkam qisib olingan jahannam darvozasiday jag'larini hisobga olmaganda, turgan-bitgani qilich baliqqa o'xshardi. U cho'qqayib chiqqan tepa qanoti bilan suvni yengil yorib, dengiz yuzidan tez suzib kelardi. Og'zining mahkam yumib olingan qo'sh tabaqa lablari ortida sakkiz qator bo'lib o'roq tishlari tizilib ketar edi. Ular ko'pchilik akulalarning aksar qirrador tishlariga o'xshamas, balki yirtqich chovuti singari qayrilgan odam barmoqlarini eslatardi. Uzunligi ham cholning barmoqlaridan qolishmas, ziyalari bo'lsa ustaraday o'tkir edi. Akula jamiki dengiz baliqlarini jig'ildoniga urish uchun yaratilgan, bundan hatto boshqa hech qanday dushmanidan tap tortmaydigan, benihoya epchil, kuchli hamda yaxshi muhofaza qilingan baliqlar ham holi emas edi. Shu tobda u o'ljaning yaqinligini sezib, shoshilar, shu sababdan ham moviy tepa qanoti suvni shiddat bilan tilik-lab borardi.

Chol akulani ko'rishi bilan uning hech narsadan qaytmasligini, xohlagan noma'qulchiligini qilishini tushundi. U akulaning yaqinroq kelishini kutarkan, garpunni shaylab, arqonning oxirini mahkamlab qo'ydi. Baliqni bog'lab olayotganida, uning bir bo'lagini kesib ishlatganidan, arqon kalta bo'lib qolgan edi.

Cholning boshi hozir batamom tiniqqan, o'zini hech narsadan umidvor tutmasa-da, harqalay, qat'iyat bilan belni mahkam bog'lagan edi.

«Hamma ish xamirdan qil sugurganday borayotgan ediki, oxirigacha shunday davom etishi mumkin emasdi ham»,— deb o'ylardi u.

Akulaning yaqinlab kelishidan ko'zini uzmay, chol azim baliqqa nazar tashladi. «Bularning bari,

nafsilamrga, tush bo'lib qolsa ham yomon bo'lmasdi. Men uning o'zimga hujum qilishining oldini ololmayman, ammo, balki, uni gumdon qilish qo'limdan kelar Dentuso⁸, —xayolidan o'tkazdi u.— Padaringga ming la'nat!»

Akula naq quyruqning o'ziga yaqinlashib kelib, baliqqa tashlanishi bilan chol uning o'pqundek ochilgan og'zini va favqulodda do'laygan ko'zlarini ko'rdi, baliq dumidan sal yuqoriga sanchilgan tishlarining kartillab, qisirlaganini eshitdi. Akulaning boshi suvdan chiqib turar, uning ketidan ko'p o'tmay yelkasi ham ko'rinib qolgan edi. Chol akula jag'lari ulkan baliqning tanasini xunuk tovush chiqarib, nimta-nimta qilayotganini eshitarkan, uning boshiga, ko'zlarini qo'shib turgan chiziq tumshug'idan yuqoriga kstgan chiziq bilan kesishgan joyning o'zginasiga garpun urdi. Haqiqatda esa, bunday chiziqlar yo'q edi. Ogir, tig'simon zangori kallasiyu, lo'q ochilgan ko'zlar va g'ijirlagan, turtib chiqqan, nima to'g'ri kelsa, shuni g'ajib tashlashga tayyor turgan jag'largina bor edi. Ammo o'sha yerda akulaning miyasi joylashganidan chol uni nishonga olib nayza urgan edi. Qiyilib-qirchilib ketgan, qonga bo'yalgan qo'llarida mahkam qisilgan garpunni urdi, urganda ham jon-jahdi bilan urdi. Urarkan, zarbidan hech bir umidvor bo'lgani yo'q, ammo qat'iyat va alamjon qahru g'azab bilan urdi.

Akula to'ntarilib tushdi, chol uning ko'zlari so'nganini ko'rdi, keyin akula arqonni taniga ikki qayta o'ralashtirib, yana bir ag'darildi. Chol akulaning jon berganini, ammo hamon o'lim bilan kelishishni istamayotganini tushundi. To'ntarilib yotarkan, u dumi bilan urar, jag'larini g'ijirlatar, suvni poyga qayi-g'iday ko'pirtirar edi. Dengizning u dumi bilan savalagan joyi oppoq bo'lib ketgan edi. Akula gavdasining to'rtidan uch qismi suvdan ko'tarilib chiqdi, arqon tarang tortildi, qiltillab-qaltiradi va oxiri cho'rt uzilib ketdi. Akula bir muddat suv betida qalqib turarkan, chol hamon undan ko'z uzmay, qaragani qaragan edi. Qeyin u imillabgina suv qa'riga kirib yo'qoldi.

— U o'zi bilan qirq qadoqcha baliq go'shtini gumdon qildi,— dedi chol ovoz chiqarib.

«Ustiga-ustak, garpun bilan qolgan-qutgan arqonni ham olib ketdi,— xayolan qo'shib qo'ydi u,— baliqdan bo'lsa yana qon oqyapti, demak, bu akula ketidan hali zamon boshqalari ham kelib qoladi».

Dabdalasi chiqqan baliqqa endi uning boshqa qaragisi ham kelmasdi. Akula baliqqa tashlangan chog'da, cholda u go'yo baliqqa emas, o'ziga tashlaganday bo'lib ko'rindi.

«Ammo, harqalay, men balig'imga ko'z olaytirgan akulani o'ldirdim,—deb o'yladi u.— Bu umrim bino bo'lib ko'rganlarim ichida eng baloyi azim dentuso edi. Men bo'lsam, xudo haqi, ulkan akulalarning ko'pini ko'rganman.

Ishlarim haddan ziyod silliq ketayotuvdi. Buning uzoq davom etishi mumkin emasdi. Mendan hozir tila tilagingni deyishsa, bularning bari-bari tush bo'lib qolishini tilardim: baliq-maliq tutdingmi — yo'q, gazetalar to'shalgan karavotingda yallo qilib yotibsanim — yotibsani, tamom, vassalom edi».

— Ammo inson bolasi yengilib, yengilganiga rozi bo'lib ketaverish uchun yaratilmagan,— dedi u.— Odamzodni yanchib tashlash mumkin, lekin uni yengib bo'lmaydi.

«Har qalay baliqni o'ldirganim uvol bo'ldi,— deb o'yladi u.— Endi menga juda og'ir tushadi, hatto garpundan ham mosuvo bo'ldim. Dentuso — chaqqon va yovuz, aqlli va kuchli maxluq. Ammo men undan ko'ra ham aqlliroq bo'lib chiqdim. Balkim, aqlliroq ham emasdirman. Ehtimol, hammasi durustroq qurollangan bo'l-ganligimdandir».

— Xayol surish kerak emas, chol,— dedi u ovoz chiqarib.— Shamol bo'ylab suzaver va falokat ro'y beradigan bo'lsa, qarshi olishga tayyor tur.

«Yo'q, men o'ylashim kerak,— fikran o'z-o'ziga e'tiroz bildirdi u.— Shundan boshqa yana nima ham qoldi menda, axir. Shu-yu, beysbol, xolos. Darvoqe, akulaning qoq miyasiga tushirganim ulug' Di Madjioga yoqarmidi yo yoqmasmidi? Umuman, maqtasa arziydigan bir ish ham bo'lgani yo'q, har kimsa ham shunday qila olardi. Aytmoqchi, menga qara, qariya, nima deb o'ylaysan: qo'llaring suyak qadog'iga qaraganda, ko'p xalaqit berdimi yo yo'q? Qayoqdan bilay? Tovonimga yo'liga bo'lsin biron marta ham hech balo urgan emas, faqat bir safar cho'milayotib elektr skatini bilmay bosib olganimda,

⁸ Akulaning tishli bir turi (isp.).

uni ilon chaqqanday bo‘lgan edi; o‘shanda oyog‘im tizzam-gacha akashak bo‘lib qolgan, og‘rig‘i ham chidab bo‘lmaydigan og‘riq edi».

— Qo‘y, buni. Yaxshisi, boshqa biron yurakni xun qilmaydigan narsa haqida o‘ylagin, qariya,— dedi u ovoz chiqarib.— Dam o‘tgan sayin uyga yaqinlashib qol-yapsan. Nimasini aytasan, qirq qadoq go‘shtdan ayrilib qolganingdan beri suzish ham ancha osonlashib qoldi.

Oqimning qoq o‘rtasiga kirganidan keyin u o‘zining nimaga giriftor bo‘lishini juda ham yaxshi bilardi. Ammo endi buning oldini olib bo‘lmasdi. Boshqa iloj qolmagan edi.

— Bekor aytibsan, hali buning iloji bor,— dedi u, — Pichog‘ingni eshkaklardan birining dastasga bog‘lab qo‘yishing mumkin.

U rumpelni qo‘ltig‘ida qisib turib, yelkan arqonini oyog‘i bilan bosib olgancha, aytgan ishini qildi.

— Ana bo‘lmasa,— dedi u.— Men chol bo‘lsam-da, odamning xo‘rligini keltirar darajada ojiz va yaroqsiz emasman.

Sarin shamol esar, qayiq ham shitob bilan olg‘a borardi. Chol baliqning faqat old tomonigagina qarar, qaragan sari ko‘nglida umid uchqunlari uyg‘ona borardi.

«Umidsizlik — halokat,— deb o‘ylardi u.— Buning ustiga, fahmimcha, umidsizlik hatto — gunoh. Nima gunohu, nima gunoh emas, deb bosh qotirib o‘tirishning hojati yo‘q. Busiz ham dunyoda boshni qotiradigan narsalar to‘lib-toshib yotibdi. To‘g‘risini aytganda, men gunoh bo‘lgan narsalarni yaxshi tushunmayman.

Tushunmayman ham va ehtimol, ularga ishonmayman ham. Balkim baliqni o‘ldirishim gunoh bo‘lgandir. Men uni ochdan o‘lmaslik va yana talay odamlarning qornini to‘ydirish uchun o‘ldirgan bo‘lsam ham, fahmimcha, ha, gunoh bo‘ldi. Unda, sen nima qilayotgan bo‘lsang, bari gunoh-ku. Nima gunohu, nima nogunoh — buni o‘ylab o‘tirishdan hojat yo‘q. Boz ustiga vaqti ham o‘tdi, bundan tashqari, gunohlar bilan shu to‘g‘rida bosh qotirib, bosh qotirganliklari uchun haq oladiganlar shu g‘ullanaversin. Ha, xuddi o‘shalar gunohning nimaligi ustida bosh qotiraversin. Xuddi baliq — baliq bo‘lish uchun tug‘ilganidek, sen ham baliqchilikka tug‘ilgansan. Avliyo Pyotr ham baliqchi edi, ulug‘ Di Madjioning otasi ham shu kasb sohib adosi bo‘lgan».

Biroq chol o‘zini qurshagan narsalar haqida mulohaza yuritishni yaxshi ko‘rar, o‘qiydigan kitobi, eshitadigan radiosi bo‘lmagandan keyin, juda ko‘p o‘ylar, shu jumladan, gunoh ustida ham bosh qotirar edi. «Sen baliqni boshqalarga sotib, shu bilan bir kuningni ko‘rish uchungina o‘ldirganing yo‘q,— deb o‘ylardi u.— Sen uni bir sirasi oriyat tufayli va qolaversa, baliqchi bo‘lganing uchun ham o‘ldirding. Bu baliq tirikligida sen unga ko‘ngil qo‘yding, hozir ham uni yaxshi ko‘rasan. Kimnidir sevsang, uni o‘ldirish ham gunoh emas. Balki, aksinchadir, og‘irroq gunohdir?».

— Sen haddan tashqari ko‘p o‘ylayapsan, qariya,— dedi u ovoz chiqarib.

«Biroq sen dentusoni jon-jon deb asfalasofilinga jo‘natding-ku,— o‘yladi chol.— U bo‘lsa xuddi senga o‘xshab, baliq o‘ldirib bir kunini ko‘radi. Harom-xa-rishni ham jig‘ildoniga shunchaki bir qorin to‘ydirish uchun urib qo‘ya qolmaydi va xuddi boshqa akulalarga o‘xshab, nomigagina yeb to‘ymas palid emas. U qo‘rqinch nima bilmaydigan chiroyli va olijanob maxluqdir».

— Men uni o‘z jonimni himoya qila turib, o‘ldirdim,— dedi chol ovoz chiqarib.— O‘ldirganda ham, boplab o‘ldirdim.

«Yana deng,— deb o‘yladi u,— hamma ham nima bo‘lmasin, kimnidir yoki nimanidir o‘ldiradi. Baliq ovi meni ham go‘rga tiqyapti, ham go‘r og‘zidan qaytarib olib kelyapti. Qo‘y, suyilma, chol. Baliq ovi emas, bola seni go‘r og‘zidan qaytaryapti».

U bortdan egilib, baliqning akula g‘ajigan yeridan bir luqma go‘sh tuzib oldi. Go‘sh tuzib olgan ekan, uning sifati va tamiga o‘zicha baho berdi. U rangsiz bo‘lsa-da, xuddi so‘qim go‘sh tuzib olgan kabi lahm va barra edi. Bunday chandirsiz go‘sh tuzib olgan bozori chaqqon ekanligini chol bilardi. Ammo dengiz uning totini olib qochar va chol buning oldini olishdan ojiz edi. U o‘ziga hali oson bo‘lmasligini, oldida zahmat va mashaqqat yo‘li turganini tushunardi.

Shamol hali-veri susayadiganga o‘xshamasdi. U o‘z yo‘lini shimoli-sharqqa tomon birmuncha

o'zgartirgan, shunday bo'lgach, to'xtashini kutmasa ham bo'laverardi. Chol olis-olislariga qarar, biroq na bironta kemanding yelkanini, na tutuni va na korpusini ko'rar edi. Faqat uchar baliqlariga dengizdan ko'tarilib chiqishar va qayiq burnidan ikki tomonga sapchib, g'oyib bo'lishardi, yana suv o'simliklarining bo'ltaklari sarg'ayib ko'zga tashlanar edi. Hatto qushlar ham ko'rinmasdi.

U ikki soatdan beri quyruqqa yonboshlab olib, baliq go'shtini og'zidan qo'ymay chaynab, tezroq hordiq chiqarib, kuch yig'ishga harakat qilganicha, suzib borarkan, ikki akuladan birini ko'rdi.

— Ix!— kaftini mix teshib o'tib, yog'ochga kirib borayotganda, odam tilidan beixtiyor otilib chiqadigan, ma'nosi yo'q so'z, to'g'rirog'i, un berdi chol.

— Galanos⁹, — dedi u ovoz chiqarib.

Chol, birinchi suzg'ich ortidan ikkikchisining ham paydo bo'lganini ko'rdi va shu uch qirrali jigar rang suzg'ichlardan, hamda dumining shitob bilan bilangla-shidan, bular kerik burun akulalar ekanini bildi. Ular baliq hidini tuyib, o'zlarini qo'yarga joy topolmay qolishgan va ochlikdan tamomila o'lar holatga kelib, ishtahani karnay qiluvchi bu hidni goh io'qotib, goh yana topib kelishardi. Ular daqiqa sayin tobora yaqinlashar edilar.

Chol yelkanni musti-metin qilib mahkamlab tashladi, rulni ham chuv qoqib qo'ydi. Keyin u pichoq bog'langan eshkakni ko'tardi. Qo'llari chidab bo'lmas daraja-da og'rib turganidan, uni avaylab, bir amallab ko'tardi. Qo'llarim jilla qursa bir ozgina yozilsin deb, barmoqlarini beto'xtov chaqachum qilar edi. So'ng qo'llar butun og'riqqa bira to'la bardosh beradigan bo'lib ko'nixsin, keyin yana ishdan bo'yin tovlab yurmasin uchun eshkakni bor kuchi bilan changallab oldi va akulalarnng yaqinlab kelishini kuzata boshladi. Chol ularning kerik burun, yapasqi boshlariyu, oq hoshiyali ko'krak suzg'ichlarini ko'rib turardi. Bular — akulalar ichida zng palid, eng yaramas va eng sassiq baloxo'rlari hisoblanardi: nafs tug'yon urgan mahallarda ular, hatto qayiqning eshkagi bilan ruliga ham tashlanishdan toymas edilar. Agar toshbaqa dengiz yuzida mabodo pinakka keta qolsa, bunday akulalar uning oyoqlarini cho'rt uzib ketishadi, juda ham ochiqqan mahallarida esa, hatto baliq qoni yoki shilimshig'ining hidi kelmayotgan odamga ham suvda hujum qilisha-veradi.

— Ix!—dedi chol.— Hay, mayli endi kela qolinglar,

Ha, ular suzib kelishdi. Ammo ular makoga o'xshab kelishgani yo'q. Ulardan biri yalt-yult qildiyu, o'zini qayiq ostiga urdi. U baliqqa tashlanganda, qayiqning qanchalik qaltirab ketgani cholga ayniqsa bilindi. Boshqa biri bo'lsa o'zining qisq sarg'ish ko'zlari bilan cholga shingrayib turdi, keyin og'zini tarvaqay ochib, baliqning mako g'ajigan yeriga o'zini urdi. Cholga uning jigar rang boshi ustidan yelka tomoniga cho'zilib o'tgan, miya bilan umurtqa bir-biriga ulanib ketadigan joydagi chiziq aniq ko'rinib turardi, u eshkakka mahkamlangan pichoqni xuddi shu yerga sanchdi. Keyin pichoqni sug'urib olib, uni yana akulaning mu-shuknikiga o'xshash sariq ko'zlariga urdi. Akula jon talvasasida baliqdan ayrildi va og'zida qolgan go'shtni yo'l-yo'lakay qo'ymay yutarkan dengiz qa'riga sirg'alib ketdi.

Qayiq hamon ikkinchi akulaning baliqqa bo'lgan hujumidan qaltirab turardi. Chol akulani qayiq ostidan chiqarish uchun yelkanni yoyib, qayiqni ko'ndalang aylantirib qo'ydi. Akulani ko'rgan hamono, u bort osha enkaydi va pichoq urdi. Pichoq akulaning laqqa go'sht yeriga to'g'ri keldi-yu, ammo qattiq teri uning chuqur-roq kirib borishiga yo'l qo'ymadi. Zarbdan cholning qo'llarigina emas, yelkalari ham sirqirab ketdi. Biroq akula komini suvdan chiqarib, yana baliqqa tashlandi, ana shunda chol uning yapasqi boshining qoq o'rtasiga urdi. Tig'ni sug'urib oldi. Yana o'sha yerga urdi. Akula hamon jag'larinn mahkam qisganicha, baliqqa osilib turardi. Shundan keyin chol uning chap ko'ziga pichoq sanchdi. Akula boyagi-boyagicha baliqni yubormasdi.

— E, voy, hali shunaqami?—dedi chol aa pichoqni miya bnlan umurtqalar orasiga urdi.

Hozir buning qiyin joni qolmagan edi. Chol mirtakni cho'rt kesib yuborganini payqadi. Akulaning jag'larini bo'shatish uchun chol eshkakning boshqa tomonini aylantirib, uning og'ziga tiqdi. U

⁹ Akulaning olachipor bir turi (isp.).

eshkakni burab-burab oldi va akula baliqdan ajralib ketganday so'ng dedi:

— Jo'nab qol, galano menga desa, dengiz qa'riga gumdon bo'l. U yerda chiqoning bilan yuz ko'rishgin. Kim biladi, balki u sening onang edimi?

Chol pichoq damini artdi va eshkakni qayiq ichiga qo'ydi. Keyin yelkanni yoydi, shamol uni to'ldirgach, qayiqni avvalgi yo'liga qarab burdi.

— Ular baliqning, harqalay, chorak bo'lagini olib ketishdi, bunisi ham mayliga-ya, yana go'shtning sarasini olib ketganiga o'lasizmi,— dedi u ovoz chiqarib.— Ulay agar, bularning bari bir ro'yo bo'lib qolishini, baliq ham qo'limga tushmagan bo'lishini xohlardim.

Mana shunday bo'lib chiqqani juda yomon bo'ldi-da, baliq, juda yomon bo'ldi.

Chol jimib qoldi, endi uning baliqqa qaragisi kelmasdi. Tanasida qondan asar qolmagan, bo'kkan, shabbi-shalabbo bo'lgan bu baliq ko'zguna ortiga sur-tiladigan siramalgama tusiga kirgan, ammo yo'l-yo'l tasmlari hali hamon o'z izini yo'qotmagan edi.

— Men dengizda bunchalik olisga ketib qolmasligim kerak edi,— dedi u.— Shunaqa bo'lib qolgani juda-juda yomon bo'ldi, baliq, juda-juda yomon bo'ldi. Senga ham, menga ham.

«Qani, bo'l, anqayma!—dedi u o'ziga o'zi.—Pichoq bog'langan arqon qirqilib ketmadimikin, qarab qo'y. Qo'lingni ham qayg'usini qil, chunki ish hali tamom bo'lganicha yo'q».

— Qurib ketsin, qayroqning bo'lmagani chatoq bo'ldi,— dedi chol eshkak dastasidagi arqonni ko'zdan kechira turib.— O'zim bilan qayroq olib kelishim ke-rak edi.

«O'zing bilan bu yerga ola kelishing kerak bo'lgan narsalar son ming edi, qariya,— deb o'yladi u.— Nima qilasan endi, olganing yo'qmi, olganing yo'q. Hozir nima bor, nima yo'q deb o'y o'ylashning vaqti emas. Qo'lingdagi narsalarning o'zi bilan ish bitirishning payida bo'l».

— Obbo-ey, maslahat qilaverib jonga tegding-de!—dedi u ovoz chiqarib.

Chol rumpelni qo'ltig'iga qistirdi va ikkala qo'lini suvga soldi.

Qayiq olg'a ketib borardi.

— O'sha, keyingi akula go'shtning qanchasini urib ketdi, xudoyimning o'zi biladi,— dedi u.— Ammo ketganda baliqning toshi ketdi.

Baliqning rasvoyi olam qilingan qorni to'g'risida cholning o'ylagisi kelmasdi. U akulaning qayiqqa ko'rsatgan har bir turtkisi yulqilab olingan bir bo'lak go'shtni bildirishini, baliq bo'lsa, dengiz bo'yab xuddi katta karvon yo'liday keng, dunyodagi barcha akulalar uchun ochiq yo'l qoldirayotganini bilardi.

«Bunaqa baliq odamni butun qish bo'yi boqib chiqishi mumkin edi... Qo'y, buni o'ylama, chol! Dam olgin, qo'lingni epaqaga keltirishga harakat qil, chunki hali bor bud-shudingdan ayrilganingcha yo'q, qolgan-qutgan narsalarni saqlab qolishning payida bo'lishing kerak. Qo'llarimdan kelayotgan qon hidi — anavi baliqning suvdan anqiyotgan hidi oldida ip esholmaydi. Bundoq desam, qo'llarimdan qon ham oqayotgani yo'q. Nafsilamrga, chuqur tilingan emasda. Ko'p emas, ozgina qon oqizilgan bo'lsa, chap qo'lni tomir tortishish balosidan asraydi.

Nimaning o'yini sursam ekan hozir? Nimani bo'lardi? Hech narsani. Yaxshisi, hech vaqoni o'ylamaganim ma'qul. Akulalarni kutishim kerak, vassalom. Qaniydi, bularning bari tush bo'lib qolsa. Darvoqe, kim bilsin, hali ishning dovi yurishi mumkindir. Bilib bo'larmidi buni?»

Keyingi akula yolg'iz o'zi suzib keldi, bunisi ham kerik burunlar sirasidan edi.

Kelganda ham, tosini qo'msagan to'ng'izday bo'lib keldi, zotan odam boshini bir yo'la, paqqos yamlab yutish uchun cho'chqada bunday yalmog'iz og'iz yo'q, xolos.

Chol uning baliqqa tashlanishiga qo'yib berdi, shundan keyingina eshkakka mahkamlangan pichoq bilan boshiga tushirdi. Ammo baliq yelkasiga dumalarkan, o'zini orqaga otdi. Pichoq tig'i sindi.

Chol rulga o'tirdi. U hatto akulaning dam o'tgan sayin kichrayib, nihoyat zig'irdakkina bo'lib ko'ringan-cha, cho'kib borishiga ham qaramay qo'ydi. Avvallari bunday manzaradai u ko'z uzolmasdi. Biroq hozir uning qayrilib qaragisi ham kelmadi.

— Qo'limda endi changakkina qoldi,— dedi u.— Ammo uning nima nafi ham tegardi? Menda yana ikki eshkak, rumpel va to'qmoq bor.

«Mana endi ular aloha meni munkitib qo'yishdi,— deb o'yladi u.— Akulalarni to'qmoq bilan urib o'ldirish uchun men endi qarib qolganman. Shunday bo'lsa ham, qo'limda eshkak, to'qmoq, qolaversa, rumpel bor ekan, men ular bilan olishaveraman».

U qo'lini yana sho'r suvga soldi.

Kech kira boshlagan, atrofda dengizu osmondan bo'lak hech vaqo ko'rinmas edi. Shamol boyagiga qaraganda kuchliroq esar, bundan chol ko'p o'tmay yerni ko'rishiga umid bog'lar edi.

— Charchabsan, chol,—dedi u.—Ruhing charchabdi.

Unga akulalar yana gov-gum mahalda bosqin yasashdi. Chol endi baliq hech shak-shubhasiz o'z ortidan dengiz bo'yab qoldirayotgan keng yo'lni qoralab suzgan jigar rang suzg'ichlarni ko'rdi. Ular hatto bu izni topish uchun o'zlarini to'rt tomonga urishmas, balki yonma-yon bo'lib to'g'ri qayiqqa qarab kelishardi.

Chol rumpelni mahkamlab qo'ydi, yelkanni qayta bog'ladi va quyruq ostidan to'qmoqni oldi. Bu — uzunligi ikki yarim futcha keladigan siniq eshkakning ar-ralab olingan bo'lagi edi. Chol uning dastak bo'lgan joyidan faqat bir qo'llabgina tuzukroq ushlay olar edi. U akulani kutib, to'qmoqni o'ng qo'lga mahkam siqib ushlab oldi, panjasida aylantirib ham ko'rdi. Ular ikkita edi, ikkisi ham galanos edi.

«Birinchisi baliqqa qattiq yopishib olguncha, sabr qilishim kerak,— deb o'yladi u,— o'shanda, men uning yo burni uchiga, yo xuddi miyasining o'ziga tushiraman».

Har ikki akula ham birgalashib suzib kelishdi. Ulardan sal oldinroqda bo'lgani jag'larini kerib baliqning kumush rang biqiniga tishlarini qadagan zamon, chol to'qmoqni baland ko'tardi va zalvor bilan akulaning yapasqi boshiga tushirdi. Go'yo ichi to'q rezinka toshga urganday qo'li zirilladi, qalqon kabi suyak-larning musti-metin qattiqligi bilinib ketdi va chol akulaning burni uchiga yana jon-jahdi bilan aylantirib urdi. Akula suvga sirg'ilib ketdi.

Boshqa akula bo'lsa zindonasiga uradiganini urib bo'lib, o'zini chetga olishga ulgurgan, endi esa, u yana og'zini o'p-qonday yirib yaqinlashgan edi. Akula baliqqa tashlanib, unga yopishib olmasdan burun, chol uning jag'larida qolgan oppoq go'sht parchalarini ko'rdi. Chol aylantirib urdi, ammo zarb kallaga tushdi-yu, akula unga bir qarab qo'yib, baliqdan bir parcha go'sht yulib oldi. U o'ljasini yutish uchun o'zini chetga olarkan, chol yana aylantirib qo'yib yubordi, ammo zarb yana akula boshining qayishqoq va qattiq yeriga to'g'ri keldi.

— Qani, beriroq kelchi, galano,— dedi chol.— Yana bir marta beri kelgin!

Akula baliqqa balo-qazoday tashlandi, u jag'larini kartillatib yopgan onda, chol to'qmoq tushirdi. Tushirganda ham, to'qmog'ini iloji boricha baland ko'tarib, bor kuchi bilan tushirdi. Bu safar zarb akula bosh suyagining negiziga to'g'ri keldi, chol xuddi shu yerning o'ziga yana qaytadan urdi. Akula baliqdan bir luqma go'shtni tilar-tilamas uzib oldi-yu, dengiz qa'riga ketdi.

Chol akulalar yana paydo bo'lmasmikin deb, kutdi, ammo ulardan darak bo'lmadi. Keyin u, ulardan birining qayiq yonida o'ralishayotganini payqab qoldi. Boshqa akulaning bo'lsa o'zi tugul suzg'ichi ham ko'rinmay ketgan edi.

«Men ularni gumdon qilarman deb hatto xayolimga ham keltirmagan edim,— deb o'yladi chol.— Avvallari, rost, bu qo'limdan kelardi. Darhaqiqat, men ularning har ikkovini ham o'lasini qilib mayib qildim, o'ldimi endi, shunda ham o'zini hech balo urmaganay tutsa. Agarda to'qmoqni ikki qo'llab ushlay olganimda edi, unda men birinchisini turgan gap — o'ldirardim: hatto hozir ham, shu yoshimga qaramay, o'ldirgan bo'lardim».

Cholning baliq betiga aylanib qaragisi kelmasdi. Chunki uning yarmi talon-taroj bo'lganligini bilardi. U akulalar bilan olisharkan, quyosh ham botib, gov-gum kirgan edi.

— Hademay qosh qorayadi,— dedi u.— O'shanda men, ehtimol, Gavana chiroqlarining yolqinini ko'rarman.

Mabodo sharqqa qarab haddan tashqari og'ib ketgan bo'lsam, unda men yangi kurortlardan

birining chiroqlarini ko‘raman.

«Men sohildan juda ham yiroqda bo‘lmasam kerak,— deb o‘yladi chol.— Fahmimcha, u yoqda bekordan-bekorga qayg‘urishmayotgan bo‘lsa kerak. Darvoqe, qay-g‘urganda ham faqat bola qayg‘urishi mumkin. Ammo, axir xuddi uning o‘zi menga juda ishonadi-ku! Kattaroq baliqchilar-ku, hoynahoy, xavotir olishayotgandir. Nimasini aytasan, yoshlar ham shunday deyaver,— deb o‘ylardi u.— Axir men yaxshi odamlar orasida yashayman».

Endi u baliq bilan boshqa o‘rtoqlasholmasdi. Baliq boshdan-oyoq tig‘iparron qilingan edi. Lekin birdan uning xayolida yangi bir fikr tug‘ildi.

— Hoy, yarimta baliq!— chaqirdi u.— Nomigagina qolgan baliq! Dengizda mana shunchalik yiroqlab ketganimga achinaman. Men har ikkimizni ham xonavayron qildim. Ammo biz sen bilan birga ko‘p akulalarni borsa kelmasga gumdon qildik va yapa qanchasining belini sindirdik. U, qara baliq, hoynahoy, sen o‘zing ham umring bino bo‘lib, ularning qanchadan-qanchasini dengiz qa‘riga jo qilganiykinsan? Axir, boshingdagi tigning turishi bejiz emas-ku.

Chol baliq haqida va agar u dengizda erkin suzib yursa, akula boshiga ne kunlarni solgan bo‘lishi haqida o‘ylashdan orom olar edi.

«Men akulalar bilan olishish uchun uning tig‘ini chopib olishim kerak edi-ya, asli», deb o‘yladi u. Ammo, uning boshdanoq boltasi yo‘q edi, endi bo‘lsa, hatto pichoqdan ham ayrilib qolgandi.

«Lekiniga uning tig‘i menda bo‘lganda, ol, deb eshkak dastasiga bog‘lab qo‘yardimu — qurolmisan qurol bo‘lardi-de, o‘ziyam! Ana o‘shanda, biz u bilan chinakamiga yonma-yon turib olishgan bo‘lardik! To‘xta-chi, agar anavilar mabodo kechasi kelib qolishsa, unda nima qilasan?»

— Olishaman,— dedi u,— o‘lgunimcha olishaman.

Ammo qorong‘ida na chiroq va na shu‘la ko‘rinardi, yelkan va uni to‘ldirgan shamoldan o‘zga hech narsa yo‘q edi, shunda to‘sindan cholga o‘zi o‘lib qolganday bo‘lib tuyuldi. U panjalarini panjalariga qo‘yib ko‘rdi-yu, o‘z kaftini sezdi. Kaftlari jonsiz emasdi, ularni chaqachum qilib, chol og‘riq va issiq jonini uyg‘otishi mumkin edi. U quyruqqa suyanib ko‘rib, tirik ekanligini bildi. Tiriklikdan unga xabar bergan narsa — yelkalari edi.

«Men agar baliqni ushlasam, o‘qiyman deb ahd qilganim — o‘sha hamma duolarni o‘qib qo‘yishim kerak,— deb o‘yladi u.— Biroq hozir o‘lgiday charchaganman. Yaxshisi, qopni olay-da, yelkamga yopinib ola qolay».

U quyruqda yotganicha, qayiqni boshqarib borar va osmonda Gavana chiroqlarining yolqini qachon ko‘rinarkin deb kutardi. «Menda uning yarmigina qoldi,— deb o‘ylardi u.— Balkim, omadim kelib, uyga juda bo‘lmaganda, uning bosh qismini olib borarman. Ishim hech o‘ngidan kelishi kerakmi, yo‘qmi o‘zi!.. Yo‘q,— dedi u o‘zicha.— Sen dengizga shunchalik uzoq kirib borishing bilan o‘z omading, o‘z baxtingni poymol qilding».

«Bemaza gaplarni qo‘y, qariya!— o‘zini o‘zi koyidi u.— Pinakka ketmay, ruldand ogoh bo‘lib tur. Ishing hali baroridan kelishi mumkin».

— Agar biron bir joyda pullashayotgan bo‘lsa, o‘zimga qittakkina tole sotib olishni istardim,— dedi chol.

«Xo‘sh, qani, qaysi oshib-toshib yotgan joyingga sotib olasan?—so‘radi u o‘zidan.— Hech zamonda uni boy berilgan gaprun, singan pichog‘u, ishdan chiqqan qo‘llarga sotib olib bo‘ladimi?»

Kim bilsin? Axir, sen dengizda o‘tkazgan sakson to‘rt kunning badaliga baxt sotib olishni ko‘zlagan eding. Ha-ya, darvoqe, oz bo‘lmasa, uni senga sotib qo‘yay ham dedilar...

Bo‘lar-bo‘lmas narsalarni o‘ylayverma. Baxt degan narsa odam bolasiga turlanib keladi, uni bilib bo‘larmidi? Boringki, men qanday bo‘lib kelmasin, o‘zimga jindakkina baxt olgan bo‘lardim va uning evaziga nima so‘ramasinlar, ikki qo‘llab baxsh qilardim. Qaniydi endi Gavana shu‘lalarini ko‘rsam,— deb o‘ylardi u.— Sen besh qo‘lingni baravar og‘zingga tiqayapsan chol. Biroq, men shu tobda Gavana chiroqlarini ko‘rishdan boshqa hech narsani istamasdim».

U rul yonida qulayroq o‘rnashib olishga urinib ko‘rdi, shunda og‘riqning zo‘rayganidan, o‘zning

haqiqatan ham o'lmaganligini bildi.

Shahar chiroqlarining shu'lasini u kechki soat o'nlarga yaqin ko'rdi. Shu'la avval oy osmonga chiqishi oldidan paydo bo'ladigan och pushti yog'du kabi ko'rindi. Keyin tobora zo'rayib borayotgan shamol sarbaland to'liqinni quvayotgan okean bo'lagi ortidan chiroqlar yaqqol ko'zga tashlana boshladi. U qayiqni shu chiroqlarga qarab boshqarar va endi ko'p o'tmay, tezda Golfstrimga kirib olaman deb o'ylardi.

«Xo'-o'sh, shu ekan endi,— deb o'ylardi u.— Albatta, ular menga yana hujum qilishadi. Ammo odam quruq qo'l bilan qorong'ida ularga qarshi nima ham qilishi mumkin o'zi?»

Uning butui a'zoyi badani qaqshab, lo'qillab og'rir, tungi ayoz bo'lsa, jarohatlar va zahmat chekkan oyoq-qo'llarining og'rig'ini zo'raytirar edi. «Menga yana olishib o'tirishga to'g'ri kelmas, deb umid qilaman,— deb o'yladi u.— Faqat boshqa jang qilmasam bo'lgani!»

Biroq yarim kechada u akulalar bilan yana olishdi. Olishardi-yu, bundan endi hech qanday umid yo'qligini bilardi. Ular cholga bir gala bo'lib hujum qilishdi, u bo'lsa, faqat akula suzg'ichlari suvda qoldirayotgan yo'l-yo'l izlarni-yu, baliqni yulib-yulqish uchun tashlangan chog'larida o'zlaridan chiqarayotgan shu'lalarnigina ko'rardi, xolos. U to'qmog'i bilan akula kallalariga tushirar ekan, qulog'iga jag'larning g'ajir-gujuri chalinar, baliq pastdan turib yulqilgan paytlardaesa qayiqning alg'ov-dalg'ov bo'lib, qarsillagani eshitilardi. U faqat eshinishi va tasmollab bilishi mumkin bo'lgan qandaydir ko'zga ko'rinmas joylarga jon-jahdi bilan to'qmoq urardi. Qeyin to'sindan to'qmog'i g'oyib bo'lib qolganini sezdi.

U rumpelni joyidan sug'urib oldi va uni ikki qo'llab tutganicha, ustma-ust zarb urib, savalay ketdi. Biroq akulalar endi tamomila qayiq burniga dovur kelib bo'lishgan, goh birin-ketin, goh butun to'da bir bo'lib baliqqa yopirilishar, dengizda oqarib ko'ringan go'shtlarni shilib olishardi; keyin yana o'z o'ljalariga tashlanish uchun orqaga qaytishar edi.

Alohida akulalardan biri baliqning naq boshi oldiga suzib keldi va shunda chol endi hamma-hammasi tamom bo'lganini tushundi. U baliq boshining metin suyaklariga taqalib qolgan tishlarni mo'ljallab, akula tumshug'iga rumpel bilan tushirdi. Bir urdi, ikki urdi, keyin yana, yana urdi. Rumpelning qarsillab, ayi-lib tushganini ko'rgach, u akulani majog'i chiqqan sop bilan soldi. Chol dastaning go'shtga sanchilib kirgani-ni sezdi-yu, uning qirrasini o'tkir ekanligini bilib, yana akulani qulochkashlab urdi. Akula baliqni qo'yib yuborib, o'zini chetga oldi. Bu — hujumga kelgan akula galasidan qolgan eng so'nggi akula edi. Endi ularning yeydigan narsasi qolmagan edi.

Chol bazo'r nafas olar, og'zida allaqanday notanish maza sezardi. Maza chuchmalgina bo'lib, mis tamini berar, shuning uchunmi bir muddat chol qo'rqib ketdi. Ammo tezda hammasi o'tib ketdi. U okeanga tupurib dedi:

— Yeb qollaring, galanos, teshib chiqsinu to'ng'iz qo'plaring, ishqilib! Tushlaringga odam o'ldirganlaring kirib chiqsin.

Chol endi o'zining uzil-kesil va batamom yengilganini bilardi. U quyruqqa qaytib kelib, rumpelning singan bir bo'lagi rul teshigiga kirib turganini ko'rdi va boshqa iloj qolmagandan so'ng qayiqni u bilan ham boshqarish mumkinligini bildi.

Yelkalariga qopni yopib olgach, u qayiqni manzilga tomon to'g'rilab burdi. Endi qayiq yengilgina yelib borar, chol bo'lsa hech narsani o'ylamas, hech narsani sezmas, his qilmas edi. Endi unga hamma narsa bari bir bo'lib qolgan, faqat qayiqni jonajon sohilga tezroq ham omon-eson yetkizsa bo'lgani edi.

Tunda akulalar go'yo stol ustida qolgan-qutgan salqit ovqatga o'zini urgan ochofatlarday baliqning g'ajib tashlangan gavda suyagiga tashlanishdi. Chol ularga e'tibor bermadi. Uning endi o'z qayig'idan bo'lak hech narsaga qayrilib qaragisi kelmasdi. Chol faqat zil-zambil og'irlikdan bo'shagan qayiqning erkin qushday yelib, suzayotganini his qilib borardi, xolos.

«Yaxshi qayiq,— deb o'yladi u.— Rumpeli demasa, o'zi bus-butun. Nima, yangi rumpel qo'yish qiyinmidi?» Chol iliq oqimga kirganini sezib turar, shunday qo'z o'ngida qirg'oq bo'yi posyolkalarning chiroqlari miltillar edi. U o'zining hozir qaerda turganligini bilardi; endi unga yetib

olish hech gap emas edi.

«Shamol — bu, soʻzsiz, bizga birodarku-ya,— deb oʻyladi u va keyin qoʻshib qoʻydi:—Darvoqe, har doim ham shunday emas. Koʻz ilgʻamas dengizni olsak — u ham doʻstu dushmanlarimizga toʻla. Toʻshak-chi...— oʻylardi u,— toʻshak — birodarim. Ha-ha, xuddi shunday, oddiy toʻshak. Oʻringa oyoq choʻzish ayni hikmatning oʻzi. Yengilib boʻlganingdan keyin yelkangdan tosh agʻdarilganday yengil tortasan-qoʻyasan! — xayol qildi u.— Men buning shunchalik oson boʻlishini bilmasdim... Kim ham seni yenga qoldi oʻzi, chol?—soʻradi u oʻzidan.— Hech kim,— javob berdi u.— Aybim shuki, men dengizda haddan tashqari uzoq ketib qoldim».

U kichik koʻrfazga kirgan mahalda, Terras chiroqlari oʻchgan ediki, bundan chol hamma uyquga ketganini tushundi. Shamol toʻxtovsiz zoʻrayib borar, shu tobda boʻlsa, ayniqsa kuchli esa boshlagan edi. Lekin gavan osoyishta edi. Chol qoyalar ostidagi toshloqda toʻxtadi. Oʻziga yordam beruvchi hech kim boʻlmaganidan, u qayiq-ni sohilga imkoni boricha yaqinroq olib keldi. Keyin qayiqdan chiqib, uni qoyaga qantarib bogʻlab qoʻydi.

Machtani sugʻurib oldi-da, unga yelkanni oʻrab bogʻladi. Soʻng machtani yelkasiga ortib, tepalikka koʻtarila boshladi. Mana xuddi shunda u oʻzining qanchalik holdan toyganini bildi. Bir zum toʻxtadi-da, orqasiga oʻgirilib qarab, koʻcha fonarining yorugʻida haybatli baliq dumining qayiq quyruqʻi orqasidan nechogʻlik yuksalib turganini koʻrdi. Koʻzi baliq umurtqasining oppoq yalangʻoch chizigʻi bilan tigʻi oldingga turtib chiqqan boshining quyuq soyasiga tushdi.

Chol yana yuqoriga chiqishda davom etdi. Tepalikdan oʻtgach, behol yiqildi va shu koʻyi yelkasida machta bilan bir muddat choʻzilib yotdi. Keyin oyoqqa turishga urindi, ammo bu oson emas edi va u shu holicha yoʻlga termilgancha, oʻtirib qoldi. Oʻz kori bilan chopib mushuk oʻtdi, chol uning orqasidan uzoq qarab turdi, soʻng boʻm-boʻsh yoʻlga koʻz tikdi.

Nihoyat u machtani yerga uloqtirib tashlab, oʻrnidan turdi. Uni yana yelkasiga olib, yoʻl boʻylab yuqoriga qadam bosdi. To kulbasiga yetguncha yoʻl-yoʻlakay besh marta dam olishga toʻgʻri keldi.

Uyga kirgach, u machtani devorga suyab qoʻydi. Qorongʻida suvli shishani topib, toʻyib ichdi. Soʻng karavotga choʻzildi. U odeyalni yelkasiga tortib orqasini va oyoq-larini yopdi-da, yuzi bilan gazetaga muk tushib, kaftlari yuqoriga qaragan qoʻllarini uzatgancha uxlab ketdi.

Erta bilan bola kulbaga koʻz tashlagani kirganda u uxlab yotardi. Shamol shunday ham kuchaygan ediki, bundan qayiqdar dengizga chiqolmay qolgan, shundan boʻlsa kerak, bola qonib uxlab, keyin odati boʻyicha kanda qilmay, chol kulbasiga kelgan edi. Cholning nafas olayotganiga oʻz koʻzi bilan koʻrib ishonch hosil qildi-yu, ammo nazari uning qoʻllariga tushgandan keyin yigʻlab yubordi. U kofe keltirish uchun kulbadan ohista qadam tashlab chiqdi va butun yoʻl boʻyi yigʻlab bordi.

Qayiq tevaragiga juda koʻp baliqchilar toʻplangan, ularning bari qayiqqa bogʻlogʻliq narsani tomosha qilishardi; baliqchilardan biri pochasini shimarib qoʻyganicha suvda turar va chizimcha bilan baliq suyagini oʻlchar edi.

Bola ularning yoniga tushib oʻtirmadi; u bu yerda boʻlishga boya ulgurgan va baliqchilardan biri qayiqqa qarab turishga vaʼda bergan edi.

— Qalay, ahvoli tuzukmi?— qichqirdi baliqchilardan biri bolaga.

— Uxlayapti,— javob berdi bola. Oʻzining yigʻlayotganini koʻrayotganlari ham endi bari bir edi.— Uni bezovta qilmaslik kerak.

— Buning tumshugʻidan , dumigacha oʻn sakkiz fut chiqar ekan!— qichqirdi oʻlchayotgan baliqchi.

— Chiqmay ham koʻrsin,— dedi bola.

U Terrasga kelib, bir banka kofe soʻradi:

— Menga qaynoq kofe bering, suti va shakari koʻproq boʻlsin.

— Yana biron narsa olgin.

— Kerak emas. Uning nima yeyishi mumkinligini keyin qarab koʻraman.

— Oh, ana baligʻ-u, mana baliq!—dedi xoʻjayin.— Tengi yoʻgʻ-a, tengi. Ammo sen ham kecha

ikki zo‘r baliq tutding.

— E qo‘ysang-chi, mening balig‘imni!—dedi bola va yana yig‘lab yubordi.

— Biror narsa ichib olmaysanmi?—so‘radi undan xo‘jayin.

— Kerakmas,—dedi bola.—Ularga aytib qo‘y, Santyagoning me‘dasiga tegishmasin. Men yana kelaman.

— Shunday bo‘lib chiqqaniga mening ham juda achinayotganligimni aytib qo‘y unga.

— Rahmat,— dedi bola.

Bola kulbaga qaynoq kofe solingan bankani keltirib qo‘ydi va to chol uyg‘onmaguncha uning yonida o‘tirdi. Bir safar bolaga go‘yo u uyg‘onayotganday bo‘lib ko‘rindi, ammo chol yana og‘ir uyquga cho‘mdi, shundan so‘ng bola kofeni isitish uchun qarzga bir oz o‘tin olgani qo‘shnilarnikiga ketdi.

Nihoyat chol uyg‘ondi.

— Yetaver, turma,—dedi unga bola.— Mana buni ichib ol!— stakanga kofe quyib uzatdi u.

Chol undan stakaini olib, kofeni ichdi.

— Ular meni yengib qo‘yishdi, Manolin,— dedi u.— Ular meni yengishdi.

— Ammo uning o‘zi seni yengolmabdi-ku, axir. Axir baliq seni yengmabdi-ku!

— Yo‘q yengmadi. To‘g‘ri gapdan qochib qutulib bo‘larmidi. Bu voqea keyin bo‘ldi.

— Qayiq bilan asbob-uskunalarga Pedriko qarab turadigan bo‘ldi. Baliqning boshini nima qilmoqchisan?

— Uni Pedriko to‘rlarga xo‘rak qilib maydalay qolsin.

— Tig‘ini-chi?

— Xohlasang, uni esdalik uchun o‘zingga olib qo‘ya qol.

— Xohlamay-chi,— dedi bola.— Kel endi, bundan keyin nima qilishimiz haqida gaplashib olamiz.

— Meni qidirishdimi?

— Bo‘lmasa-chi. Qirg‘oq soqchilari ham, samolyotlar ham qidirishdi.

— Okean poyonsiz, qayiq bo‘lsa zig‘irdakkina, uni topib bo‘larmidi,— dedi chol. U, o‘z-o‘zing va yana dengizdan tashqari ham gaplashadigan biron odaming bo‘lsa qanday ajoyib bo‘lishini hozir ichichidan sezdi.— Men seni rosa qo‘msadim,— dedi u.— Sen biron iarsa ushladimgi?

— Birinchi kuni bitta. Ikkinchi kuni yana bitta, uchinchi kuni bo‘lsa, ikkita katta baliq ushladik.

— Qoyil!

— Endi biz yana birgalashib ov qilamiz.

— Sirayam. Menda tole yo‘q. Ishim teskari ketyapti.

— E, qo‘ysang-chi, shu teskari-peskaringni!— dedi bola.— Men senga tole keltiraman.

— Ota-onang-chi, ular nima deyishadi?

— Ahamiyati yo‘q. Kecha men ikkita baliq ushlab berdim-ku. Ammo endi biz ikkovlashib baliqchilik qilamiz, chunki, men hali juda ko‘p narsani o‘rganishim kerak.

— Zo‘r bir sanchqi topishga va dengizga doimo uni olib chiqishga to‘g‘ri keladi. Tig‘ini eski «ford»ning ressoridan qilsa ham bo‘ladi. Guanabakoada charxlatib olamiz. U juda o‘tkir bo‘lishi kerak, ammo sinib ketmasligi uchun toblanmagan bo‘lishi shart. Pichog‘im butunlay sinib ketdi.

— Men senga yangi pichoq topib beraman, ressonni ham o‘zim charxlataman. Yana necha kun kuchli brissa¹⁰ esib turadi?

— Ehtimol, uch kundir. Balki, undan ham ko‘proqdir.

— U paytgacha hamma narsa joyida bo‘ladi,— dedi bola.— Sen hozircha qo‘llaringni davosini qilgin.

— Men ularni nima qilish kerakligini bilaman. Kechasi allaqanday g‘alati bir narsa tupurdim, shundan menga, xuddi ko‘kragimda bir parsas yorilib ketganday bo‘lib tuyuldi.

¹⁰ Sohil shamoli (isp.).

— Buning ham davosini qil,— dedi bola.—Dam ol, qariya, men senga toza ko‘ylak keltirama. Yana ovqat-povqat deganday.

— Men yo‘qligimda chiqqan gazetalardan birontasini o‘zing bilan ola kelgin, xo‘pmi? — iltimos qildi chol.

— Sen tezroq tuzalashing kerak, chunki men hali sendan juda ko‘p narsalarni o‘rganib olishim zarur, sen bo‘lsang meni dunyodagi yetmish ikki hunarga o‘rgati-shnng mumkin. Senga juda ham og‘ir bo‘ldimi?

— Juda,— dedi chol.

— Men ovqat va gazeta keltiraman. Sen dam ol, qariya. Aptekaga ham kirib o‘taman, qo‘llaringga biron dori-darmon ola kelaman.

— Pedriko baliq boshini o‘ziga olsin, aytib qo‘y, yodingdan chiqmasin.

— Esimdan chiqmaydi, aytaman.

Bola kulbadan chiqib, eski toshloq yo‘ldan pastga tushib borayotganida yana yig‘ladi.

Shu kuni Terrasga bir grupp turistlar kelgan edi, ulardan biri sharqdan esayotgan shamol ko‘rfazning dahanasida haybatli to‘lqin shopirayottaniga qarab turib, pivodan bo‘shagan idishlar va o‘lib yotgan meduzalar orasida sohilga urilayotgan to‘lqinlarda chayqala-chayqala yuksalib turgan, ulkan dumli uzun oq umurtqani ko‘rib qoldi.

U hozir, endi yo‘lovchi to‘lqin surib ketuvchi axlatgina bo‘lib qolgan ulkan baliqning uzundan-uzun umurtqasini ko‘rsata turib, ofitsiantdan so‘radi:

— Nima balo ekan bu o‘zi?

— T iburon, — dedi ofitsiant.— Akulalar.— U so‘ragan ayolga bo‘lgan voqeann batafsil tushuntirib berish niyatida edi.

— Ana xolos, shu paytgacha akulalarning mana bundaqa chiroyli, nafis qayrilgan dumlari bo‘lishini bilmagan ekanman-a!

— Nimasini aytasan, men ham bilmasdpm, — qo‘shildi unga hamrohi.

Yuqorida, o‘z kulbasida, chol hamon uxlab yotardi. U yana muk tushib uxlar, bola esa yonida o‘tirib unng uyqusini ardoqlardi. Cholning tushiga arslonlar kirar edi.

1952.